

DESCHIDERE SESIUNII CORPURILOR LEGIUITOARE

1. Sesiunea Corpurilor Legiuitoare s'a deschis cu obicnuitul ceremonial, Joi 7 Martie. M. S. Regele Carol al II-lea a dat cetire Mesajului Regal, după care s'a procedat la alegerea birourilor. Instantaneul nostru a fost luat în clipa în care M. S. Regele și M. S. Marele Voevod de Alba Iulia părăseau Camera.

2. Incinta Camerei în timpul citirii Mesajului Regal. Membrii Parlamentului ascultă, în picioare, cuvântul M. S. Regelui.

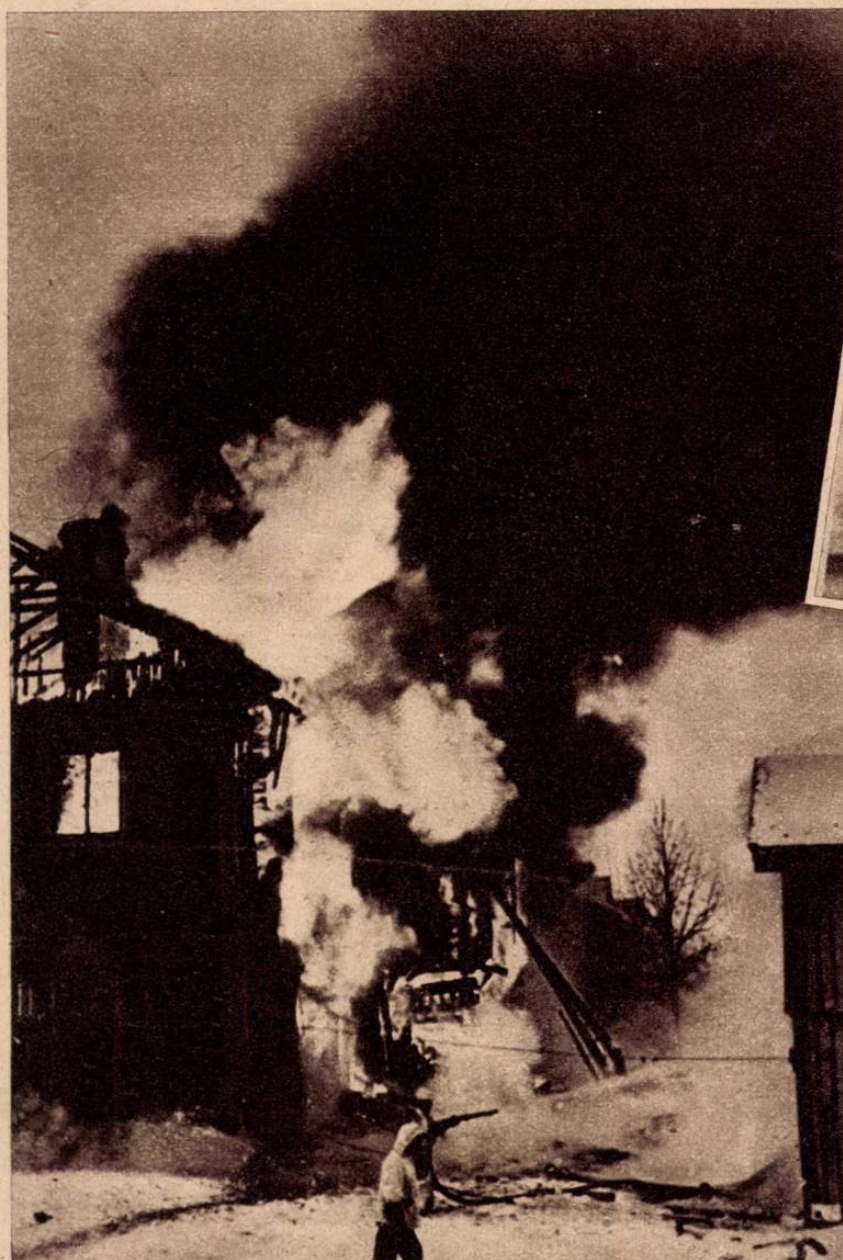
3. În tribuna obicinuită au luat loc membrii instanțelor superioare judecătorești, în frunte cu primul președinte al Curții de Casație.

4. În tribuna diplomatică au luat loc, în mare ținută, ambasadorii și miniștrii plenipotențieri, acreditați pe lângă M. S. Regele.

5. Domnul inginer Ion P. Gigurtu, ministrul comunicațiilor, părăsind Adunarea Deputaților, după terminarea sesiunii.

ULTIMELE IMAGINI DEPE

ULTIMELE IMAGINI DIN RĂZBOIUL RUSO-FINLANDEZ

ALARMA LA HELSINKI

Este impresionantă disciplina cetățenilor finlandezi, în fața năpastei care s'a abătut asupra țării lor. În oraș, măsurile de apărare antiaeriană sunt executate cu exactitate matematică, căci numai în felul acesta se explică numărul relativ redus de victime, depe urma bombardamentelor. De îndată ce se dă alarma, publicul se îndreaptă în pas alergător spre numeroasele adăposturi care au fost amenajate în oraș, ferindu-se însă totodată să producă cea mai mică desordine.

ORAȘE IN FLĂCĂRI

Bombardamentele sovietice asupra orașelor Finlandei sunt cu osebire distrugătoare, deoarece piloții ruși lansează mai ales bombe incendiare. După cum se știe, casele din Finlanda sunt construite aproape în întregime din lemn, astfel că incendiile, depe urma bombardamentelor, sunt totdeauna catastrofale.

REZISTENȚA FINLANDEZĂ MERITA ADMIRAȚIE

Colonelul A. O. Pajari, eroul uneia din recente bătălii depe frontul ruso-finlandez, fotografiat pe front, cu unul dintre ofițerii săi.

DUPĂ INVINGEREA UNEI DIVIZII RUSE

În urma unei lupte crâncene pe frontul finlandez, divizia 18-a a armatei rusești a fost învinsă și silită să se retragă. Ea a lăsat în urmă numeroși morți, răniți și prizonieri precum și un însemnat număr de care de luptă. Fotografia noastră înfățișează soldați finlandezi lângă carele de asalt capturate dela ruși.

VOLUNTARIII DIN TOATE ȚĂRILE, ÎN FINLANDA

Publicul din toate țările lumii este profund impresionat de eroismul finlandez. În consecință, cetățenii din aproape toate colțurile lumii s'au grăbit să se înscrie voluntari în această armată albă. În fotografia noastră două surori de caritate făcând parte din asociația de Cruce Roșie suedeză, se îndreaptă spre tabăra răniților cari nu pot fi transportați.

TOATE FRONTURILE

HAINE PENTRU ARMATA

Războiul n'a început încă. Munca intensă din uzine e o dovadă vie. Depozitele de armament, ca și cele de îmbrăcăminte, se umplu pe zi ce trece. Stocuri considerabile sunt adunate, spre a fi puse, la momentul oportun, la dispoziția trupelor. Instantaneul nostru ne arată un uriaș depozit de căști metalice, destinate armatei franceze.

SOLUL AMERICEI LA CANCELARUL HITLER

D-l Sumner Welles, subsecretar de stat în ministerul afacerilor străine american, a fost trimis în misiune de președintele Roosevelt, spre a culege informații în legătură cu posibilitatea re-stabilirii unei păci echitabile în Europa. Zilele trecute, d-l Sumner Welles a fost primit în audiență de cancelarul Hitler, cu care s'a întreținut vreme îndelungată. Instantaneul nostru îl reprezintă pe ministrul Americii părăsind cancelariatul, în tovărășia d-lui ministru dr. Meissner.

DIN ȚARA NIMĂNUI

Deși comunicatele anunță zi de zi că pe frontul de Vest nu s'a întâmplat nimic nou, cititorul nu trebuie să-și facă iluzia că soldații își petrec acolo vremea într'un dulce farniente. În fiecare zi, patrulă pornesc prin Țara nimănui, spre liniile adverse, pentru a culege informații. Fiecare pas pe acest teren e o luptă pe viață și pe moarte. Sărma ghimpată, care barează drumul, poate fi totodată declanșatorul unei mine puternice. O clipă de ezitare și viața nu mai are nici un preț.

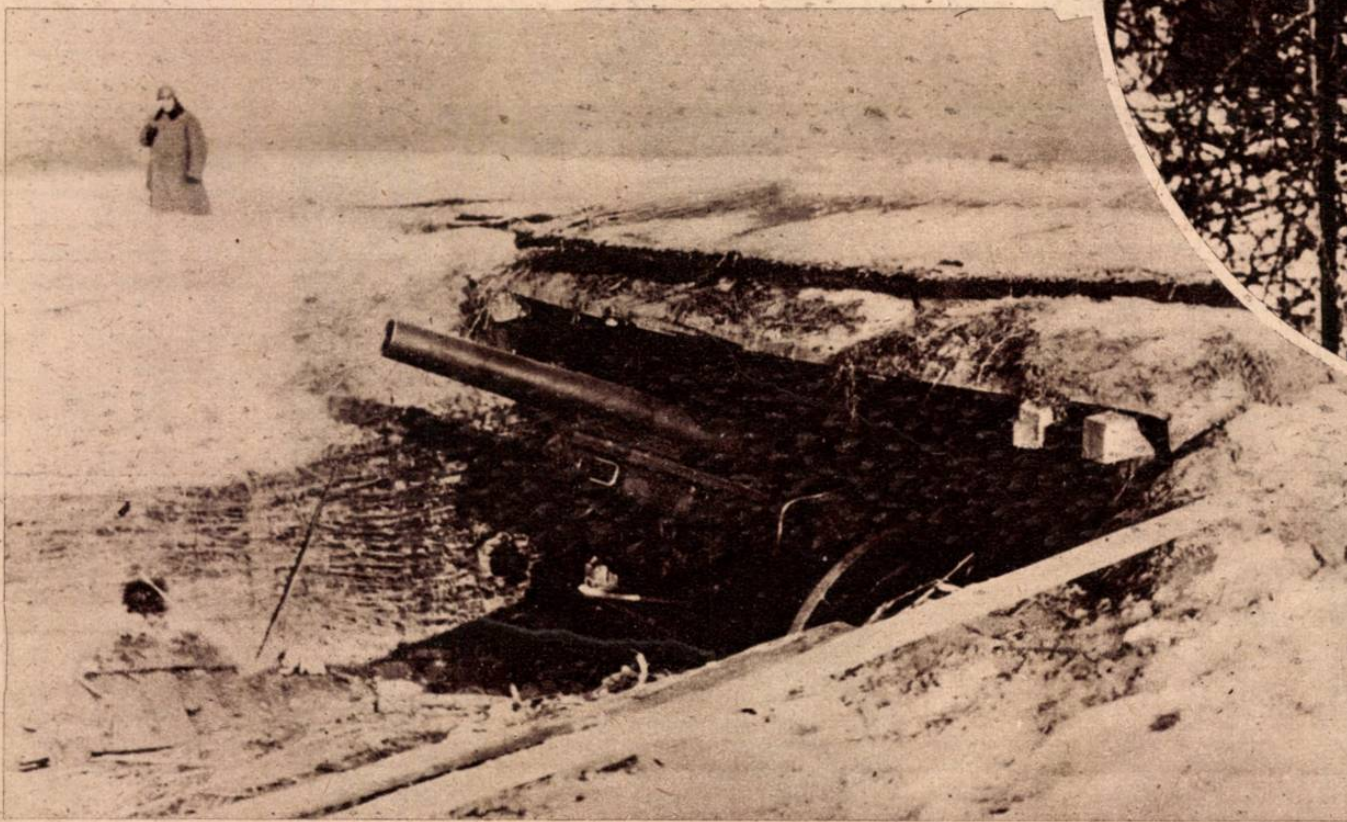

BARAJELE ANTITANC

O armă temută în actualul conflict este carul de asalt. Statele majore ale țărilor beligerante au prevăzut eventualitățile atacurilor cu ajutorul carilor de asalt, și în consecință au ridicat în tot lungul frontierelor respective, baraje dintre cele mai solide, formate din stâlpi de beton, bare de oțel și rețele de sărma ghimpată. În ilustrația noastră se vede o porțiune din formidabilele baraje antitanc din fața liniei Siegfried.

CĂINII DE OȚEL

Duelurile de artilerie constituie aproape singura măsurătoare de forțe pe frontul de Vest. Zeci de mii de tone de oțel sunt aruncate asupra pozițiilor adverse, pentru a produce în linia fortificată breșa prin care se va scurge valul luptătorilor. Ilustrația noastră reprezintă un tun al artileriei grele germane, într'un camuflaj special din apropierea primei linii a fortificațiilor Siegfried.

O FOTOGRAFIE SALVEAZĂ VIAȚA UNUI OM

Pilotul Harold Dahl căzut prizonier în războiul spaniol, condamnat la moarte, a fost salvat, cu ajutorul unei fotografii a soției sale

Harold Dahl în fața celei sale din închisoarea de la Salamanca.

Harold Dahl și camarazii săi de escadrilă.

Mama și soția lui Dahl s'au împăcat în fața nenorocirii.

ULTIMELE episoade ale tragediei spaniole se desfășoară în zilele noastre, la atâta timp după încetarea războiului civil. Pe arena însângerată s'au ciocnit pașimi violente și oameni din toate colțurile pământului au venit aci spre a lupta pentru o cauză care lor li se părea cea dreaptă. Printre voluntarii din tabăra republicană se afla și Harold Dahl, un tânăr de 29 de ani, pilot îndrăzneț, care s'a distins din primele zile, prin temeritatea sa. Cariera unui luptător nu depinde însă numai de curaj, nici de abilitate, ci mai mult de noroc. Astfel, după câteva lupte victorioase, Harold Dahl a fost doborât de un adversar mai abil. Cum omul avea însă noroc n'a fost rănit de nici un glonte și sărind cu parașuta, a aterizat cu bine în liniile... naționaliste. Iată dar că și de data aceasta norocul se dovedește relativ.

Înainte de a se căsători, d-na Dahl se numea Edith Roger. Era cântăreață și apărea pe scenă în tovarășia lui Rudy Vallée.

Într'un războiu obicinuit, prizonierul beneficiază de anumite circumstanțe, care chiar dacă nu sunt încântătoare, nu sunt totuși nici exagerat de grave. Harold Dahl luptase însă în rândul unei armate care era considerată insurgentă de către adversarii ei și cum era străin, a fost tradus în fața unei instanțe militare, care l-a condamnat la moarte. Aci începe adevărata epopee a pilotului american. În favoarea sa s'au făcut intervenții dintre cele mai însemnate. Guvernul Statelor Unite, prin ministrul respectiv la Burgos, a încercat să obție din partea generalisimului Franco, grațierea, însă n'a reușit. Mama lui Dahl ca și soția lui, au repetat demersul, însă cu acelaș rezultat. Au trecut ani. Ziua execuției lui Harold Dahl, sosi, deoarece toate căile legale de atac fuseseră epuizate. În disperare de cauză, frumoasa doamnă Dahl avu o inspirație

Celebrul aviator Jim Morrison a intervenit și el în favoarea lui Dahl, însă fără succes.

care se dovedi fericită. Ea a trimis generalisimului Franco o fotografie a ei și o scurtă scrisoare, prin care-l întreba de ce astăzi, după victoria trupelor naționaliste, moartea soțului ei, devenită inutilă, trebuia să-i pecetluiească viața cu un doliu permanent. Meritaeoarea, femeie tânără și frumoasă, această soartă? Și generalisimul Franco, care în fața primelor intervenții se dovedi rigid, răspunse însă acestui apel, cu eleganța caracteristică a unui Grande Espagnol. El îl grație pe Harold Dahl, îi dădu drumul din închisoare și odată cu el mai grație încă trei aviatori americani, cari se aflau în aceeași situație.

a. c.

UN PREOT, COMANDANT DE BATALION

Pentru a doua oară în viața lui, maiorul L. M. schimbă sutana cu uniforma de ofițer al armatei franceze

comanda unui batalion și astăzi, ca acum 25 de ani, în răstimpul lăsat liber de obligațiile sale militare, oficiază slujba pentru soldații chemați să-și apere patria.

Avându-se în vedere vârsta, i s'a dat comanda unei tabere de instrucție, pe care o conduce cu cea mai mare competență. Este dela sine înțeles că maiorul L. M. n'a uitat că este un uns al Domnului și în consecință a dispus să se construiască o capelă, în care slujește în fiecare Duminică dimineața, pentru soldații batalionului său.

AL. C.

1. Sergent în 1914... Locotenent-aviator în 1918... Preot în 1919.

5. Nimic nu trădează pe maior, în omul care slujește în fața Altarului.

2. Maiorul L. M. inspectează trupa.

6. La sfârșitul slujbei, haina preoțească dispare și rămâne militarul.

3. și 4. Peste uniforma militară îmbracă odăjdiile, în care va sluji.

7. Surzător, maiorul L. M. părăsește capela.

MAIORUL L. M., un cunoscut preot catolic și profesor de liceu, înainte de izbucnirea actualului și trecutului conflict, a trebuit să-și schimbe din nou sutana pentru uniformă. Povestea sa, simplă în linii generale, face totuși dovada unei țării de caracter de care suntem capabili foarte puțini.

În 1914, deși preot și deci scutit de a presta serviciul militar activ, actualul maior L. M. s'a angajat ca voluntar, a obținut gradul de sergent de infanterie, a trecut în aviație, a ajuns locotenent în 1918, a fost decorat de mai multe ori, pentru acte de eroism și îndată ce s'a terminat războiul și-a reluat sutana și activitatea în parohii.

În 1914, când lupta ca sergent în tranșee, camarazii săi i-au dăruit toate obiectele necesare cultului, astfel că în Duminicile și sărbătorile mai liniștite, putea oficia slujba pentru cei a căror singură speranță mai era Dumnezeu.

La izbucnirea actualului conflict, preotul L. M., care între timp fusese înaintat maior, a făcut cerere să fie înrolat. I s'a dat

ULTIMELE ACTUALITĂȚI

1. STUDIOURILE JOINVILLE ÎN FLĂCĂRI

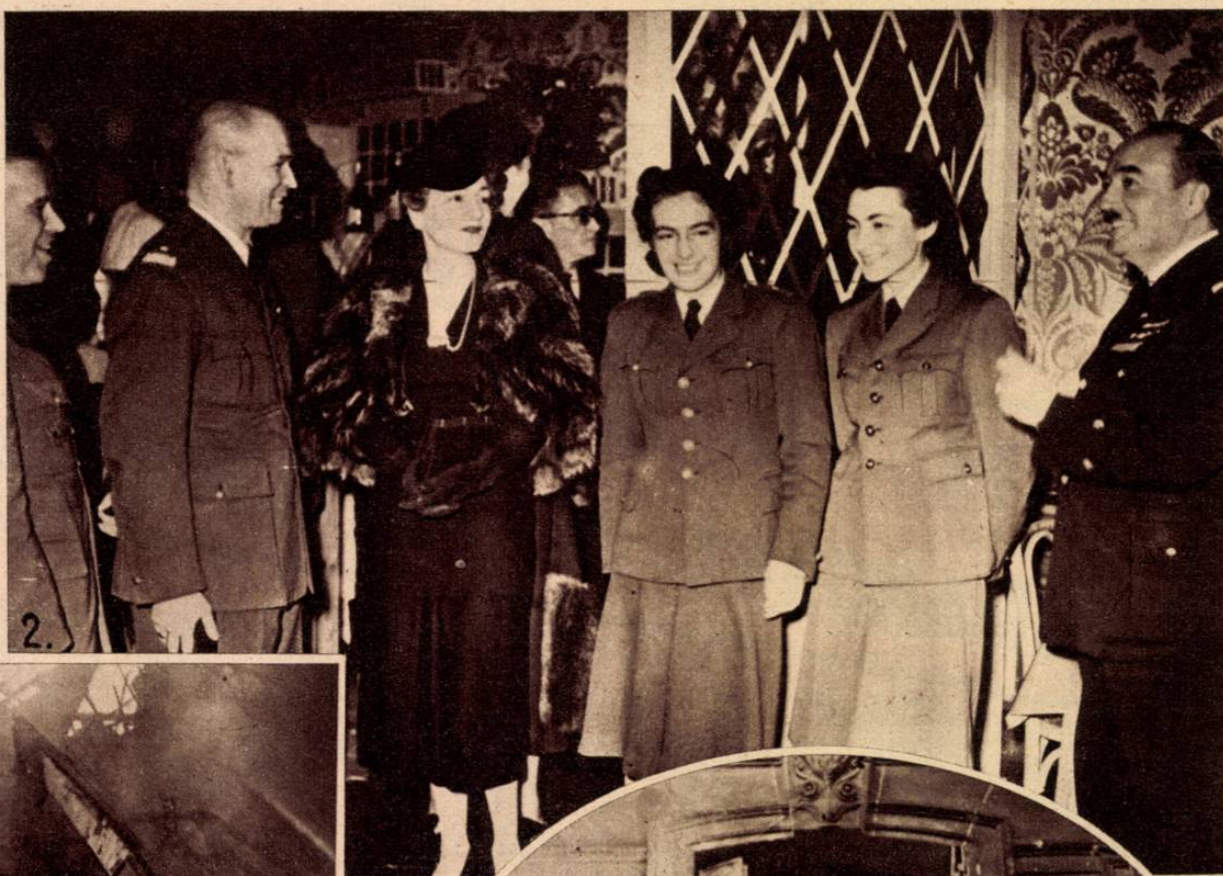
Zilele trecute s'a declarat un violent incendiu în atelierelor studioului din Joinville le Pont, din apropiere de Paris. Trei ateliere au ars complet. Se lucra tocmai la turnarea filmului „Hitler m'a dit”, după cartea cu același nume al lui Hermann Rauschning, fost Gauleiter al Danzig-ului și care astăzi este un adversar al regimului din Reich.

2. PREGĂTIREA AERIANĂ A FRANȚEI

În mai toate centrele aviatice din Franța s'au constituit școli pentru pregătirea piloților de război. Unul din aceste centre a fost numit „George Guynemer”, în amintirea faimosului pilot erou al Franței. În imaginea noastră, de la stânga la dreapta, generalul Zajac, comandantul forțelor aeriene poloneze, sora lui Guynemer, d-ra Anna Lesna și d-ra Barbara Woytunianis, amândouă pilote în aviația de război poloneză și generalul Pinsard.

3. NU EȘIȚI ÎN TIMPUL RAIDURILOR AERIENE

Autoritățile parisiene au răspândit această fotografie, în zeci de mii de exemplare, dând avertisment cetățenilor Parisului, să nu părăsească adăposturile în timp de alarmă aeriană, deoarece se poate întâmpla ca obuzele trase de artileria antiaeriană să nu explodeze în aer, ci recăzând pe pământ să provoace nenorociri. Un asemenea obuz a dărâmat o parte din balconul casei fotografiate de noi.

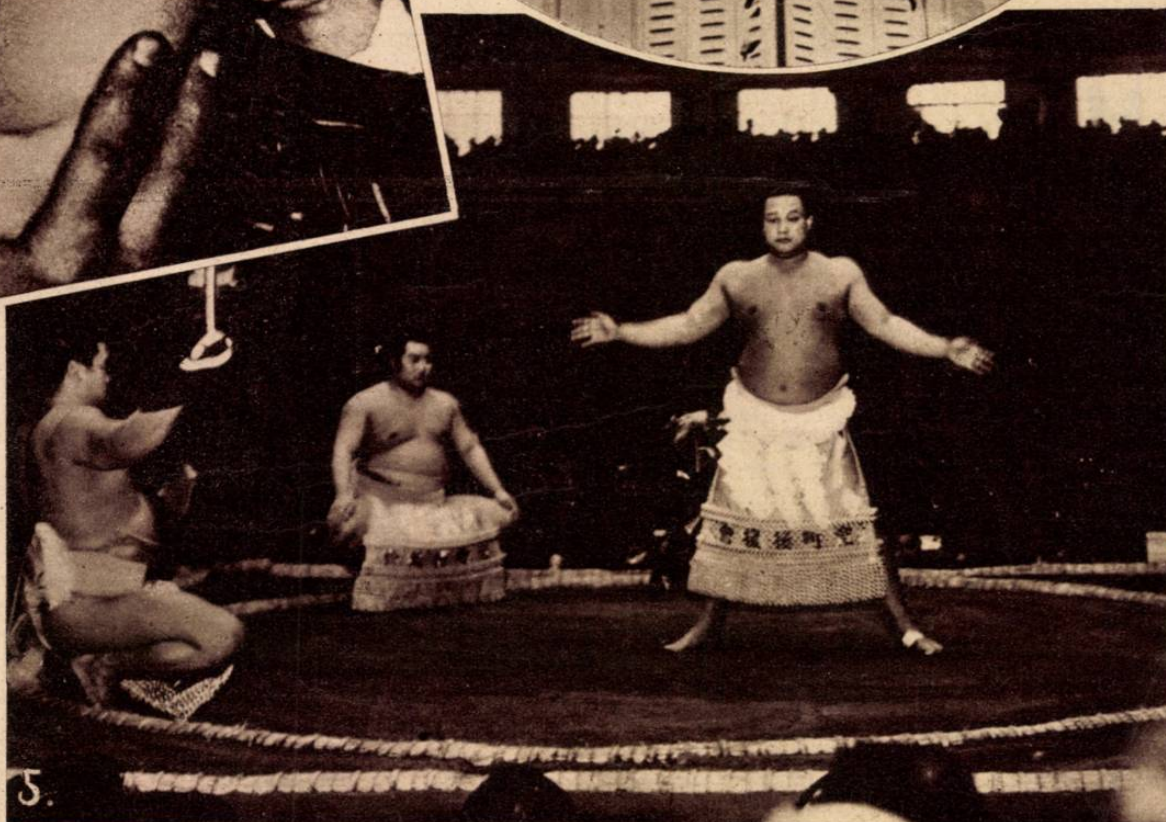

4. FIUL UNIC AL UNUI MARE BOXEUR.

Cunoscutul boxeur italian de categorie grea, Primo Carneri, mândru de fiul său, născut de curând într'un mic orașel unde locuiește uriașul său tată. Copilul este absolut normal, nu este nici mai mare și nici mai greu decât sunt alți copii de seama lui. Cu toate acestea, cine știe, poate că peste câțiva ani de zile, ringul va cunoaște un nou campion.

5. LUPTA LIBERĂ JAPONEZĂ

Ca în toate domeniile și în materie de sport, Japonia își are obiceiurile ei consacrate. Poate că nici o altă țară din lume, afară de Anglia, nu este atât de tradiționalistă ca imperiul dela Soare-Răsare. Instantaneul nostru prezintă ceremoniile uzuale înainte de începerea luptelor libere. Bineînțeles că este vorba de invocarea zeilor, în favoarea luptei care trebuie să se desfășoare.

ASPECTE

DIN viata DANEZĂ

Cel mai mare
pod din lume
între Suedia și
Danemarca.

De vreo cincizeci de ani încoace agricultura daneză a trecut printr-o prefacere atât de vastă și de profundă încât harnicilor plugari ai Danemarcei li se pare că buncii lor au trăit într-o epocă peste măsură de îndepărtată și felurită de a lor, aproape vecină cu epoca de piatră...

Înainte ca știința experimentală să-l facă pe țaran să înțeleagă că untul este mai gustos dacă e fabricat cu mașinile centrifuge în loc de a bate laptele în putineiu sau vase de teracotă și că vacile crescute în staule pardosite și curate despăgubesc, prin cel mai bun randament și cu o lipsă totală a boalelor, cheltuielile de instalație, agricultura daneză era mult mai înapoiață decât se poate închipui.

Femeia trebuia să toarcă lâna și să țesă, iarna, stofele pentru îmbrăcăminte a întregii familii; coacerea pâinii și prepararea berei cădeau de asemenea în sarcina ei; până și brânza era fabricată în casă, iar uneltele pentru cultivarea ogoarelor erau absolut rudimentare. Chiar astăzi femeia daneză are un rol destul de important în viața agricolă, dar într'un fel cu mult deosebit decât acela de odinioară. Astăzi, ea e cunoscătoarea pricepută a numeroaselor unelte mecanice, este inspectoarea care prețuește randamentul vitelor și știe, cu ajutorul calculului, precise și uneori complicate, venitul exact al fiecărui produs.

Ce anume a făcut atât de rapidă schimbarea obiceiurilor în acele câmpii de un palid verde-pastel, cu orizonturi limpezi și nehotărnicite? Nu un factor, de bună seamă, ci mai multe laolaltă, dintre cari cel mai important este simțul cooperării foarte viu la danezii din toate clasele sociale. Nenumerate cooperative îndrumază astăzi și înlesnesc întregul comerț agricol; prin mijlocirea lor, țaranul poate cumpăra vite și piese de schimb pentru tractorul său, poate vinde acel minunat unt precum și rodul care-i prisosește.

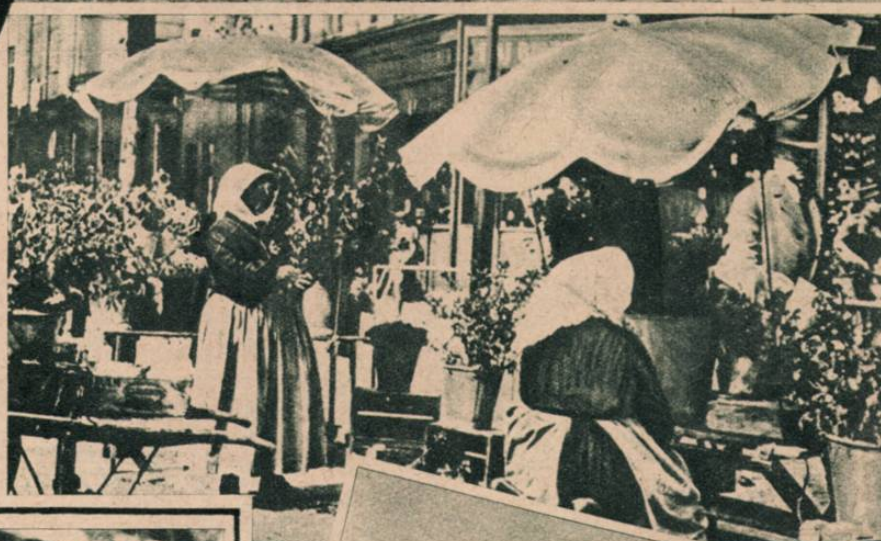
Un alt motiv al prefacerii agrare daneze l-a dat instrucția obligatorie a cărei lege datează din 1734. Dar ceea ce a dus Danemarca, în tăcere și fără sguđuiri, la starea de egalitate și prosperitate în care se află este caracterul locuitorilor. Trăiește acolo o lume sceptică și practică, streină față de contrastele prea isbitoare și care nu înțelege pesiunile violente. Pe toate căile ea merge călăuzită de un simț practic înăscut și înainte de a întreprinde ceva, vrea să fie sigură că orice ar face va fi folositor sau cel puțin plăcut.

Danezii iubesc tot ceea ce poate înveseli și ușura viața făcând-o vrednică de a fi trăită. Oglinda acestui ideal al voioșiei este Copenhaga, un oraș cochecț vioi și în neîntreruptă mișcare, presă-

Comerțul de flori
este...
înfloritor în
Danemarca.

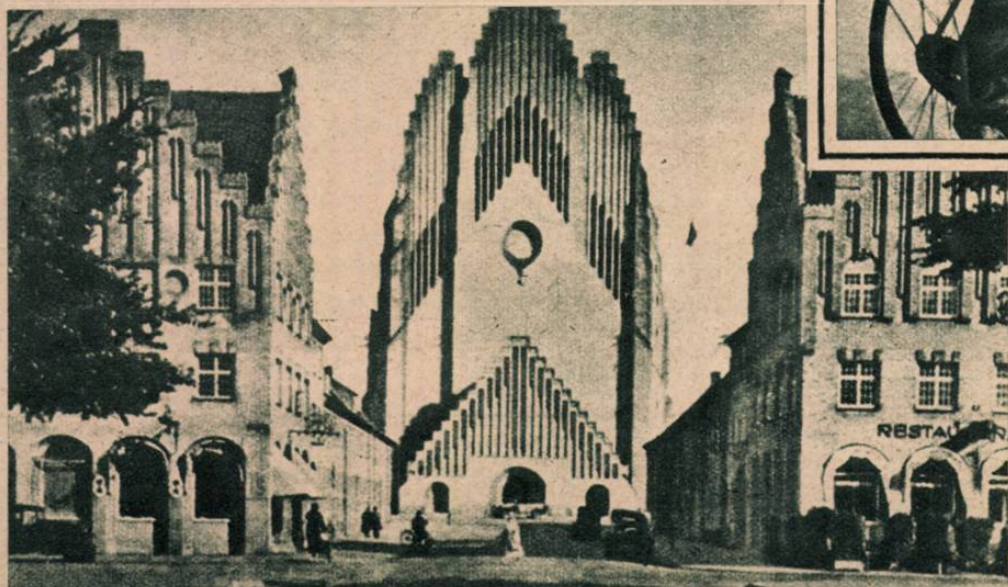
Impresionantele construcții de la Christiansborg. Pe stânga se vede turla în spirală, care împodobește istorica clădire a bursei, ridicată de Cristian al IV-lea.

Bicicleta este mijlocul de locomoțiune, cel mai obișnuit, în Danemarca. E eficient și sănătos. Chiar și coșarii își fac cursele pe bicicletă.

Mica sirenă de bronz, împodobește promenada de pe Langelinie, la intrarea portului Copenhaga.

Catedrala din Copenhaga un impresionant monument arhitectonic.

rat cu o sumedenie de parcuri și grădini în vecinătatea mării. Incendiile, cari de multe ori l-au distrus, au contribuit și ele (spre a se împăca, de altfel, cu caracterul locuitorilor) la săvârșirea unei opere utile. Flăcările, datorită parcă unei inteligențe, instinctive, n'au atins monumentele care evocă viața anticolor Vikingi, împiedicând totodată formarea acelor jalnice aglomerări de cocioabe sărăcăcioase nelipsite din toate orașele vecine cu marea. De aceea Copenhaga e curat și nou ca nici un alt oraș; și, puțin câte puțin s'a întins către periferie, transformând câmpia în parcuri și grădini, presărate cu vile, roșii și galbene, adevărate juvaeruri de artă nordică.

Cineva, care într-o dimineață însořită, ar sbura cu avionul deasupra capitalei, ar vedea, uimit, numeroase brazde circulare împrăștiate în orice punct al orașului. Trecând din nou după amiază va trebui să constate că toate au dispărut. Totuși nu e vorba de un miracol, după cum la început nu era vorba de brazde. Erau biciclete, fixate de anumite rezemătoare circulare cari își așteptau stăpânii, gata pentru a merge la școală sau la lucru. În zilele de sărbătoare și în orele de libertate ciclistii, roiesc

(Continuare în pag. 19)

Convoaie de vase comerciale, încadrate de nave de luptă, se strecoară cu abilitate printre cursele întinse dealungul mărilor, respingând atacurile unităților dușmane și ripostând cu toată energia

O RICARE ar fi aspectul noului războiu, care bântuie Europa, unele dintre problemele pe care le pune au rămas aceleași ca și acum 25 de ani.

Indatorirea pentru conducătorii statelor beligerante, ca țările respective să nu ducă lipsă de materii prime și faptul că acestea sunt importate de peste Ocean a determinat ca prima parte a războiului să se desfășoare mai ales pe mare. Submarinele, arma perfidă a secolului XX, răspândesc moartea pe sub valuri și lupta împotriva lor este dintre cele mai serioase.

În primele zile ale conflictului, atunci când navele comerciale, surprinse de evenimente, se aflau izolate în porturi depărtate, torpilările erau destul de frecvente. Încetul cu încetul, numărul victimelor copioilor mării a scăzut, apărarea s'a organizat, după cum s'a organizat și ofensiva împotriva submarinelor.

Schematic, situația se poate zugrăvi astfel:

Franța și Anglia au nevoie să-și importe materiile prime din întregul lor imperiu colonial, iar Germania încercă să le împiedice. Rezultatele nu pot fi încă judecate cu toată seninătatea.

Din ultima statistică publicată de guvernul englez, reiese că din 6363 de vase de comerț, ce-au navigat în convoi, de la începutul războiului și până acum, numai 12, adică mai puțin de 2 la mie au putut fi scufundate.

Cum funcționează un convoi?

Sistemul convoaielor nu constituie o noutate. Ele au existat de totdeauna, adică mai precis de când s'a dat prima luptă navală. Raționamentul acestui sistem de navigație este simplu. Concentrarea traficului maritim sporește posibilitățile de apărare, cu ajutorul flotei de războiu. Nu se poate atașa pe lângă fiecare vas comercial un bastiment de luptă.

Sistemul convoaielor a fost întrebuințat de englezi și francezi în cursul războaielor napoleoniene, de succesiune la tronul Spaniei, de către olandezi în timpul celor trei războaie contra Angliei, în secolul al XVI-lea, de către spanioli, după descoperirea Americii și chiar de romani în timpul războaielor cunice.

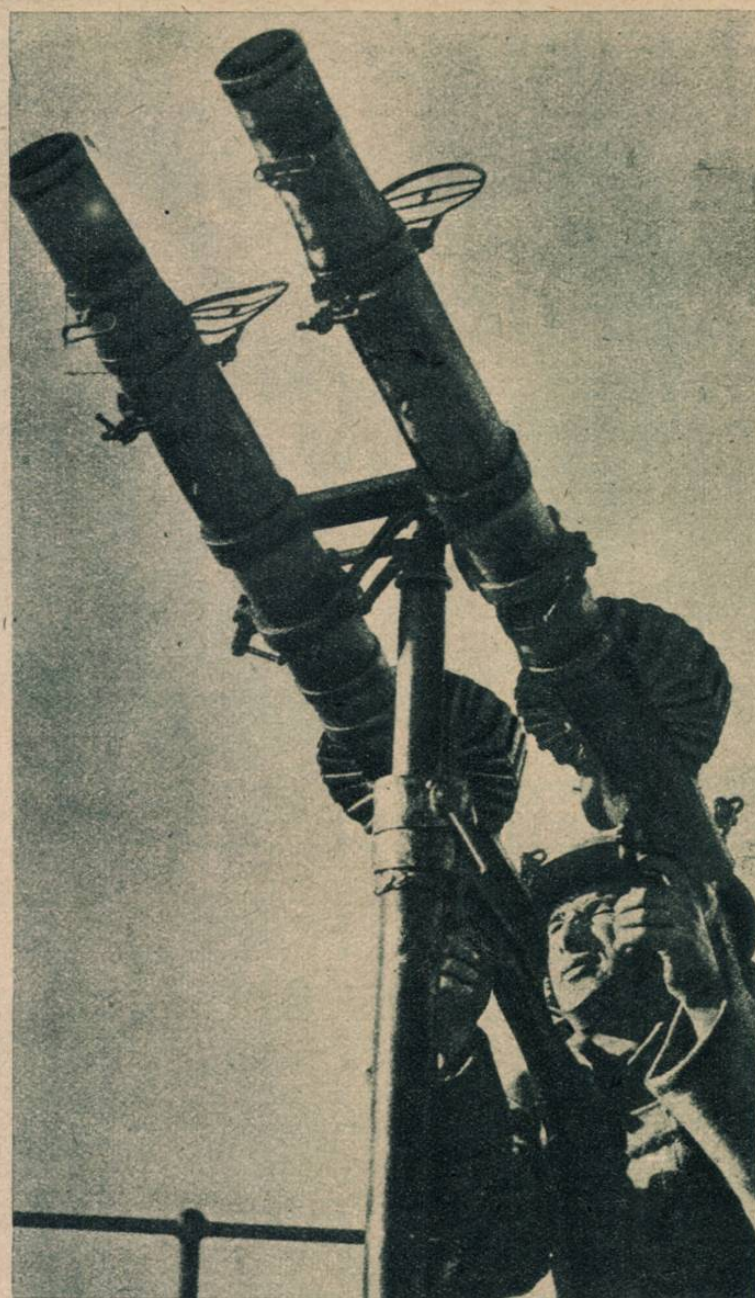
Ca și în conflictul actual, în războiul trecut, principalele convoaie comerciale au fost acelea îndreptate peste Oceanul Atlantic.

În timpul războiului trecut, din cele 16.500 de vase, ce-au navigat în convoi, numai 107 au putut fi scufundate.

De abilitatea radiotelegrafistului depinde adesea soarta unui convoi.

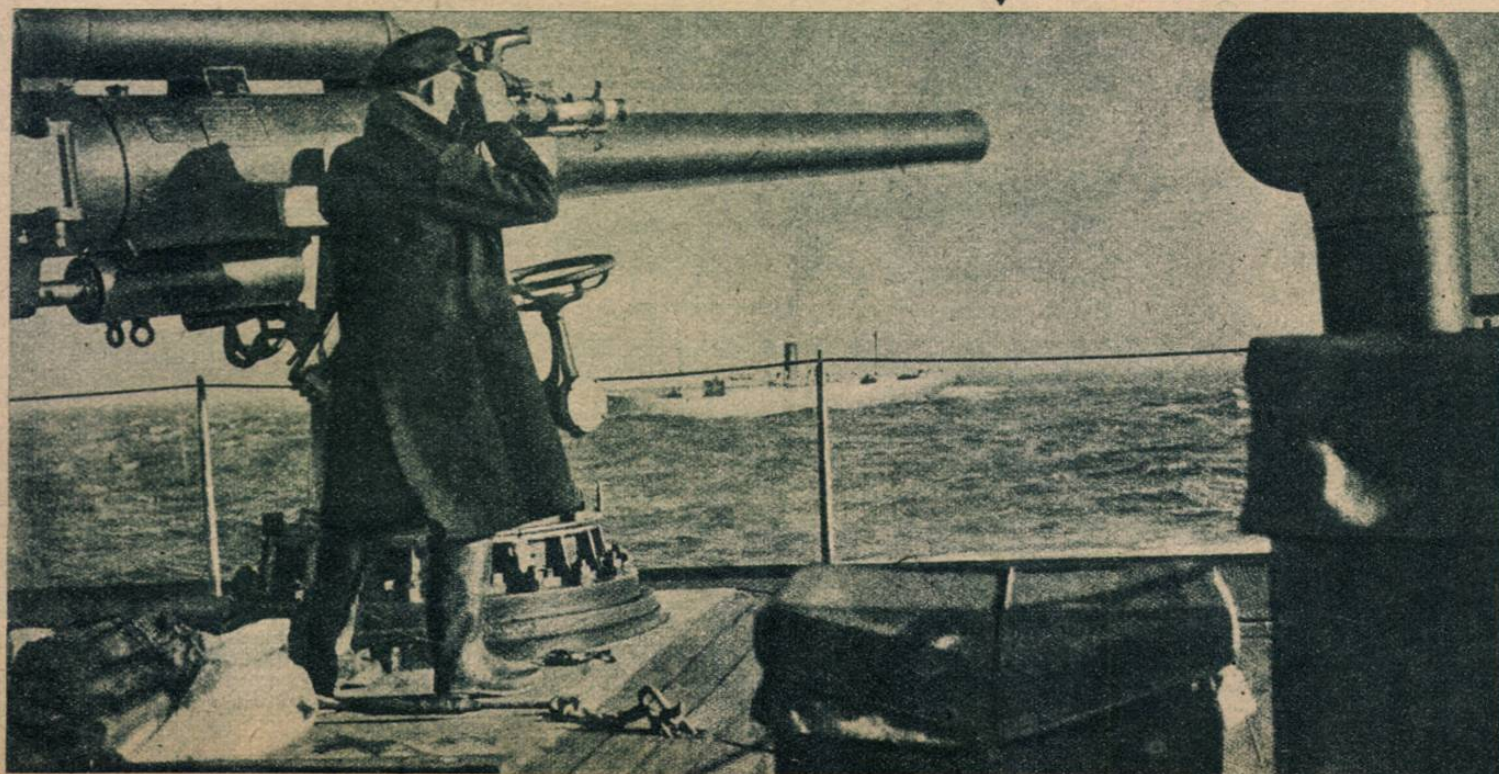
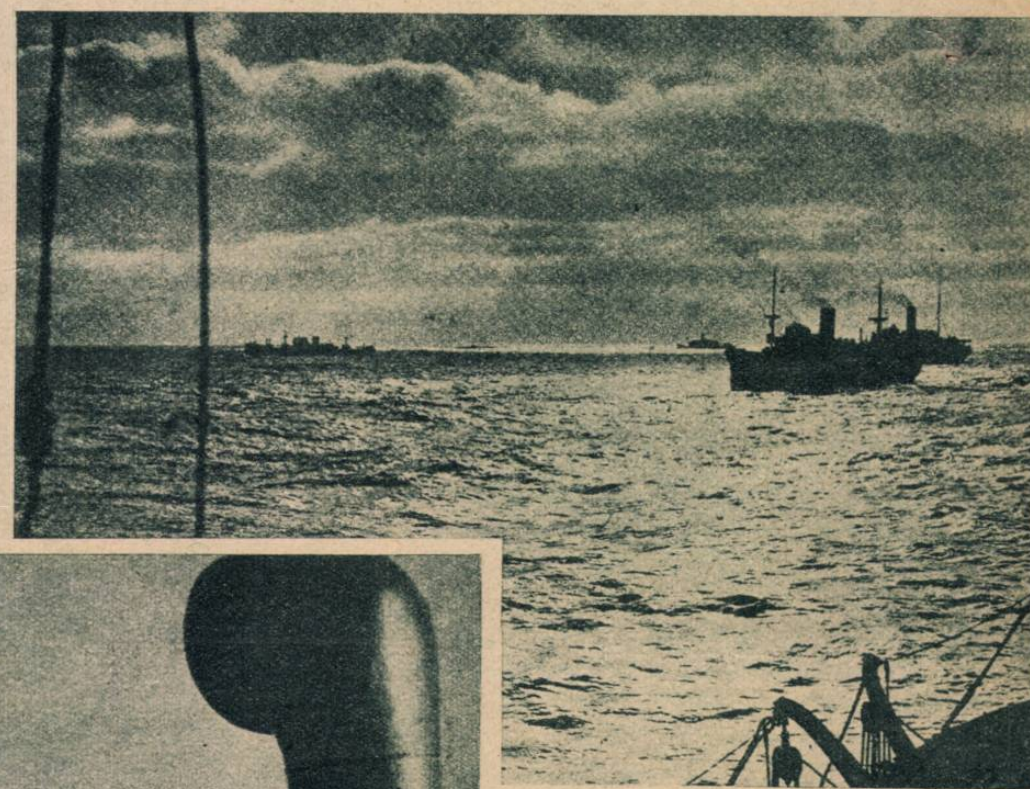
Sistemul navigației în convoaie nu exclude o atentă supraveghere a mării. La bordul vaselor sentinelele sunt numeroase și se schimbă neîncetat.

Vasele cele mai bine echipate pentru expediții americane, numai 637 au fost în portul erau dintre cele mai bune vase, având fiecare asemenea convoi echipat numai din trei. De bună seamă că convoaielor este mult reunită. Aceste vase, încadrate de nave de războiu, sunt perfect ordonate. Convoaiul este stabilizat, și ajungă la destinație în aceste condiții este sigură a tuturor pericolelor. Un lucru este bine cunoscut.

Aproape toate navele mai perfecționate sunt echipate cu mitraliere.

Un convoi de...

de comerț, ce pleacă în convoi nu întârzie timp de navigație și anume după ce este atacat de navele americane. Dacă zonele erau puțin periculoase erau crucișătoare auxiliare, avioane de recunoaștere. Pentru a se deruta tirul submarinelor, convoaiul se mișcă în zig-zag.

Secretul care înconjoară actualmente noul sistem de informații asupra structurii unui convoi este același ca și în timpul războiului trecut. Fără îndoială că acest sistem de navigație pierde foarte mult timp, deoarece convoiul este compus din navele cele mai slabe dintre unități. O întârziere care este dificilă, din cauza multelor vase care sunt atacate. În felul acesta, randamentul fiecărei nave este scăzut, ceea ce constituie un serios impediment în

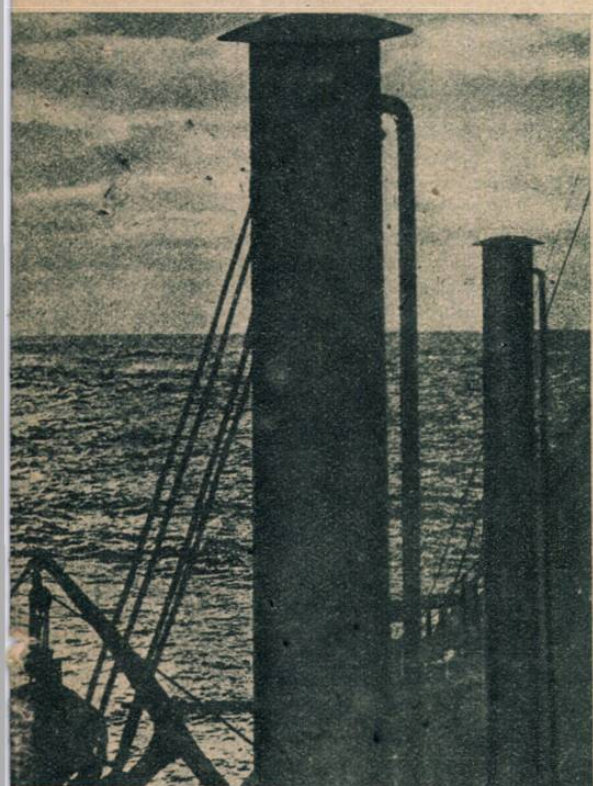
PTILE NAVALE SE INĂSPRESC SOSIREA PRIMĂVERII

apărate, au fost acelea care au adus în Europa corpul
n. Din cei 1.367.116 oameni, cari făceau parte din acest
pierit în cursul călătoriei. Navele care executau trans-
le mai rapide, iar convoiul era compus din zece
re vapor 2-3000 oameni. Viteza medie a unui
de 13 noduri pe oră. Când convoiul era for-
patru unități, viteza era de 18 noduri.
pentru transportarea mărfurilor viteza con-
dusă, deoarece ele sunt formate din 40-50
fac cel mult zece noduri pe oră și sunt
războiu.

un trafic atât de mare trebuie să fie
nvoiul trebuie să pornească la o oră
ș urmeze un itinerariu precis și să
la ora fixată. Pentru a se îndeplini
a necesară o cunoaștere amănun-
lelor ce se puteau ivi pe mare.
de știut, și anume că navele

ele flotei aliate sunt dotate cu cele
arme antiaeriene. Iată fotografia
ble, instalată la bordul unei nave
comerciale.

ave comerciale, plutind în amurg, pe
insul Oceanului Atlantic.

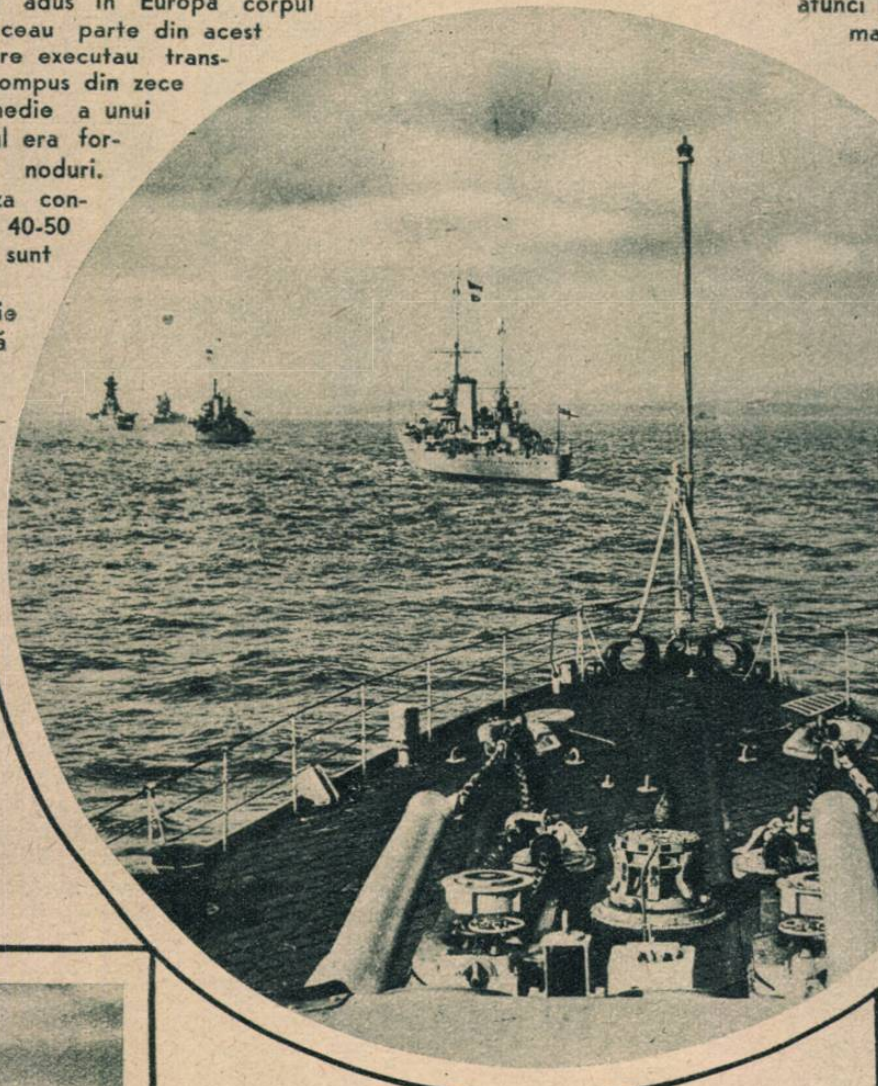

eau escorta decât după un
șiau din apele teritoriale ale
se, primele vase ce le escortau
noaștere, și așa mai departe,
onvoaiele navigau adesea în

războiu nu dă posibilitatea să
E probabil că se aseamănă cu

are și inconveniente. Astfel se
il înaintează cu viteza maximă,
e provocată și de descăr-
ajung deodată la destinație.
este scăzut cu cel puțin 30 0/0
momente de grea încercare

Pentru orice
eventualitate,
exercițiile
de salvare
constituie un punct
de program,
pentru echipa-
giul vaselor de
comert.

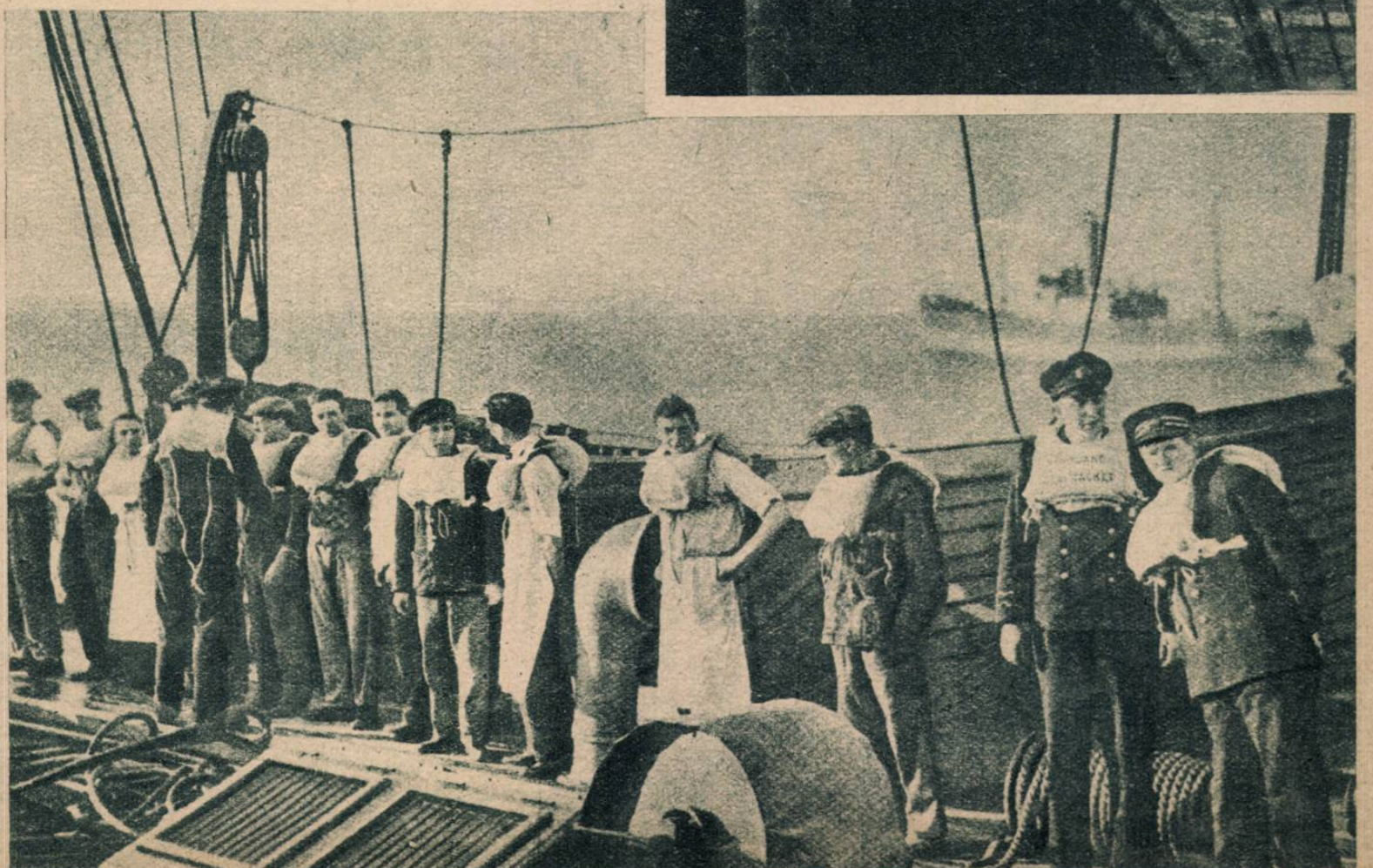
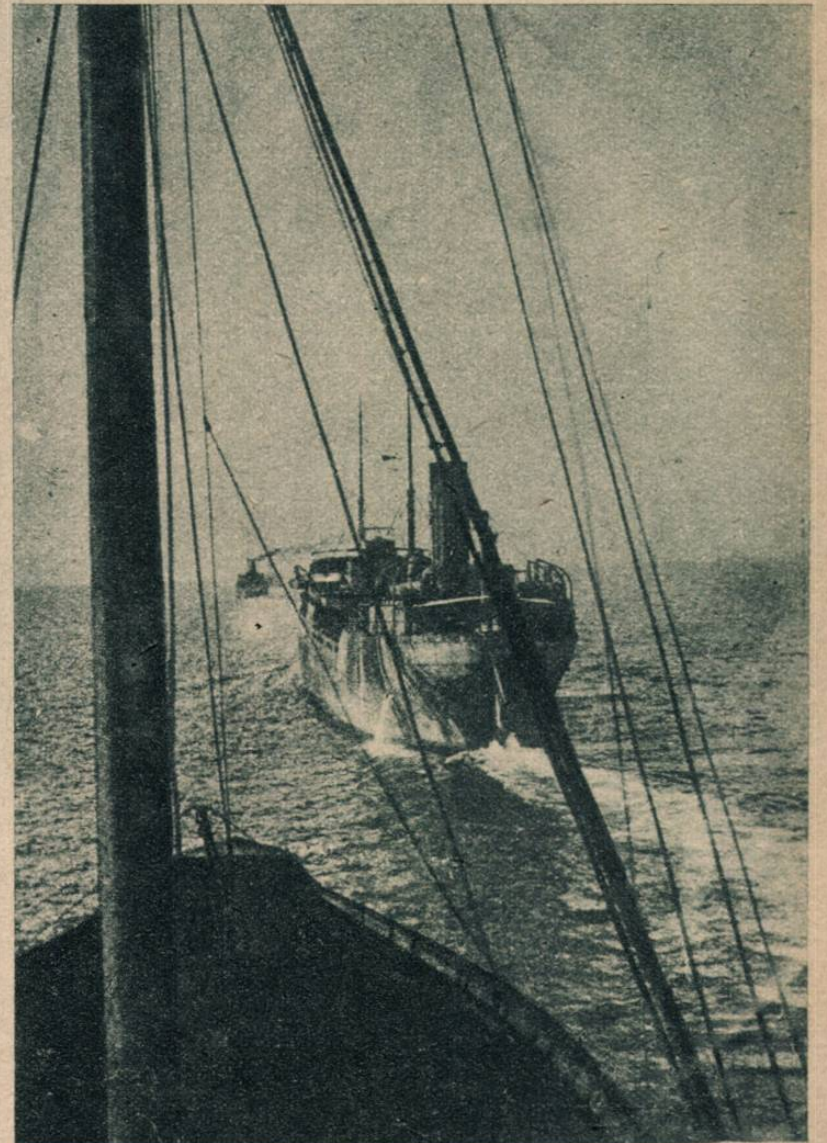
Navele de război escortând
un convoi comercial.

Fiecare convoi ia o forma-
țiune specială, după natura
unităților din care este
formată.

atunci când o flotă nu este prea bogată în unități. Din punct de vedere
marinăresc, navigația în convoi este îngreuiată de o mare agitată,
de ceață și chiar de simplu fapt al nepotrivirii forțelor diferitelor
unități.

Dar inconvenientele acestea sunt neînsemnate față de avanta-
giile ce le prezintă convoaiele. Trebuie să recunoaștem că
datorit acestui sistem numărul vaselor scufundate de sub-
marine a scăzut considerabil.

a. c.

Dick Powell și frumoasa sa soție Joan Blondell s'au sbenguit ca niște copii în grădina casei lor, ceea ce a dat prilejul reporterului fotograf să facă acest instantaneu.

Cu ocazia unui chef, o serie de stele de mărimea întâia și a doua au pozat cu pantalonii suflecați, în fața reporterului fotograf. Dacă nu savurați gluma, gândiți-vă că în America a avut mare succes. Dela dreapta la stânga: Erwin Burns, Beny, Lauck, Don Ameche și Al. Ritz.

aspră, la Hollywood, ca și aiurea pe fața pământului, astfel că ambele tabere se înfruntă cu viclenie și uneori cu cruzime, spre a-și asigura existența.

Reporterii fotografi din capitala filmului mondial sunt constituiți într'un puternic sindicat care apără interesele membrilor lui. Vai de vedeta care nu știe să menajeze susceptibilitățile d-lui reporter

Față de Shirley Temple nu este nevoie să se întrebuițeze nici un fel de mijloc de constrângere. Imaginea aceasta, luată în zorii zilei, e o dovadă a bunei dispoziții a micuței vedete.

James Cagney face haz de necaz în fața indiscretului obiectiv fotografic.

DE DRAGUL FOTOGRA- FIILOR...

...Vedetele din Hollywood acceptă să apară chiar și în posturi caraghioase

LA Hollywood, marile vedete, dar chiar și cele mai mici, pun tot atâta preț pe imaginea fotografică, întocmai ca și pe cea cinematografică. În jurul lor roiesc sute de fotografi, fiecare străduindu-se să realizeze o imagine cât mai originală, mai inedită, căci o asemenea fotografie se plătește cu bani grei. Dar vedetele, deși au nevoie de reclamă, sunt sătule de prezența permanentă a ochiului rece al obiectivului fotografic, astfel că de multe ori recurg la adevărate stratageme, spre a se sustrage reporterilor. Lupta pentru existență este însă tot atât de

Myrna Loy, și soțul ei Arthur Hornblow fotografiați într-o sală de spectacol din Hollywood. E un instantaneu rar.

Joan Crawford a obținut premiul celei mai grațioase vedete din Hollywood, deoarece nu face niciodată dificultăți reporterilor fotografi.

A care se pune astfel rău cu sindicatul respectiv. Riscă să i se aplice cele trei grade de constrângere care stau la dispoziția sindicatului. Metodele de constrângere sunt următoarele: „pop“-ul, „ban“-ul și „finger“-ul.

Probabil că nu știți ce înseamnă asta. Să vă lămurim.

„Pop“-ul este cel mai blând mijloc de constrângere și e constituit dintr-un baraj de reflectoare puternice, montate în calea pe care în mod inevitabil trece cel urmărit cu aparatul fotografic. Ajuns în fața reflectoarelor, fie că vrea fie că nu vrea, aparatele se declanșează și imaginea este prinsă.

Dacă „pop“-ul nu reușește, se întrebuițează „ban“-ul. Sistemul acesta e ceva mai sever. Vedeta respectivă este boicotată și în nici o revistă sau în nici un ziar nu-i mai apare imaginea, oricât ar plăti. Evident că e un mijloc de constrângere mai grav, care n'are însă efect decât asupra stelelor de mărimea doua, care mai au încă nevoie de publicitate.

În fine, cel de al treilea mijloc de constrângere e „finger“-ul. Un fel de șantaj pe care legea nu-l poate urmări și care constă în aceea că vedeta recalcitrantă este fotografiată tocmai în ipostazele care-i convin mai puțin. Deobicei, „finger“-ul dă totdeauna rezultate pozitive, și pacea se încheie, de bună seamă, în avantajul Sindicatului reporterilor fotografi.

Uneori aceștia abuzează de bunăvoința vedetelor și acestea se pomenesc pozând în atitudini caraghioase, care le sunt însă de folos prin publicitatea ce le-o crează. Instantaneele pe care le producem în cuprinsul acestui articol, sunt o dovadă a afirmațiunilor de mai sus.

Pentru curățirea internă a corpului Dvs.

vă recomandăm o cură cu Leo-Pills, laxativul extras exclusiv din plante, care s'a dovedit de mult timp a fi un mijloc excelent de curățire și a sângelui.

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

Din ce în ce mai mult... se apreciază cafeaua cu lapte, însă cu Franck

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

**ELIXIRUL
PASTA
SĂPUNUL
DENTOL**
conțin antiseptici
compuși și sunt pre-
parate după lucrările
lui PASTEUR, con-
form formulei D-rului
RESPAUT.

igiena gurei

se impune dela vârsta cea mai fragedă pentru a păstra dinții sănătoși și albi.

Nu uitați să puneți în trusa de toaletă a fiului sau fiicei Dv., produsele DENTOL (pastă, săpun, elixir).

Preparate după lucrările lui Pasteur, foarte antiseptice, ele dezinfectează și parfumează gura, evită caria dentară, asigură dinților o albeață strălucitoare.

Elixirul, pasta, săpunul Dentol se găsesc de vânzare în toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile.

CADOU E de ajuns să înapoiați casei GEORGES VERGLAS, București, strada Precupeții Vechi 1, acest anuț din „Realitatea” sau plăc timbrat, arătând în mod citibil numele și adresa Dvs. pentru ca să primiți gratuit și franco un eșantion de DENTOL.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Chirurgie estetică

Independența opera-
tivă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

Pe urmele fiarelor și serpilor veninoși din jungla africană

MĂ aflam de câteva zile în eleganta mea „vilă”, când aghiotantul îmi anunță vizita unui rășboinic negru. Respectând eticheta junglei nu l-am primit pe cel care-și anunța vizita, ci am cerut să-mi comunice, prin intermediul aghiotantului, ce dorea. Fusese trimis de o puternică șefă de triburi, cunoscută sub numele de Donna Ana, un fel de regină africană, care aflând de prezența mea prin acele meleaguri, a ținut să mă vadă mai de aproape. Și cum prietenia Donnei Ana putea să-mi fie de imens folos, i-am trimis vorbă că voi sosi peste câteva zile.

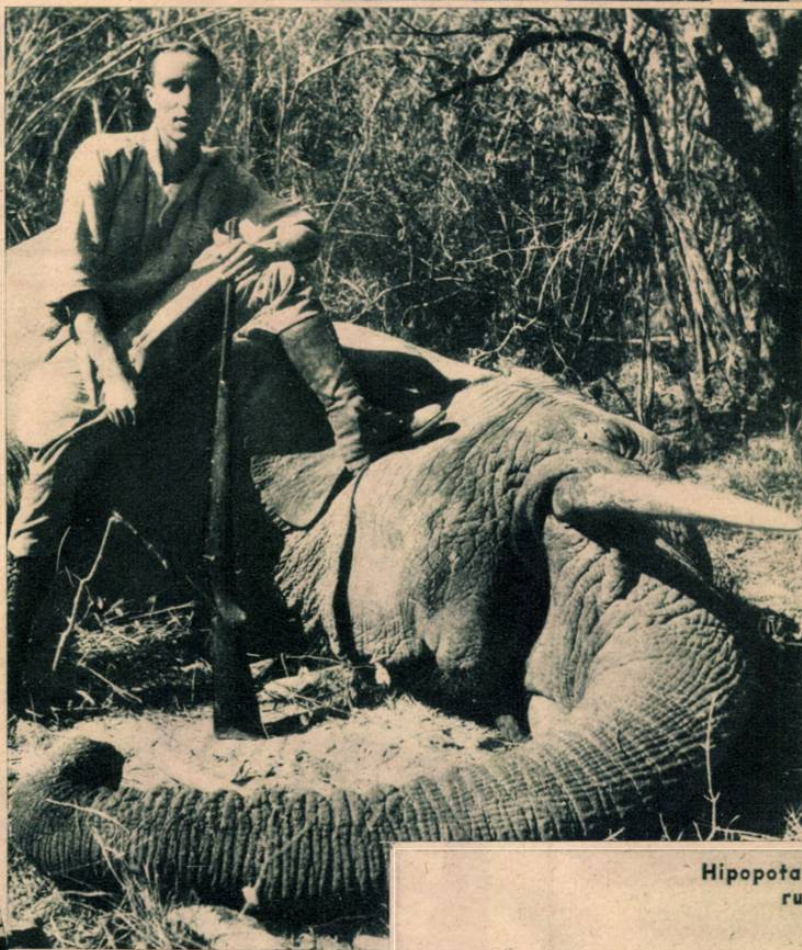
Regatul Donnei Ana e o insulă de vreo 700 km. pătrați, numită Inhamgonde și care e mărginită de o parte de fluviul Zambezi, iar de celelalte două laturi — fiind vorba de o insulă triunghiulară, de afluenții acestuia, Kire și Ziuziu. Ținutul se împarte în 19 districte, fiecare sub conducerea unui șef de trib. Capitala insulei este la Mșasa (în limba negrilor: Reședință).

Este interesant de știut că ținutul acesta este cel mai bogat în fiare sălbatece, dar și în reptile. Există un întreg teritoriu care foiește pur și simplu de speciile cele mai odioase de șerpi veninoși. Aci se organizează vânători speciale, căci negustorii portughezi și englezi pătrund până în aceste ținuturi, unde cumpără piei de reptile, care apoi sunt prelucrate și trimise în Europa, spre confecționare.

M'am echipat de vânătoare, cum se spune în Zambezia, adică bagajul meu consta în afară de chinină, trusa medicală cu antidot pentru mușcă-

II

In vizită la curtea reginei negre Donna Ana și câte ceva despre ospitalitatea negrilor

Don Rodrig Vasconcellos fotografiat două zile înainte de tragica sa moarte.

D-l Ioan luster cu pielea șarpelui ucis în cursul expediției.

turile de șarpe, numai din munițiuni și două carabine de mare precizie. Aghiotantul meu și vreo douăzeci de negri de prin partea locului, mă întovărășeau.

Dela primii pași în ținutul reginei Donna Ana, suntem întâmpinați de o hoardă de negri, având fața și corpul zugrăvite în culori vii, culorile de războiu. Fiecare este armat cu un scut și o luncie, pe care le agită în ritm, în timp ce tobele bat tactul, sălbatec. E dansul de bunvenit al

rășboinicilor. Gesturile lor, aparent amenințătoare, sunt un semn de bunăvoință totuși; și deși știam acest lucru, strângeam instinctiv în mână gâtul carabinei. În urma rășboinicilor a apărut un grup de copii, purtând pe brațe flori de lotus și niște flori de un portocaliu aprins, cu miros îmbătător, pe care le-am găsit numai în Zambezi. Escortați de această suită originală, am trecut din sat în sat, până ce am ajuns la Mșasa.

Mă așteptam să văd o negresă bătrână și respingătoare. M'a întâmpinat însă o femeie tânără, al cărei ten nu era, chiar atât de întunecat pe cât mă așteptam, și care-mi ură cu zâmbet grațios, bun venit. Apoi, îmi întinse un „mtazi” adică o coadă de bufalo, legată cu fir metalic, simbolul puterii princiare.

Gesturile de simpatie ale reginei erau întovărășite de

Doi bețivi, în junglă. Băutura e vinul de cocos.

urletele entuziaste ale hoardei negre. După cum am aflat, Donna Ana are în ascendența ei și ceva sânge alb și a fost crescută într-o școală a misionarilor de pe coastă. Astfel se explică faptul că vorbește curent portughez și engleză.

Urmă ceremonia prezentării celor 19 șefi de triburi, după care intrară în casă, unde cerui apă, să mă spăl.

După o scurtă odihnă, am asistat la dansurile rășboinice și diferite exhibiții acrobatiche, în care timp ni se servi masa, formată dintr-o mâncare de pește, foarte gustoasă și friptură de gazelă. La urmă ni se dădu cafea neagră, cultivată chiar pe moșiile reginei.

Reveniți pe verandă observai mișcare în marginea satului și la întrebarea mea mi se spuse că rășboinicii vor pleca la vânătoare de reptile. Am fost tentat să întovărășesc și eu expediția, fără să-mi dau seama că aveam să asist la grozăvii care mi se vor întâmpla pentru totdeauna în minte. Autorizația îmi fu dată de regină, în urma părerii favorabile a vrăji-

Hipopotamul ucis cu ajutorul dinamitei.

torului tribului, care mă asigură că nu voi fi mușcat de nici-o cobră. După aceea, regina îmi dăruie un inel, format din patru fire de argint, foarte abil împletite, și care aveau să-mi servească drept pașaport în întreaga Zambezia.

Mă pregăti cât se poate de bine pentru vânătoare. Cismele înalte îmi protejau picioarele, mă îmbrăcai într-o pelerină de pânză cauciucată, prin care o mușcătură era exclusă. Pe cap mi se fixă o adevărată colivie, confecționată dintr-o plasă metalică, prinsă cu două curele de umerii mei. În acest bizar costum, purtând mânuși groso-

Doi elefanți sălbateci mergând pe seară, la adăpat.

Autorul acestor rânduri și aghiotantul său, în timpul unei vânători de leoparzi.

Familia unui șef de trib din Brusa Africană, un faimos vânător.

lane din piele groasă, abia puteam mânui arma de vânătoare și un cuțit curbat, ca un iatagan care îmi fu dat ca să mă pot apăra. Spre miezul nopții convoiul se puse în mișcare. Expediția era formată din cincizeci de negri, purtând pe cap un vas cam în forma unui lighean, iar în mână un cuțit ca și al meu. Marșul dură până la ora patru dimineața, pe poteca ce leagă Mșașă de Bompona. Spre ziuă ne oprirăm, se făcu un foc mare și un cazan voluminos, plin cu apă, fu pus la fiert. În momentul când apa clocotea, fiecare negru și-a umplut ligheanul cu apă, după care monomul s'a format din nou și am pornit mai departe. De astădată, poteca formă un adevărat tunel, sub arborii stufoși, iar umezeala era pătrunzătoare.

De îndată ce au pătruns pe această potecă, negrii au început să cânte un cântec monoton, însoțit de fluerături ascuțite. Spre surprinderea mea, un foșnet puternic porni dintre arbori și șuerăturile caracteristice ale reptilelor dădură răspuns. Negrii își pregăteau iataganele. Văzui în acea clipă un piton uriaș, lăsându-se cu un foșnet ușor de pe o cracă. Capul turtit se mișcă vioi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de capetele negrilor, care-și continuau marșul. Reptila atacă, însă în loc de-a întâlni capul lănos al negrului, nimeri în apa fierbinte a ligheanului. Un spasm cutremură uriașa reptila, care căzu la pământ. Scena se petrecuse atât de repede, încât aproape că nu mi-am dat seama ce s'a întâmplat. Reptilele erau opărite, apoi tăiate cu cuțitul și jupuite. Hidoasele trupuri rămăneau întinse pe drum. Locul în jurul meu părea un infern. Toate speciile, chiar și cele mai veninoase, cum ar fi naja neagră, viperele, cobra, nioca săritoare, și altele, atacau monomul. Colivia metalică ce-mi proteja capul mi-a fost de mare folos, deoarece adesea simțiam isbituri scurte, însoțite de un sunet sec ca de os. Vânătoarea a durat ore întregi, cu mai multe opriri, în care se reîncălzea apa. Soarele se ridicase sus, iar căldura și umezeala tropicală începuse să descompună stârvurile, ridicând miasme grețose, în jurul nostru. Dacă aș fi avut curajul, aș fi plecat singur prin acest tunel al morții, înapoi la Mșașă. Recunosc însă că n'am putut s'o fac astfel c'am trebuit să însoțesc expediția până la sfârșitul ei.

O întâmplare tragică avea să marcheze sfârșitul acestei expediții. Mă aflam în fruntea convoiului, imediat după conducător, care era înarmat cu o lance, în loc de sabie. Pe neașteptate, ne pomenirăm că drumul ne este barat de un șarpe uriaș, înfiorător, care-și făcea digestia: înghițise un pui de gazelă, după cum am constatat mai târziu. Iritat de apropierea noastră, își ridicase capul turtit, legănându-l ritmic într-o parte și alta. Eram prea aproape ca să mai putem da înapoi. Conducătorul ridică încet lancea la înălțimea ochiului, căci orice mișcare bruscă ar fi declanșat atacul feroasei reptile. Ochi calm și când mă așteptam mai puțin, lancea porni șuerând însă nu nimeri ținta. În clipa următoare, negrul se afla trântit la pământ, prins în inelele

reptilei. Nici nu apucaî să mă desmeticesc. Vedeam cum mușchii șarpelui se încordează sub pielea lucie. Ochii negrului erau holbați de groază și de durere. Din fericire îmi reveni și apropiind țeava carabinei de capul șarpelui care se sprijinea pe pământ, descărcai arma. Strânsoarea slăbi, iar ceilalți negri din convoi traseră trupul conducătorului lor dintre inelele reptilei. Avea coastele rupte și sucombă după câteva minute. Pielea șarpelui am păstrat-o ca amintire a feroasei mele aventuri.

O altă amintire tragică din timpul vânătorilor mele în jungla subecuatorială e aceea când am pierdut pe un bun prieten, vânător renumit în întreaga Africa Centrală, pe Don Rodrig Vasconcellos.

Don Rodrig era cel mai prețuit vânător din întregul Mozambic. Specialitatea sa erau elefanții sălbateci, extrem de periculoși, deoarece pe lângă forța lor neobicinuită sunt și foarte inteligenți. Intr'o zi, pe când Don Rodrig se afla în vizită la mine, un negru ne anunță că în apropierea satului se află un elefant, pus de sentinelă. Trebuie să lămuresc un lucru. Elefanții sunt animale gregare, adică merg în turmă. Ei se supun autorității celui mai bătrân și mai puternic dintre ei. Când găsesc într'un loc hrană, se postează sentinele în jurul turmei, care au misiunea să dea alarma dacă s'ar întâmpla ceva neobicinuit.

Am luat imediat armele și am pornit spre locul indicat de negru. Aci am găsit un exemplar superb de pachiderm. Ne-am strecurat cu cea mai mare atenție până'n apropierea sa. Regulele vânătoarei cer ca elefantul să ție ochii la încheetura

(Cont. în pagina 19-a)

Rușinată,

își ascunde gura...

La început simțea o asprime în spatele dinților... A urmat slăbirea lor și acum — un gol urât! Cine nu face nimic contra pietrei, la fel pățește!

Întrebiunțați deci numai Kolodont! Această pastă cu Oleat Sulfuricinic, îndepărtează cu timpul piatra și împiedică formarea ei. Dinții rămân solizi și sănătoși numai dacă nu au piatră.

KALODONT **contra pietrei de dinți**

CELE MAI NEPLĂCUTE MOMENTE DIN VIAȚA LUI:

CLARK GABLE,
JOAN CRAWFORD,
BETTE DAVIS,
CAROLE LOMBARD

Bette Davis s'a îmbolnăvit de pojar tocmai în seara primei sale premiere...

Tocmai în momentul cel mai însemnat din viața sa, când trebuia să facă o impresie cât mai bună în casa socrilor ei, Joan Crawford a suferit un accident care i-a stricat seara...

CÂND lumea întreagă începuse să-l cunoască pe Clark Gable, studioul îi trimise vorbă idolului proaspăt lansat, să facă câteva fotografii speciale pentru presă. Revistele de cinema voiau să publice mai cu seamă imagini din viața sa intimă. Îl voiau pe Gable într'un costum de călărie, îl voiau pe cal...

Era pentru prima oară când i se cerea să „pozeze”. Deaceia Clark hotărî să facă tot ce-i stă în putință ca să ducă la bun sfârșit această sarcină.

Deși nu avea prea multe parale pe vremea aceea, se duse la cel mai scump croitor. Materialul — stofă englezească pură — fu lucrat după ultimul model. O pereche de cizme strălucitoare, o flanelă cu guler și o pereche de mănuși splendide, completau atracția înfățișării sale.

În ziua întâlnirii cu fotografi studioului,

Clark veni la școala de călărie, într'o ținută splendidă. Până atunci, utilizase întotdeauna o șea roasă și murdară. Dar astfel de șei nu erau pentru el, care avea să înfățișeze în ziua aceea pe gentlemanul călăreț. Așa încât Clark se hotărî să folosească o șea englezească nouă. Deasemeni insistă să i se dea cel mai neastâmpărat cal, ca fotografia să fie cât mai îndrăzneată.

Apoi Clark încălecă și începu să galopeze. Dar nu trecură decât câteva secunde și observă că ceva nu merge bine. Nu se prea înțelegea cu calul său, probabil fiindcă acesta își dădea seama de nesiguranța călărețului. Și când ajunseră pe o bucată de drum noroios, calul începu să doarmă. Clark încercă să-l ia pe alt drum, dar era prea târziu. Picioarele calului se muieră și Clark fu trântit în noroi. Tocmai atunci, își făcură apariția fotografiile... Vă închipuiți ce aspect căpătase elegantul actor... Privirea consternată a fotografilor a fost deajuns ca să-l facă pe Clark să dorească deschiderea pământului de sub picioarele sale... În ziua aceea, nu s'a făcut nici o fotografie. Dar partea cea mai gravă a acestei întâmplări e că celebrul actor a avut mult de suferit de pe urma căzăturii...

* * *

Joan Crawford s'a căsătorit cu Douglas Fairbanks jr., fiindcă îl iubea. Dar asta nu i-a împiedicat pe Mary și Doug, să privească cu ochi răi căsnicia fiului lor. Și Joan suferea mult din acență pricină.

Dar într'o zi, Mary și Doug lansară niște invitații pentru o recepție în cinstea câtorva oaspeți de vază. Pentru prima oară, Joan și Doug jr., aveau să pătrundă în celebra locuință Pickfair, ca soț și soție. Însfârșit, vrajba avea să fie îndepărtată. Coafeuze, maniculeze, cameriste — toate contribuiau la înfrumusețarea Joanei care voia să fie cât mai atrăgătoare, spre mândria soțului ei... O rochie specială fusese desenată pentru ea.

Odăile locuinței Pickfair erau luminate feeric... De asemeni la intrare se afla un reflector puternic care răspândea lumină din belșug... Când Joan își făcu intrarea la brațul soțului ei, se auzi un murmur de uimire. Toate privirile se îndreptaseră asupra lor. Joan era atât de speriată încât abia putea să respire. La capătul scării, se aflau Mary, Doug senior și o doamnă din Anglia. Pentru Joan, era clipa hotărâtoare a vieții sale. Dar cum cobora scările ca să dea bună ziua gazdelor, cineva îi călcă trena... Neobservând nimic, Joan merse înainte.

Deodată însă se auzi un sgomot groaznic. Joan ar fi căzut jos, dacă n'ar fi avut la braț, pe Doug jr. Se întoarse speriată și privi cu groază rochia ruptă...

Pentru Joan, care voia să facă o cât mai bună impresie, a fost o lovitură neînchipuit de grea. Această întâmplare i-a stricat toată

Carole Lombard a fost concediată de regisorul Cecil B. de Mille în auxul tuturor.

Carole Lombard se găsea într-o situație foarte tristă când îi expiră contractul cu vechiul studio Pathe: nu avea nici slujbă, nici vreo promisiune. Dar nu trecu multă vreme și Carole fu aleasă de marele Cecil B. de Mille pentru rolul principal al filmului „Dinamită”.

Din clipa aceea, se făcu o publicitate extraordinară în jurul ei. Adrian îi desenă câteva toalete minunate. Carole dădu sute de interview-uri și iscăli milioane de autografe. Peste noapte, o lume nouă se deschisese pentru ea. Era star.

Incepură repetițiile. Sutele de figuranți erau dirijați pe platou, de regisorul De Mille, cu ajutorul unui haut-parleur. Și Carole făcea câte o rugăciune, în gând, după terminarea fiecărei scene... La un moment dat, De Mille țipă să se facă liniste. „Miss Lombard, spuse, el prin hart-parleur nu poți juca rolul. Trebuie să găsim pe altcineva”.

Dacă ar fi luat-o pe Carole deoparte și i-ar fi adus această veste neplăcută, încă ar fi fost destul de trist. Dar prin haut-parleur! Era prea mult.

Plângând și tremurând toată, Carole se întoarse în cabina ei, își luă minunatele rochi și le duse la garderobă. De ce fusese concediată? Nu i se spusese...

Ajunsa acasă, își împachetă lucrurile și cu primul tren plecă la New-York. Li era silă de cinematograful, nu voia să mai vadă niciodată în viața ei un aparat.

La New-York, cheltui repede banii pe care-i strânsese la Hollywood. Dar, din fericire, un producător o convinse să mai încerce odată, să mai facă un film. Fiindcă avea nevoie de bani, primi. Filmul fu o „lovitură”. După terminarea lui, i se încredință alt rol. Apoi se oferă un contract și șansa de a se re-întoarce la Hollywood și a deveni star. De data aceasta însă, lucrurile aveau să meargă strună...

Astăzi, Carole Lombard lucrează în același studio cu Cecil B. de Mille. Dar chiar dacă ceul ar ruga-o n'ar primi să mai turneze un film cu el...

D. M.

Când a vrut să facă primele fotografii de publicitate înfățișându-l sub aspectul unui elegant călăreț, Clark Gable s'a împotmolit cu calul într-o băltoacă...

seara. Atunci a fost o tragedie... Astăzi e o anecdotă pe care o povestește cu plăcere.

Bette Davis și-a început cariera în teatru. Fire ambițioasă, se gândea zi de zi la „șansa cea mare” de venirea căreia era convinsă.

Tocmai când lucrurile păreau mai negre ca niciodată, d-na Blanche Yurka trimise după ea. O văzuse pe Bette lucrând și-i oferă un rol în drama lui Ibsen, „Rața sălbatecă”. Zi și noapte, Bette își studiă cu sârguință rolul. Uneori, nici nu mânca, repetând fără întrerupere. Și, firește, ajunse să-și cunoască textul la perfecție.

Câteva ore înainte de premieră însă, Bette simți o slăbiciune. Avea temperatură și lucrurile se învâneau în fața ei. Uitându-se în oglindă văzu cu groază cum îi apar pe piele niște pete roșii. într-o oră, era plină de pete. Avea pojar.

Cuprinsă de teamă, luă numai decât o alifie și începu să-și ungă fața și brațele. Voia să acopere petele și să meargă la spectacol, chiar dacă, după aceea, ar fi trebuit să moară... Nu voia să scape cea mai mare șansă a vieții sale. Când mama ei intră în odaie și o văzu îmbrăcându-se cu nestăpânită nervozitate, Bette îi spuse, în cele din urmă, adevărul. Madame Yurka fu înștiințată. Bette se aștepta la o explozie din partea acesteia. Dar d-na Yurka, foarte amabilă amână premiera până ce Bette se însănătoși.

GURĂ USCATĂ DIMINEAȚA

Cine nu cunoaște această senzație? Iar remediul este atât de ușor! Întrebuințați odată imediat după deșteptare pasta de dinți Chlorodont pentru îngrijirea matinală a gurii și a dinților. În afară că improspătează și curăță, pasta de dinți Chlorodont conține o sare, care prin întrebuințare produce oxigen.

Aceasta stimulează secrețiunea în cavitatea bucală și face astfel pe cale naturală curățirea și protecția dinților.

Pasta de dinți **Chlorodont**

REALITATEA FEMEII

1920. D-na Paul Deschanel. Pălărie demnă și elegantă.

1921. Mary Pickford poartă o adevărată grădină: fructe, flori și crenguțe.

1922. Cécile Sorel. Coamă de leoaică.

1923. Pearl White. „Cartierul latin”.

1924. Necunoscuta de pe bulevard sau ultima creațiune a model.

1937. Pălăria-umbrelă... imaginația nu mai cunoaște limite.

1936. Turban sofisticat al D-nei Simpson.

1935. Pălăria sport a Annabellei.

1934. Cutiuța cu pilule a Ducei de Kent.

1933. Boneta de copil: Maureen O'Sullivan.

Pălăria

DEALUNGUL ANILOR

Iată o pălărie 1938.

TOATE aceste femei, ale căror portrete le publicăm, au fost elegante, excentrice, admirate, iubite... Ele au purtat pălăria cea mai elegantă, pe atunci... Da, dar moda este un fel de mâncare ce trebuie consumată cât mai e caldă; servită a doua zi, nu mai are nici un gust.

An cu an, pălăria se schimbă, trece de la boruri mari și calote înalte, la mici ciupercuțe pe vârful capului, de la linia severă la cea ștrengărească.

De fiecare dată, femeile spun: „Cesplendore de pălării!” și au dreptate. Iar bărbații vă critică, poate că mâine, vor avea dreptate s'o facă.

Ca o variație a modei de azi, dăm în această pagină o serie de pălării cum s'au purtat în anii ce s'au scurs de la 1920 până acum.

CLAUDE

1925. Una din cele două surori ale celebrului cuplu de dans „Dolly Sisters” a lansat pălăria clopot.

1926. Altă variantă a pălăriei clopot.

1927. Yvonne Printemps: cap de cartă postală ilustrată.

1928. D-na André Citroën: tocă de primăvară.

1929. Anita Page. „Made in France”.

1932. Crinul primăverii.

1931. Josephine Baker. Un mic feutru, foarte parisian.

1930. Gwen Lee. Cavaler fără armură.

Aspecte din viața daneză

(Urmare din pag. 9-a)

pretutindeni însuflețind străzile capitalei dintre cari multe sunt în întregime la dispoziția lor.

* * *

Cel mai meridional dintre statele scandinave, este constituit de o parte continentală, peninsula Jutland, cu o suprafață de 300 de kilometri dela Nord la Sud și de un arhipelag cu peste 500 insule dintre cari principalele sunt în număr de trei: Seeland, unde se ridică frumoasa capitală Copenhaga, Fjoria și Holand. Aceste insule sunt separate unele de altele de strâmători — vorbind în termenii geologici — recente, întrucât formarea lor definitivă a avut loc după topirea formidabilelor mase de ghețari cari coborând din podișurile Norvegiei acoperiau în întregime Danemarca. Puțin adânci (dela 10 până la 50 de metri) în cursul iernilor aspre, aceste strâmători îngheață complet din cauza micii importanțe a mării și a slabului conținut de sare a apelor Mării Baltice.

Cele cincisute de insule ale arhipelagului sunt legate între ele și de continent, de către numeroase și admirabile servicii de vapoare cari transportă automobile și trenuri. Însă lunga perioadă de iarnă stânjenește traficul maritim ba, de cele mai multe ori, formarea ghețurilor face ca el să înceteze cu desăvîrșire. De aceea, în Danemarca, s'au construit și se construiesc neîncetat poduri lungi de mai mulți kilometri, cu arcuri în mijloc, la 25—30 metri de suprafața apei pentru ca și vasele de mare tonaj să poată trece pe sub ele.

E vorba de lucrări colosale despre cari se știe puțin sau chiar nimic dincolo de hotarele țărilor scandinave și pe cari poporul danez, cu acele minunate însușiri de ordine, de precizie și de înțeleaptă stăruință — însuși fondul caracterului său — le-a dus la bun sfârșit în orice vremuri și orice împrejurare. De aceea merită să notăm că în ciuda prețurilor foarte ridicate datorită dificultății de construcție și măreției lucrării, podurile daneze s'au dovedit adevărate izvoare producătoare pentru economia națională. Prin strâmtoarea Belt, între Jutland și Fjonia, treceau în mijlociu, imbarcate pe vapoare, 160.000 automobile pe an. Astăzi, peste 700.000 vehicule străbat zi și noapte acest pod uriaș care, susținut de stâlpi gigantiști, are o lungime de aproape patru kilometri. Podul din Störströmsbron, care leagă insula Seeland cu Falster, a costat 80 milioane de coroane (aproape 4 miliarde lei) cifră enormă pentru oricare alt stat mic lipsit de situația economică atât de sănătoasă ca a Danemarcei; el a văzut traficul și schimburile industriale dintre cele două insule sporind cu 600 % în anul care a urmat inaugurării sale.

Se vorbește de multă vreme și de sigur proiectul va fi realizat într-o zi, despre un pod care să străbată canalul Belt, despărțind Fjonia de Seeland, canal care de-a-lungul veacurilor a fost unul din factorii principali ai ridicării internaționale a Danemarcei. Lărgimea minimă a canalului Belt este însă de 22 kilometri (maxima de 35) și de aceea ar trebui un pod cu adevărat ciclopic a cărui construcție, pentru motive profund temeinice nu pare atât de necesară în acest moment. Guvernul însă se gândește la realizarea unei alte lucrări, proiectată din epoca războielor napoleoniene care au dăunat enorm comerțul maritim al statelor scandinave, adică să construiască un pod care să unească solul Danemarcei cu al Suediei, prin strâmtoarea Oresund.

Această titanică întreprindere e dorită de toți danezii și suedezii care pe bună dreptate se socotesc frați, având legături de același sânge. Relațiile dintre cele două state sunt foarte cordiale. Ideia podului, care ar cimenta și mai mult aceste relațiuni comerciale și culturale, e primită cu entuziasm obștesc. Dificultățile sunt numai de ordin financiar — costul prevăzut ar fi de 225 milioane coroane: aproape 8 miliarde lei — întrucât cele tehnice sunt înlăturate în planul complet prezintat de către profesorul inginer Anker Engelund, directorul Academiei de inginerie din Copenhaga, apostol și animator al proiectului. Iată câteva date cari scot în relief măreția acestei lucrări.

Podul (între Amager și Limhamn) va fi lung de 25 kilometri, lat de aproape 20 metri, înalt de 42, cu diferite artere pentru cale ferată, pietoni, cicliști și automobiliști. El se va compune din 600 arcuri așezate pe tot atâția stâlpi de beton. Astfel, podul care se va așterne peste mare, între Suedia și Danemarca, va fi deci cel mai lung din lume căci el „va întrece dimensiunile faimosului Golden Gate Bridge” inaugurat anul trecut peste golful San Francisco. G. R.

AVENTURILE UNUI ROMÂN ÎN AFRICA CENTRALĂ

(Urmare din pag. 15-a)

urechei, acolo unde pielea e mai subțire, astfel încât proiectul să poată pătrunde până'n creier, sau în gură, astfel încât proiectilul să-i spargă beregata. Don Rodrig, sigur de talentul său, eși în fața pahidermului, care surprins, scoase strigătul de

alarmă. În aceeași clipă porni primul foc din carabina lui Don Rodrig. Ochise admirabil în gura elefantului. Se dădu câțiva pași înapoi, mergând cu spatele, în timp ce pahidermul venea asupra sa, și-și reîncărcă arma. Ochi și trase din nou. Apoi urmă aceeași stratagemă pentru reîncărcarea armei. Pahidermul era extrem de rezistent și deși rănilor primite erau mortale, înainta mereu asupra lui Don Rodrig. Între cei doi nu mai era o distanță mai mare de câțiva metri. Atunci se întâmplă nenorocirea. Călcând într-o groapă, nu prea adâncă, ascunsă de ierburi, Don Rodrig căzu. În aceeași clipă, pahidermul îl prinse cu trompa, îl ridică în aer și-l trânti de pământ, cu toată puterea. Apoi se prăbuși și el mort, alături de victima sa. Trupul sârmanului meu prieten era literalmente zdrobit de isbitură! Întâmplarea făcuse să-l fotografiez, cu două zile mai înainte, cu ocazia unei vânători fericite. Instantaneul îl reproducem în revistă.

Un hipopotam era însă să mă facă să pierd respectul negrilor din ținut. Pielea hipopotamului e atât de rezistentă încât nu poate fi străbătută de nici un proiectil de carabină. Spre a nu-mi deziluziona admiratorii negri, am recurs la un truc și am băgat în trupul unei găini un cartuș de dinamită, legat cu un fir Bickford, foarte scurt. Când hipopotamul eși din apele fluviului, spre a-și face plimbarea cotidiană, i-am aruncat în cale cadavrul găinii, pe care l-a înghițit fără întârziere. După câteva minute observam că trupul uriaș era sguduit ca și cum ar fi fost străbătut de un fior. Animalul căzu într-o parte, iar din gura lui monstruoasă îi eșiră la iveală măruntaiele, smulse afară de forța exploziei. Pielea rămăsese însă intactă. (Va urma)

SFATURI UTILE PENTRU TOȚI

Cu ce să fortificăm copiii noștri?

cu

ELIXIR PANGADUINE

E momentul să ne gândim la fortificarea organismului nostru și în special la organismul copiilor noștri, pentru a-i pune în măsură să reziste bolilor de tot felul.

Untura de pește e un medicament folosit, dar ea este grețoasă și indigestă.

În schimb, produsul care întrunește toate principiile active cuprinse în untura de pește, fiind de patru ori mai activ, este ELIXIRUL PANGADUINE compus din extrase de ficăți de morun.

Elixirul Pangaduine are gustul plăcut al Vinului de Xeres, astfel că oamenii adulți și mai ales copiii, îl iau cu multă plăcere.

Așa se explică de ce, pretutindeni, el este preferat tuturor medicamentelor așa zise fortifiante.

fără teamă de îngrășare,
este o artă.

Tabletele de slăbire KISSINGEN

asigură fără eforturi, fără marșuri, fără a renunța la plăcerea alimentelor favorite, o siluetă ideală.

UN PRODUS NATURAL AL BĂILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

Mămica râde...

și este o adevărată plăcere s'o vezi răsând căci arată două și-viri de dinți albi-strălucitori. În-trebuințați de azi înainte pasta de dinți „NIVEA” și chiar a-doua zi veți fi surprinsă de suc-cesul obținut. Pasta de dinți „NIVEA” curăță temeinic dinții și înviorază respirația.

NIVEA
PASTA DE DINȚI

NIVEA
PASTA DE DINȚI

de 2 ori pe zi

Spumoasă și nespumoasă

moda

Vine Primăvara

1. La începutul primăverii, când aerul este mai mult rece, nu vom putea ieși în tailleur sau în pardesiu. Pentru că ne-am săturat însă de paltoanele groase, ne vom face un costum din trei piese — cum poartă Bette Davis, în fotografia noastră — și anume: o pereche de foi evazate, dintr'o stofă neagră, iar jacheta sport și raglanul dintr'un material lănos, în mici carouri albe cu negru.

2. Pardesiu pepita marron cu alb. Gulerul este marron de catifea, iar nasturii mari de baga, în aceeași culoare. Pălăriea marron în clini, are drept singură garnitură o mare fundă din acelaș material.

3. Pardesiu din stofă bărbătească în dungi înguste, bleumarin și albe. Nasturii de email și aur. Creația casei pariziene Jacques Heim.

4. Pardesiu elegant din stofă subțire neagră. Singura garnitură o constituie cele două buzunare depe piept și centura strânsă în talie printr'o cataramă în două culori.

COLECTIA

MISS PRESS PHOTOGRAPHER

MISS REPORTER-FOTOGRAF
Reporterii fotografi din America au hotărât să-și aleagă o regină a frumuseții. Cu prilejul acestui congres a fost aleasă Miss reporter-fotografic tână d-ră Wilma Kaspar din Philadelphia. Este inutil să mai spunem că supușii ei s'au grăbit să-i facă nenumărate fotografii, care de care mai reușite. Una din ele o reproducem și noi.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

In cadrul unei emoționante so-
lemnități ce-a avut loc la Palatul
Regal, M. S. Regele a înmănat
săbiile celor 11 ofițeri șefi de
promoție din seria 1939.

In Gara de Nord a fost prezentată d-lor
miniștri I. P. Gigurtu și Const. Giurescu,
noua locomotivă românească de coletărie.
In fotografia noastră: D. Ing. I. P. Gigurtu,
Ministrul Comunicațiilor înconjurat de cei-
lalți înalți demnitari, părăsind Gara de Nord.

Noul ministru plenipotențiar al Bulgariei
d. Stoian Petroff — Tchomakoff și-a
prezentat scrisorile prin care este acre-
ditat pe lângă M. S. Regele României.
La ieșirea dela Palat, noul ministru salută
compania care-i dă onorurile. →

D. Mitiță Constantinescu,
Ministrul Finanțelor și
Guvernatorul Băncii
Naționale a României,
vorbind la adunarea co-
mitetului cetățenesc pen-
tru sprijinirea înscrierilor
la bonurile de înzestrare
a Armatei. →

In prezența autori-
tăților superioare a
avut loc deschiderea
cursurilor de pilotaj
C. F. R. ←

Foto I. B. Ursianu

IMAGINI NERĂZBOINICE

Suveranii britanici au vizitat clubul fondat la Londra, în profitul soldaților canadieni. În fotografia noastră: Regele și Regina Angliei în fața unui interesant joc de șah.

2. O BLANĂ DIN FULGI

Cu ocazia expoziției internaționale dela Lipsca, o firmă și-a expus ultimul fabricat, și anume mantouri de blană... din fulgi. Să ne explicăm: este vorba de un procedeu, după care fulgii obișnuiți, prelucrați, sunt prinși de o pânză specială, iar aderența este atât de perfectă, încât fabricatul dă iluzia unei blăni adevărate.

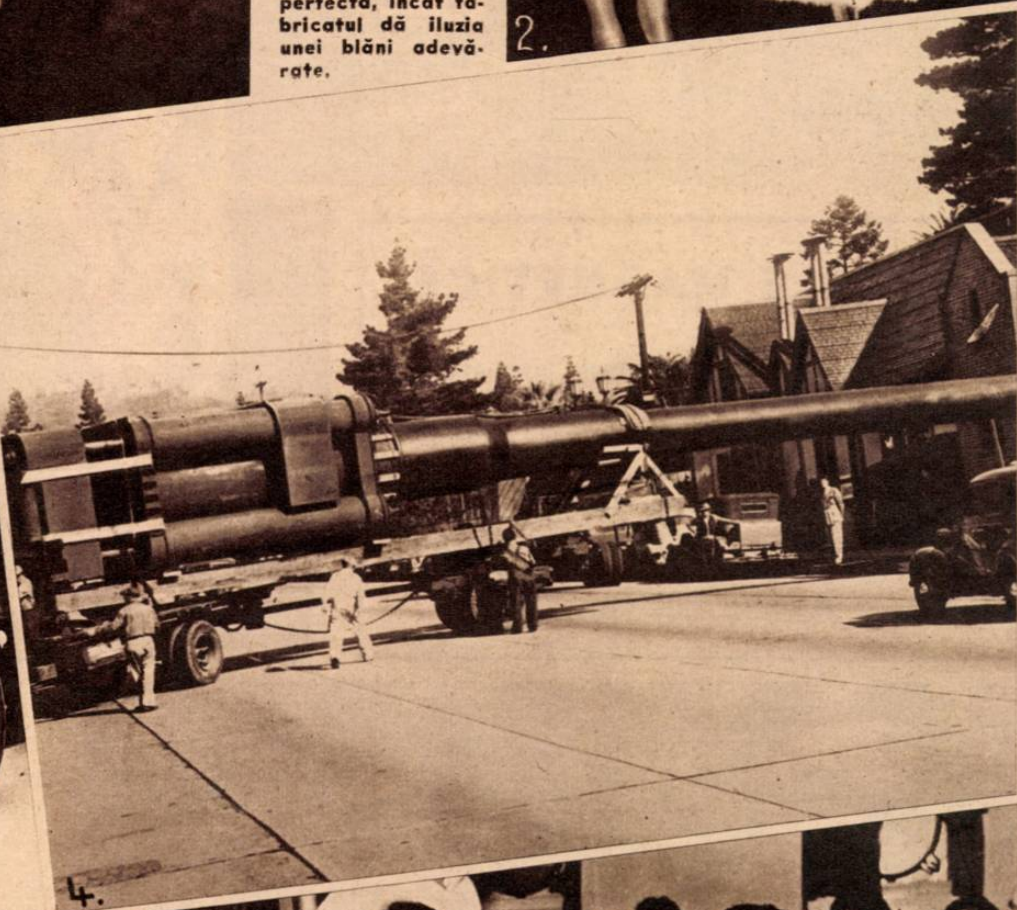

3. BICICLETA - OMNIBUS
Tot la expoziția internațională din Lipsca a fost expusă o bicicletă pentru patru persoane. E un fel de velociped familial, a cărui utilitate nu o prea vedem decât în caz de excursiune. În orice caz, e un mijloc de locomoție eficient și util familiilor numeroase.

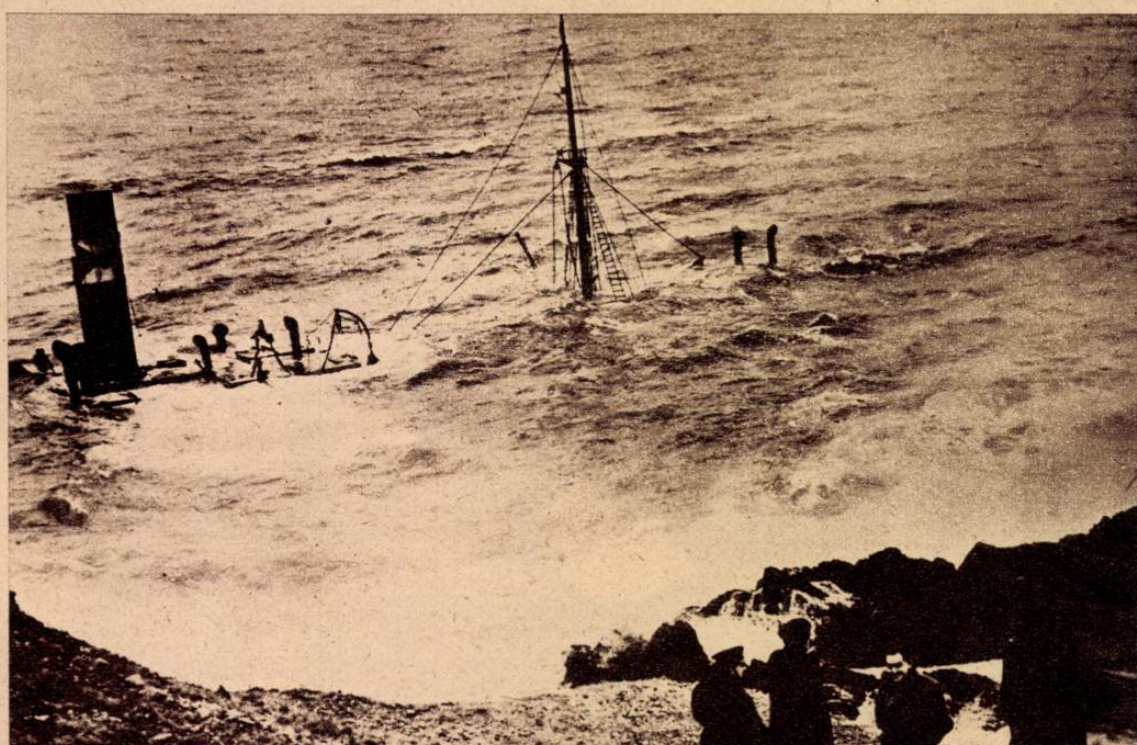
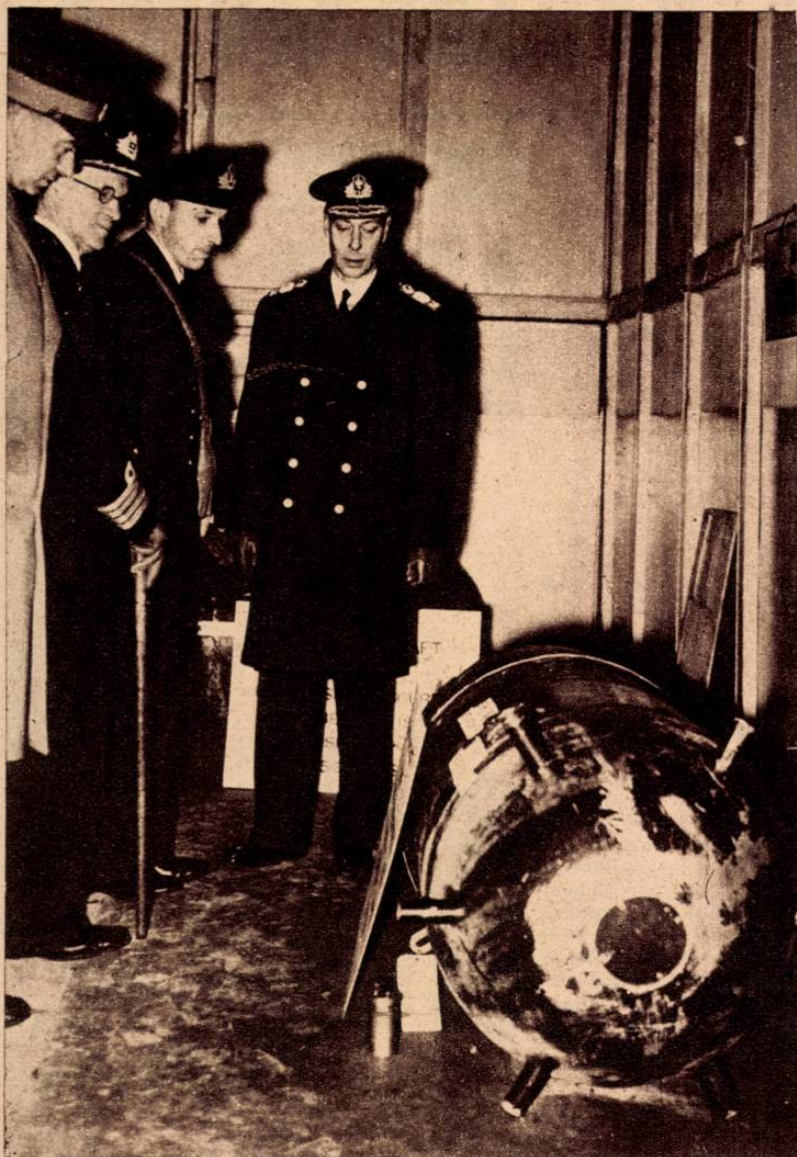
4. TUNUL NERĂZBOINIC
După cum se știe, marele comedian Charlie Chaplin turnează actualmente un film, al cărui titlu provizoriu este „Dictatorul”. Zilele trecute, populația Hollywood-ului a fost emoționată de apariția unui tun gigantic... de lemn, care, dacă se poate spune, va deține un rol important în comedia actorului american. Tunul în fața atelierelor din Hollywood.

5. BANCHETUL DE CRĂCIUN

Instantaneul acesta, luat în timpul banchetului de Crăciun, dat la bordul vaporului „Steaua Nordului”, în timpul expediției antarctice a amiralului Byrd, n'a ajuns în mijlocul lumii civilizate decât acum două zile, în apropierea Paștilor. Trebuie să recunoaștem însă și noi că dela Polul Sud până prin meleagurile noastre e o distanță bu-nică, și deci să scuzăm.

ULTIMELE IMAGINI DEPE

NAUFRAGIUL UNUI VAPOR GREC

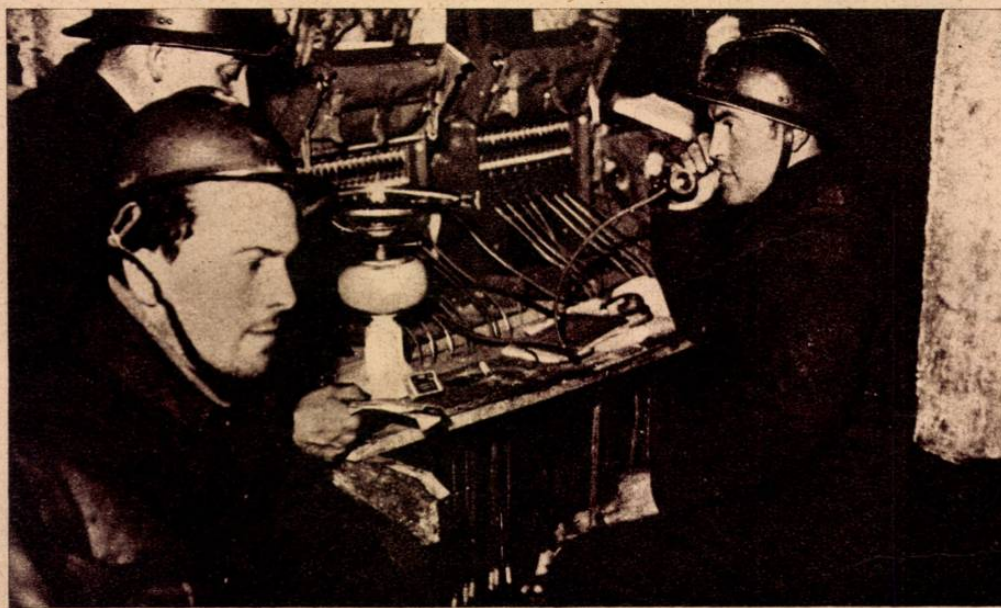
Vaporul de comerț grec, „Adamathias Pithos” s'a scufundat în timp ce naviga în apropierea coastei vestice a Angliei. Cauzele naufragiului sunt necunoscute. Epava se mai vede încă, deoarece în locul unde s'a întâmplat nenorocirea, apa este extrem de mică.

SBORURI DE RE- CUNOAȘTERE DEASUPRA VIE- NEI ȘI ORAȘULUI PRAGA.

Avioanele de războiu ale Marii Britanii au executat un sbor de recunoaștere deasupra Austriei și Cehoslovaciei, aruncând manifeste la Viena și Praga. Iată echipajul unui asemenea avion, revenit la baza sa, după un sbor neîntrerupt de nouă ore.

MINELE MAGNETICE

Pagubele provocate de minele magnetice, în primele săptămâni ale apariției lor, nu mai sunt atât de importante. Marina britanică a reușit să pescuiască vreo câteva din aceste periculoase arme, să le studieze și rezultatul a fost găsirea mijloacelor de apărare pentru bastimentele aflătoare în larg.

DEPE LINIA MAGINOT

Nu toate efectivele depe frontul francez se află adăpostite în faimoasele cazemate ale liniei Maginot. Există posturi înaintate în Țara Nimănui, care supraveghează zi și noapte, mișcările adversarului. Iată un post telefonic, instalat într'un adăpost subteran din fața liniei Maginot. Telefonistul transmite tocmai o știre importantă.

UN CUIB DE PUȘCĂ- MITRALIERĂ

Posturile avansate ale armelor aliate, pe frontul de vest, sunt utilizate cu puști mitraliere. Fiecare pușcă mitralieră își are un adăpost de unde trăgătorul poate supraveghea neîncetat terenul din fața liniilor. Totodată, raza de bătaie a armei acoperă întregul sector, care i-a fost dat spre supraveghere.

TOATE FRONTURILE

SALTUL UNUI TANC

Armata germană a experimentat, de curând, un nou model de tanc, care are calitatea de-a putea sări peste obstacole. Instantaneul nostru arată un asemenea tanc, în timp ce trece peste un șanț destul de mare.

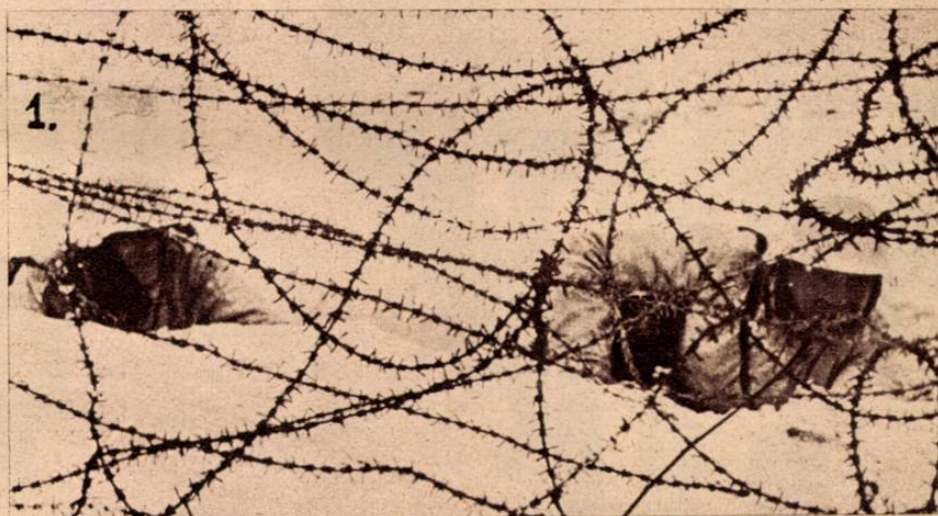

1.) ÎNĂLȚARE ANEVOIOASĂ

Cu tot laconismul comunicatelor, este nelindoișcă că v. a. d. a. de sol. a. t. ambelor tabere, pe fronturi, nu este prea plăcută. Misiunile vechiului războiu s'au menținut. Trebuie să ridice, după cum trebuie și ridicate în aer baraje de sarmă ghimpată, la înălțimea prin zăpada umedă și rece, sub focul armelor dușmane, este destul de anevoioasă.

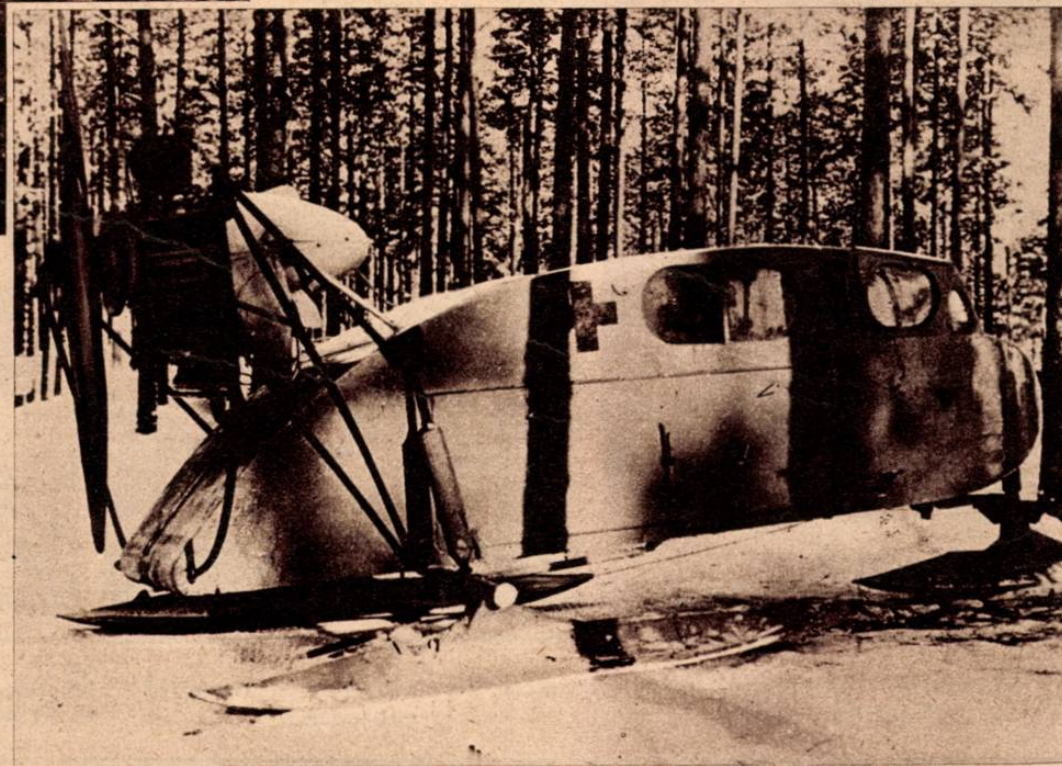
2.) Baloanele captiv își mențin rolul

Pentru observațiile la scurtă distanță nu se întrebuințează avionul care consumă prețioasă benzină, ci se utilizează baloane captiv, care se înalță până la câteva sute de metri deasupra liniilor. Din nacela balonului, observatorii fotografiază cu teleobiective, punctele care-i interesează.

DUPĂ RĂZBOIU

Războiul ruso-finlandez s'a terminat. Rămân însă dovezile sângeroase ale acestei lupte inegale. Orașe au fost arse depe fața pământului, sute de mii de vieți omenești au fost pierdute. Iată o imagine sguuitoare, luată printre ruinele orașului Viborg, unul dintre cele mai înfloritoare centre comerciale ale Finlandei, astăzi atribuit Sovietelor.

INMORMÂNTAREA Pilotului-Erou HENRARD

Ziarele au relatat lupta aeriană, dată între niște avioane belgiene și un avion german, aflat în spațiul aerian al Belgiei. Victima acestei lupte a fost locotenentul aviator Henrard, care în îndeplinirea misiunii sale a căzut la datorie, spre regretul tuturor.

VICLENILE RĂZBOIULUI

Deși legile internaționale interzic utilizarea Crucii Roșii pentru transporturi de arme sau în scopuri războinice, în războiul dela nord, în înverșunarea luptelor s'au întâmplat regretabile incidente, când pentru a scăpa de focul violent al armelor finlandeze, transporturile de munițiuni se făceau în cabine blindate, montate pe sky și care erau apărute de emblema Crucii Roșii.

Baraj de metal împotriva cărelor de asalt, compus din șine de fer în fața cărora s'a așezat câmpuri de mine acționate cu electricitate.

A PĂRAREA GRANIȚELOR: iată o problemă de însemnătate capitală care a preocupat totdeauna popoarele, din timpurile cele mai îndepărtate până astăzi și care adeseori a fost rezolvată, ca să spunem așa, automat, în sensul geografic al cuvântului. Cu această voim să spunem că la separarea popoarelor au intervenit înșiși factorii geografici, ca mări, lacuri, fluvii, munți...

Prin urmare cele dintâi „bariere” au fost impuse de natură și au servit la caracterizarea popoarelor și raselor, separându-le și deosebindu-le obiceiurile și semnele morfologice, în baza conformației geologice a solului și a produselor sale, sau la dezvoltarea și îndrumările activității omenești, păstrându-i limbajii deosebite.

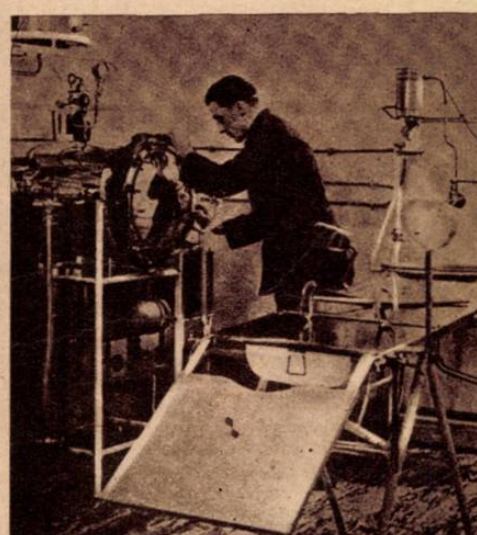
Sentinelă lângă o cupolă blindată: aceste cupole pot fi readuse sub pământ după fiecare lovitură de tun, cu o mișcare ritmică de suire și coborîre.

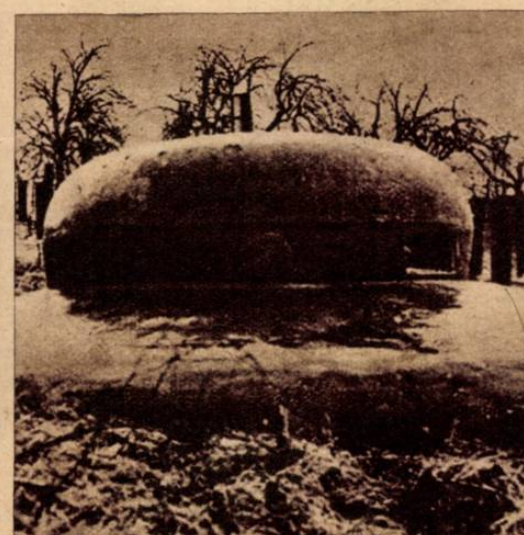
Depozit cu bidoane de rezervă pentru primenirea aerului în caz de prelungire a asediului în subterane.

Schimbarea sentinelelor în fortificațiile belgiene.

Post de ajutor într-o cazemată subterană.

Baraje anticar, construite din șine de fer înfipte în pământ, apărute de arme automate și de tunuri blindate în cupolă. Dedesubt: alt baraj anticar de metal.

cari ni le oferă trecutul din ziua când expansiunea semințiilor prolife și dinamice le-a împins să se reverse dincolo de teritoriile ocupate de ele. Sforțarea cea mai gigantică în acest domeniu, în istoria omenirii, este fără îndoială aceea reprezentată de Marele Zid chinezesc a cărui construcție a început în anul 240 a. Ch. pentru a se opri trecerea Mongolilor. Ne înspăimântăm gândindu-ne la această lucrare ce trebuie să fi cerut o cheltuială incalculabilă de energii omenești. Vreme de aproape patrusprezece secole ea și-a împlinit funcțiunea, veghiată de posturi de gardă situate în turnuri ridicate

LINIA MAGINOT a Belgiei

la câte 500 metri distanță unul de altul. Dela țărmul mării, zidul șerpuiește către interiorul țării pe o lungime de 3300 kilometri, având o înălțime de 8 metri și o grosime de șase metri.

Dar la începutul veacului al XIII-lea, când marea invaziune a lui Gengis Khan se revărsă victorioasă până la picioarele Marelui Zid, faimosului cuceritor nu i-a fost greu să deschidă acolo o spărtură și aceasta a fost de ajuns spre a face nefolositor întreg restul lucrării. Iar Mongolii cotropiră țara, încetul cu încetul, până când un nepot al lui Gengis Khan izbuti să se suie pe tronul Chinei.

Istoria n'are exemple de baraje cari, odată și odată,

să nu fi fost înfrânte, dela Zidul chinezesc până la... centurile de oțel din jurul orașului Bilbao sau al Barcelonei. Romanii au construit numeroase baraje — dintre cari unele considerabile — și toate au avut aceeași soartă adică au fost sfărâmate de repetate puhoie ale năvălirilor barbare.

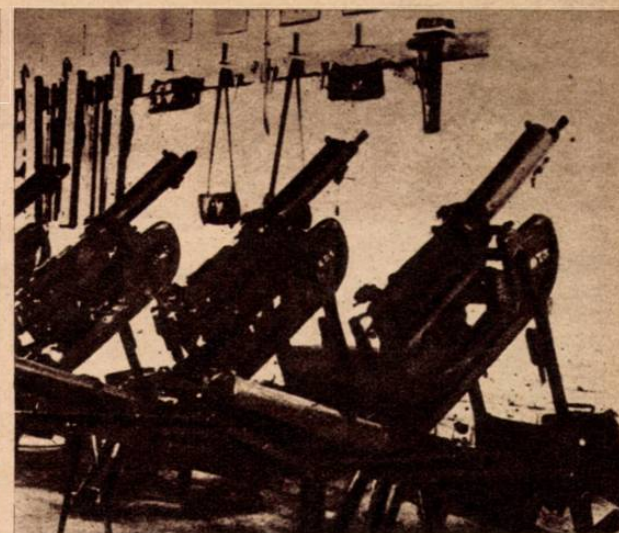
Astfel împăratul *Domițian* începu între mijlocul Rinului și Dunăre un „vallum” care a fost terminat de *Adrian* (al II-lea secol d. Ch) înzestrat cu turnuri și trecători pentru drumurile păzite de corpuri de gardă. Și același *Adrian* construi la hotarul Britaniei cu Scoția un „vallum” care poartă numele său, spre a împiedica năvala Caledonilor — dela îmbucătura râului Tyne la Golful Solway: avea 300 turnuri și 17 linii de tranșee.

Înainte de *Traian* ridicase la rândul său un „vallum” de 60 kilometri, cu șanțuri adânci, între Danubiu și Marea Neagră, care se sfârșia lângă Constanța pentru a înfrunta Dacii pe cari, dealt-

minteri, îi și învinsese. La miez-noapte de acela al lui *Adrian*, tot în Scoția, împăratul *Antoniu Piu* a construit prin anul 140 un alt „vallum” căruia i s'a dat numele său: urmele lui se văd încă și astăzi, între Golful Clyde și Golful Forth; era lung de 72 kilometri, cu șanțuri largi de 12 și adânci de 6 metri, cu turnuri și înzestrat cu o șosea militară pe toată lungimea lui.

Însfârșit, ca să vorbim numai despre lucrări de seamă, se cuvine să amintim acel „*Limes Italicus*”, constituit dintr'un îndoit „vallum” fortificat, pe care-l ridicaseră Romanii pentru

Dormitor pentru trupă la 60 m. adâncime.

Unul din principalele ascensoare în fortificațiile tip „Magenot”.

Un depozit de arme automate în cazarma subterană.

apărarea granițelor răsăritene ale Italiei pe vremea năvălirilor barbare

* * *

Toate aceste baraje ar putea să pară nimic față de o linie Maginot dar orice formă de apărare se apreciază după timpuri și chiar după mijloace, atât în defensivă cât și în ofensivă.

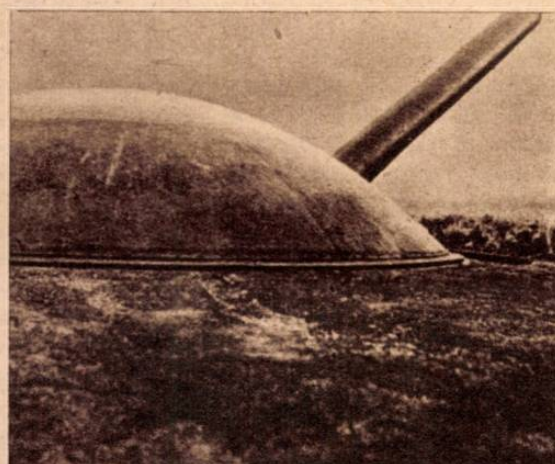
Puternicele fortificații create în anii 1929—1935 după proiectele generalului și ministrului de război *Magenot* la granița răsăriteană a Franței sunt, în substanță, o perfecționare a fortificației de câmp de care războiul mondial a dat exemple strălucite.

Belgienii, la rândul-le, au imitat pe Francezi și au creat o „linie Maginot” proprie, care se leagă cu aceea franceză.

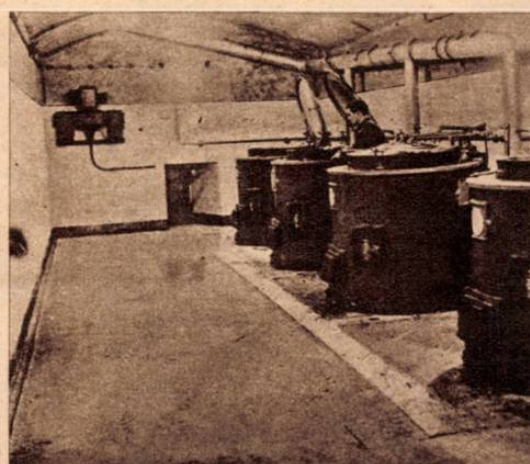
Dela frontiera elvețiană, linia Maginot se întinde până la hotarul belgian, continuând apoi către mare. E constituită dintr'o fortăreață subterană, lungă de 500 kilometri din care țâșnește afară, la suprafața solului turnuri — în întregime blindate — pentru tunuri și mitraliere. Ea coboară sub pământ până la 65—75 și chiar 100 de metri, în planuri suprapuse, cuprinzând ascensoare, scări și planuri înclinate pentru ușurarea mișcărilor făcute de jos spre suprafață. Mici linii ferate electrice pornesc dinăuntrul depozitelor cu alimente și munițiuni ducând deadreptul la ascensoare. Viziunea externă se obține cu ajutorul periscoapelor cari permit trăgătorilor să reguleze tirul armelor de foc, ei, rămânând apărați de atacul inamicului.

Subîmpărțiri felurite, situate în adâncime, cuprind spitale, birouri, camere, bucătării, reflectoare, centrale electrice. Fiecare sector al liniei e izolat, sau poate fi, de celălalt.

Acolo unde a fost cu putință s'a procedat la inundarea terenurilor

Tun antiaerian în cupolă blindată.

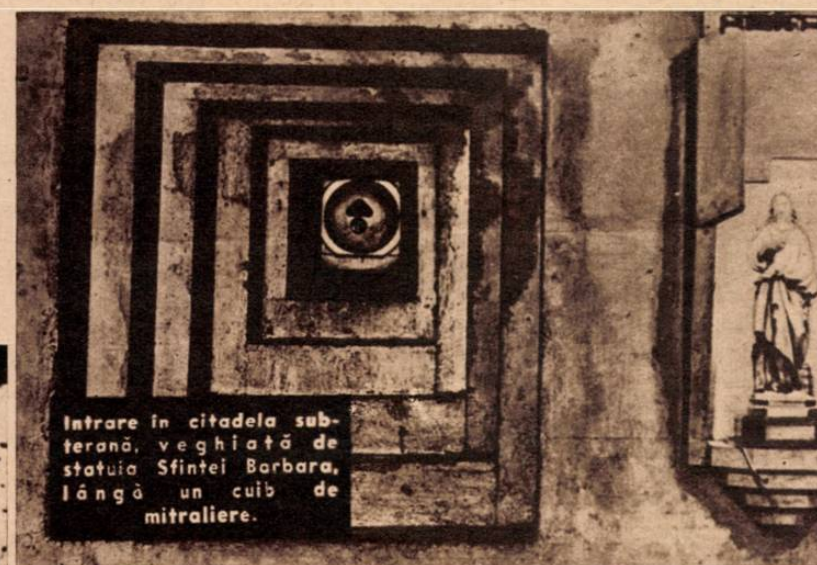

Bucătărie modernă pentru trupă, la o adâncime de 75 metri.

Sentinelă la marginea liniei fortificate.

Intrare în citadela subterană, veghiată de statuia Sfintei Barbara, lângă un cuib de mitraliere.

cari duc la fortificații. Aceasta, bine'nțeles, în terenuri șese. Dinafara acestui întreg complex se văd numai rețelele de sârmă ghimpată, baraje de metal împotriva cărelor de asalt, cupole blindate dinăuntrul căror se ivesc, amenințătoare, gurile de tunuri, dintre cari numeroase au afetul mobil. Sisteme foarte sensibile de viziune și de ascultare — acestea din urmă electrice — permit localizarea pericolului din afară și combaterea lui cu ușurință. În fața liniei Maginot Germania a construit linia Siegfried, la care au lucrat 500.000 oameni.

Și aci fer și beton, împărțit în douăzeci de mii de posturi blindate înșiruite pe trei linii dela frontiera Elveției până la acea a Luxemburgului, pe o adâncime care variază dela 30 până la 50 kilometri. Și aci s'a zămislit o viață subterană — de cazemate — cu toate îndestulările și ușurințele cu cari sunt înzestrate liniile franceze.

G. R.

Viața lui YONNEL

COPIIL AL BUCUREȘTILOR

ȘI SOCIETAR AL COMEDIEI FRANCEZE

ulița Bucureștilor. Mingea a căzut într'un canal. Colegii l-au rugat pe Yonnel să urce în cameră și să aducă altă minge. Intrat în cameră, Yonnel a dat de un coleg care țipa de unul singur. Prietenul chipurile declamă din „Cyrano”.
— Ce faci?
— Mă pregătesc pentru Conservator și iau lecții cu Alexandre.

O minge și 200 de franci ai lui Petre Carp au hotărât soarta unui om.

inscris voluntar la regimentul 2 Artilerie Cetate.

Yonnel s'a reîntors pentru a-și face stagiul militar, dar elegantul artilerist era tiranizat

de același gând: să se urce pe scenă. Doctorul își înscrie fiul la Facultatea de Medicină, dar acesta pândea întâiul prilej să plece la Paris. Cum tatăl, dându-și seama că feciorul mai mic nu s'a însămănșit pe deplin de gândul năstrușnic de a se face actor, i-a retras orice subvenție. Yonnel, aflând că Petre Carp, prietenul familiei sale, pleacă la Paris, s'a urcat în același tren, implorând pe conu Petrache să-i cumpere bilet. Carp impresionat i-a cumpărat bilet și i-a oferit și 200 lei.

VERDICTUL LUI MOUNET SULLY

Cu o săptămână înaintea examenului de admitere al Conservatorului, Yonnel s'a prezentat lui Alexandre societar al Comediei Franceze. Acesta, ascultând povestea tânărului robit focului rampei, a spus că nu vrea să-și ia răspunderea și că dorește să afle și părerea lui Mounet Sully. Acesta, convins, a spus: „Ar fi o crimă să nu faci teatru!”

Yonnel este admis întâiul la clasa bătrânului nostru Leitner. Neprimind însă nici un ban de acasă, elevul de Conservator se angajează cu 70 de franci pe lună la teatrul „Cluny”, unde a cântat într-o revistă, apoi cu 50 de franci la Teatrul „Moncey”, unde a jucat rolul Umbrei din „Hamlet”, pentru ca în lunile fără angajament să cutureere Parisul, mulțumindu-se doar cu vreo câțiva cartofi copti hrană pentru toată ziua; Dar avea 20 de ani, purta lavalieră, părul mare și nu se plângea, ba era chiar mândru! A absolvit Conservatorul dând examen cu Oreste și Misantropul și luând premiul întâi, ceea ce îi dădea dreptul la un angajament la un teatru de Stat. Dar nu a fost angajat, în ciuda intervențiilor stăruitoare ale lui de Max, care nu înceta să-l încurajeze: „Tu vei fi urmașul meu!”

LA VERDUN

A venit războiul. Yonnel s'a reîntors în țară; tatăl, văzând că n'o scoate la capăt, l-a ertat și împăcarea sa făcut. A stat în România două luni, gata să răspundă la orice chemare a patriei. Crezând însă că România va rămânea neutră, s'a reîntors în Franța și s'a angajat în Legiunea străină. A luptat la Verdun, a fost rănit de două ori, a fost decorat.

După războiu a fost angajat la Odéon, unde a jucat clasici, o piesă de Paul Géraudy, Emile Fabre. Pe urmă a jucat pe numeroase scene, între care și la teatrul Sarei Bernard, alături de marea artistă, în piesa „La Gloire” a lui Maurice Rostand. În această piesă a jucat de 150 de ori, apoi a plecat în turneu, la Bruxelles. Purtat pe brațe de mulțimea entuziastă, alături de divina Sarah, aceasta i-a strigat: „C'est la gloire aussi pour vous Yonnel!”

IN CASA LUI MOLIERE

La Comedia Franceză a fost angajat în ziua de 15 Ianuarie 1926 fără să i se pună condiția așa cum i se pusese cu prilejul altor oferte de intrare în Casa lui Racine, a naturalizării. A debutat cu „Cidul”. A apărut apoi în Orest, Fantasio, Chatterton, Sapho, Marionetele. A jucat alături de marea sa compatriotă Marioara Ventura și publicul, entusiasmata, luase obiceiul să-i însoțească aparițiile cu strigăte: „Societar!” „Societar!”. În 1929 Yonnel și-a văzut visul îndeplinit: Societar al primului teatru al Franței, al primului teatru al lumii! Și-a mai văzut realizat și un alt vis, scump inimii sale: să fie sărbătorit pe glorioasa scenă a României. El mai fusese acum câțiva ani în orașul copilăriei sale, când oameni recunoscători au inaugurat, într-o aulă de spital, un bust al ilustrului său părinte. Atunci, într-o românească fără cusur, Yonnel a mulțumit, emoționat și emoționant până la lacrimi. Iată, pe scurt, viața lui Yonnel.

IOAN MASSOF

În fruntea ansamblului Comediei Franceze, care a dat spectacole de neuitat pe scena Teatrului Național, am avut bucuria să aplaudăm pe Yonnel, încă unul din marii interpreți dăruți Franței de România.

Cariera moștenitorului spiritual al lui de Max în Casa lui Molière, nu a fost de fel lipsită de peripecții, iar drumul său până la societariat — supremă distincție, — nu a fost așternut doar cu trandafiri. Yonnel a avut de luptat cu nenumărate piedici, a trecut prin ceasuri de cruntă desamăgire în fața protivniciei răuvoitorilor și neînțelegătorilor, dar biruința i-a fost cu atât mai mare. Și poate că isbânda nici nu poate fi gustată pe deplin, dacă omul nu s'a călit prin suferință.

Să schițăm viața marelui interpret.

COPILĂRIA

Yonnel s'a născut în București, în strada Știrbei-Vodă. Fiu al unui medic cu stare, unul dintre cei mai populari doctori ai Capitalei, — doctorul Schachmann, scoborât al unei vechi familii bucureștene, — Yonnel — care nu e decât transpunerea franceză a românescului Ionel, a învățat clasele primare acasă, dând examen, cum se spune, în particular. Clasa întâia de liceu a făcut-o la „Lazăr”.

Murindu-i mama, de foarte tânără, Yonnel a fost trimis la Paris, intern al vestitului liceu „Louis le Grand”, avea 13 ani. În ultimul an, înaintea examenului de bacalaureat în Filosofie, o simplă întâmplare, mai bine spus o minge, a hotărât de soarta tânărului care a răbdut cu stoicism regimul foarte sever al internatului.

UNUL CARE DECLAMĂ „CYRANO”

Yonnel, împreună cu mai mulți colegi, bătea mingea în curtea liceului, așa cum o bătea și pe

Yonnel în uniformă ostășească pe când își făcea stagiul...

Alături de tatăl său, reputatul Dr. Schachmann.

Afirmația aceasta a avut darul să arde tânărului bacalaureat o lume minunată, de un farmec irezistibil. În acel moment a încolțit actorul. Partida de minge a rămas nesfârșită, iar strigătele camarazilor din curte nu puteau fi auzite de junele care, uitând cu totul pricina venirii lui în cameră, privea, parcă fermecat, la prietenul care „se prepara” pentru Conservator. Yonnel a luat nestrămutata hotărâre să se facă actor. După ce și-a luat bacalaureatul, încurajat de prietenul său, s'a prezentat la Conservator. A fost socotit „admisibil”, dar amânat pe motiv că este prea tânăr.

LA REGIMENTUL 2 ARTILERIE

Tatăl aflând de gândurile fiului, pe care nădăjduia să-l facă doctor, pentru a-l obliga să vină în țară, l-a

TOATĂ LUMEA

1. S'AU SCHIMBAT VREMURILE

Ziarele engleze au publicat de curând, ca o curiozitate — un automobil — birou de recrutare, care circula pe vremuri prin principalele localități din Marea Britanie, în căutare de recruți. Se organizase un adevărat serviciu de propagandă, cu megafoane și oratori, cari explicau celor dispuși să-i asculte că cea mai frumoasă meserie din toate vremurile este aceea de soldat. Astăzi, supușii Marii Britanii se înrolează într'un avânt impresionant în armata națională. Sunt convinși.

1.

3. UN OM CARE NU SE POATE PIERDE NICIODATĂ

Domnul Theodosius D. Rockwell din Portland (Statele Unite) are o singură marotă: îi este teamă ca într-o bună zi să nu se piardă printre cele aproape două miliarde de muritori, cari trăesc pe suprafața pământului. Pentru a preveni acest desăgament dl. Rockwell a pus să i se tatueze pe picioare numele, în patruzeci de limbi diferite. Așa ca să poată fi recunoscut, în orice colț al lumii ar fi să rătăcească.

4. PACEA INARMATĂ

Oricât s'ar părea de curios, Geneva, orașul pe care ne-am obișnuit să-l considerăm capitala păcii este totodată un centru important pentru fabricile de munițiuni. Aci se confecționează niște percutoare cu orologerie, unice în toată lumea, prin preciziunea lor. În urma ultimelor evenimente, este dela sine înțeles că fabrica abundă în comenzi.

5. STRADA CARE ARE O SINGURĂ CASĂ

În urma modernizării unui cartier al Londrei, au fost dărâmate toate casele aflate în apropierea malului Tamisei. Toți proprietarii de case s'au supus dispozițiilor, în timp ce unul singur s'a opus, deoarece făcea comerț cu alcool și închizând prăvălia pentru un răstimp, ar fi pierdut brevetul. În consecință, a obținut autorizația să-și continue comerțul într-o baracă, situată pe locul unde l se ridica pe vremuri casa, până la construirea blocurilor moderne. În felul aceasta, strada St. John este formată dintr-o singură casă și un felinar.

2.

2. MEDICINA, ÎN TRECUT

Un sanatoriu din Statele Unite a avut originala idee să organizeze un muzeu, în care să fie expuse piese, în legătură cu trecutul medicinei. Una dintre cele mai originale piese este, fără îndoială, costumul pe care-l purtau medicii acum două sute de ani, când era epidemie de holeră. Erau oamenii convinși că numai aspectul îngrozitor al costumului e suficient spre a speria boala. Fericite timpuri!

3.

4.

5.

O arenă DE EROISM și VICLENIE

DIN toate trăsăturile caracteristice umane, aceea care credeam că nu va pieri niciodată și care dăinuiește desigur dela începutul existenței umane, este romantismul. E cu neputință ca un suflet omenesc să nu vibreze în fața unei fapte eroice, în fața aventurii extraordinare.

Așa se explică succesul pe care-l au filmele de aventuri.

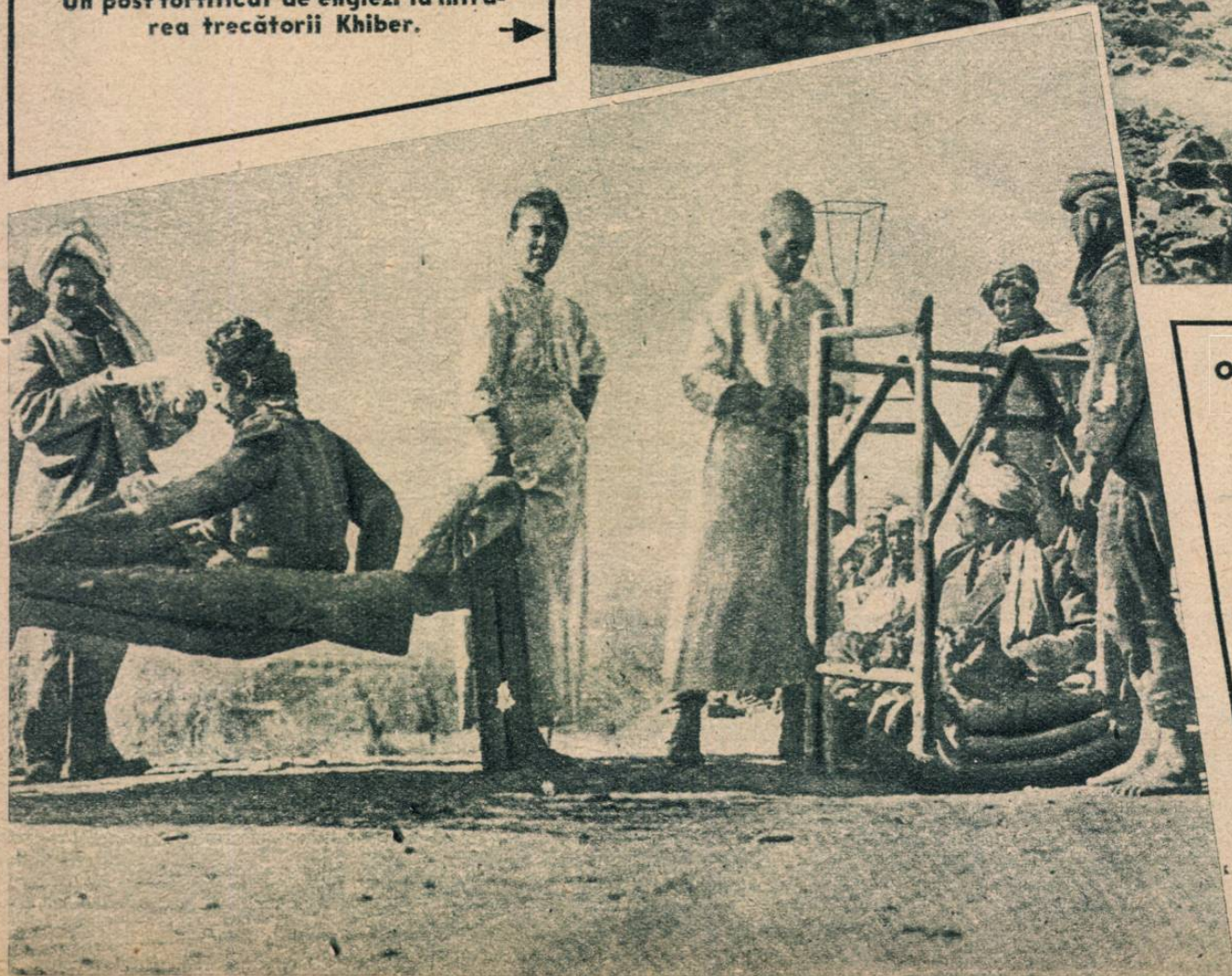
Producătorii americani au constatat, în ultima vreme, că filmele preferate de public sunt acelea care au ca subiect aventuri posibile, filme quasi istorice, care-și iau subiectul din războaiele coloniale și din explorări.

Ecranele au prezentat, în ultima vreme, numeroase filme având drept subiect luptele duse de armata colonială engleză, împotriva triburilor rebele, din nord-vestul Indiei. Poate că o clipă am fost tentați să credem că eroismele, scoase în relief de aceste filme, erau de domeniul fanteziei. Faptele ne dovedesc contrariul. Nord-vestul Indiei constituie un punct vulnerabil pentru imensa peninsulă, dela începutul istoriei ei. Aci se strecoară, printre

Intre pereții stâncoși ai Himalaiei, în trecătoarea de nord-vest a Indiei se desfășoară cel mai îngust câmp de luptă, pe care s'au înscris faptele cele mai sângeroase și cele mai glorioase ale istoriei coloniale moderne.

Un post fortificat de englezi la intrarea trecătorii Khiber.

O vedere pitorească a trecătoarei Khiber.

Afrizii sunt cei mai sălbateci dintre toți acei cari se opun înaintării civilizației europene în Indii. Legile lor sunt de o cruzime nemaipomenită.

pereții stâncoși ai Himalaiei, în trecătoarea de nord-vest a Indiei se desfășoară cel mai îngust câmp de luptă, pe care s'au înscris faptele cele mai sângeroase și cele mai glorioase ale istoriei coloniale moderne.

Pe munții stâncoși și gâlbuiți de soare, unica prin frumusețe măreață, se adăună anume: Afrizi, Vaziri, adevărați copii ai naturii, care nu respectă decât legea lor, dușmanii englezilor.

În pasul Khiber războiul continuă totuși, în adevărata acțiune, mai degrabă o luptă de eroism, cum numai pașii eroismului britanic are meritul. Oamenii din această regiune trăiesc cu un calm și o

pas al lor poate însemna moartea. Cu toate acestea, nici un mușchi al feții nu le tresare și calmul le este desăvârșit.

Unii au susținut că lupta dusă în trecătoarea de nordvest este inegală, deoarece de o parte s'ar afla niște triburi sălbatice, iar de cealaltă armata disciplinată a Marii Britanii. E o necunoaștere a situației. Triburile acestea sălbatice au de partea lor configurația terenului, cunoașterea perfectă a muntelui și un armament de cele mai multe ori dintre cele mai moderne, importat prin contrabandă, din Afganistan. Viclenia lor este nemai-pomenită și vai de englezul sau de soldatul indigen din armata britanică, ce le cade în mână. Toate istorisirile de groază nu înseamnă nimic față de brutalitatea realității. Tactul englez s'a dovedit și de această dată, admirabil. Pentru a evita conflictul cu aceste triburi sălbatice, conduse de un fanatic vizionar, cunoscut sub numele de fahirul din Ipi, guvernământul Indiei britanice a hotărât să stabilească o zonă fortificată de-alungul frontierei de nord-vest, dincolo de care stăpânirea triburilor sălbatice și independente nu este contestată. Șoseaua care străbate trecătoarea Khiber — e o șosea perfectă din punct de vedere al construcției și de o imensă însemnătate strategică — este necontenit supravegheată de formațiunile motorizate ale armatei anglo-indiene. În felul acesta, s'a putut stabili pe acest neverosimil teatru de eroism, o pace relativă, întreruptă din când în când, totuși de invaziunile gru-

purilor fahirului din Ipi. Vitejii cari apără această trecătoare a civilizației indiene luptă și cad fără ca numele lor să fie înscrise, așa cum s'ar cuveni, pe marmura de glorie a progresului civilizației occidentale.

Toate caravanele cari trec dincolo de Peshavar sunt controlate cu amănunțime, ca să nu se transporte cumva arme în ținuturile triburilor sălbatice.

laiei, singura trecătoare care face între peninsula și centrul Asiei. Este Khiber. Pe aci au pătruns, pe vremea, pe aci s'au strecurat mulți din Asiei.

olași cari înconjoară această trecătoare ei, prin păduri de o sălbă-rostesc triburile sălbatice ale Indiei, Maxudi și Patani. Oamenii aceștia, rii, nevoind să recunoască altă lege, ani jurați ai civilizației occidentale, să împotriva înaintării civilizatoare

ul n'a încetat niciodată. Un războiu ceptie a cuvântului nu există, ci e de guerilă, o luptă de viclenie și na unui Kipling ar putea s'o evoace. un aspect greu de pătruns pentru aceștia săvârșesc faptele cele mai indiferență deconcertantă. Fiecare

Luptători din tribul Khattak, cari pot fi recunoscuți după pletele lor negre ca pana corbului.

Clubul celor 8

CONDIȚIUNI DE ADMITERE:
TINEREȚE ȘI LIPSĂ DE
SERIOZITATE

1.

4.

1. Claude May ia prima lecție de patinaj.

2. Anny Vernay, Ivette Lebon și Danielle Bosc au făcut cunoștință cu gheața.

3. Dar nici Louise Carletty nu este o acrobată lipsită de sulețe.

4. Louise Carletty nu se mai poate ridica și atunci este târîtă pur și simplu pe luciul gheții.

5. Trebuie să ști să cazi atât de elegant pe gheață, ca Louise Carletty.

6. Claude May face gimnastică, chiar dacă nu după toate regulile artei.

7. Taifas întocmai ca în internatul liceului.

7.

2.

5.

3.

6.

Carletty, Claude May, Helene Robert precum și altele. Grupul și-a făcut un statut, care n'are decât un singur articol: membrele asociației trebuie să fie tinere (nici una dintre membrele fondatoare nu are mai mult de 20 de ani) trebuie să fie vesele, celebre, dar n'au voie să fie serioase câtă vreme sunt în clădirea asociației. Au voie să facă orice, numai să nu facă teatru.

E inutil să mai spunem că statutul este respectat cu toată rigoarea. Nici măcar într-o grădina de copii nu este atâta larmă cât e în clubul faimoaselor noastre vedete. Și deși nu vor să joace teatru, comedia este de cea mai bună calitate. E interesant că în fiecare om, chiar și în cel mai serios, există un sămbure de clownerie. E suficient să știe că are voie să fie ridicul, și atunci imaginația cea mai șolitică se deslănțuie. Se pune o singură întrebare: câtă vreme își vor putea menține aceste fericite ființe prospețimea și lipsa de logică a veseliei tinereții? Nu trebuie să uităm că pentru moment nu sunt decât vedete de primă mărime, a câtorva filme. N'au încă 20 de ani și până mai eri cutreerău agențiile teatrale, în căutare de angajament — bineînțeles nu ca vedetă, ci numai ca figurantă.

Într-o bună zi, printr-o întâmplare puțin lămurită desigur și pentru ele, și-au văzut portretul în ziare, reporterii au venit să le întrebe care le sunt preferințele în toate domeniile, și să le ia interviewul legiuit despre orașul lor natal.

La drept vorbind, cele mai multe dintre tinerele mari vedete nici nu și-au revenit încă din prima beție a succesului. Li se pare că școala se prelungește pentru ele și dincolo de ultimul examen, căci mai trebuie să ia lecții de gimnastică, patinaj, canto și în fine tot ce poate fi necesar unei artiste de cinema. Și ca să nu-și piardă bunele obiceiuri de eleve, în orele libere ronțăie ciocolată și tricotează tot soiul de fleacuri, pentru cel pe care-l admiră (nu-și dau încă seama că aceasta este un sport nepotrivit pentru niște vedete, care trebuie să fie numai admirate și să facă victime).

În orice caz, în mijlocul încordării nervoase în care trăim, sfidarea prin veselie a momentelor grele, e o caracteristică pentru care trebuie să invidiăm pe cele curagioase copile.

a. c.

CELEBRITATEA implică în primele zile și puțin snobism. De ce nu, de ce, așa e! În primul rând, un individ, în mod obicinuît, devine celebru când mai este încă tânăr. Și atunci, cum spune înțelepciunea noastră populară, „se urcă celebritatea la cap”.

Opt tinere vedete de cinematograf au hotărît să înfrângă însă această regulă supărătoare și să-și continue, și după primul botez al celebrității, viața lor de fete tinere și simpatice, care nu vor să știe de eticheta și morga oamenilor cu faimă. Aceste opt tinere fete sunt: Anny Vernay, Madeleine Sologne, Ivette Lebon, Micheline Presle, Jeannine Darcey, Louise

E mai ușor să stai pe șase picioare, chiar când patru sunt împrumutate, decât numai pe două ale tale!

1913....

Un grup de girls care evocă celebrele „bathing beauties” ale lui Mack Sennett...

..1929

Iată prima trupă de adevărate „bathing beauties”, alcătuită în 1915. Se știe că Gloria Swanson, Marie Prevost și alte celebrități au făcut la începutul carierii lor, parte din această trupă.

POVESTEA HOLLYWOOD-ULUI INTR'UN FILM

1913... 1919. Câte filme, câte chipuri, câte mode, s'au perindat pe ecran dela vestitele girls „scăldătoare” ale lui Mack Sennett, dela șerifii care-și mestecau țigara și se infuriau ca țapii, până la cele dintâi băjbăeli ale filmului vorbitor!... Este o poveste necunoscută celor mai mulți dintre spectatorii noii generații... Dar iată că această poveste cu fantome se însufletește astăzi, căci producătorii americani au realizat de curând un film al copilăriei cinematografului. Realizarea, care amestecă trecutul cu prezentul, numele celebre de ieri cu cele vestite de astăzi, reconstitue într'adevăr majoritatea gag-urilor clasice din epoca premergătoare războiului mondial, gagul tortului cu cremă, cel al trenului care

Realizarea unei „Drame în Far-West”, într'un studio primitiv, așa cum o reconstitue în filmul... și așa cum Cecil B. de Mille o zămisli realmente, în 1913. Este vorba de filmul „The Squaw-man”, a cărui vedetă era Dustin Farnum.

Faimoșii agenți de poliție, de altădată, așa cum vor fi văzuți în filmul redând povestea Hollywood-ului. ...Trupa originală a polițiștilor „companiei Keystone.”

Sunteți activ?
Trebuie să fiți sprinten!

Fără marșuri, fără eforturi, fără a renunța la mâncărurile favorite, vă asigurați silueta voită cu tabletele de slăbire Kissingen.

UN PRODUS NATURAL AL BAILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

TABLETELE *Remediu specific* al **bolilor reumatice**

IN AMBALAJE DE 14 și 42 tablete

Faceti deci o cură cu Togal

INVAȚA LA TINERETE CA SA PROFIȚI LA BATRANEȚE

Copiii nu cunosc încă urmările unei danturi neglijate. Ei trebuie însă de multe ori să sufere fără nici o vină din cauza acestor urmări, durerile de dinți transformând viața lor de copii într'un chin insuportabil. O mamă grijulie trebuie de aceea să ia din vreme seama, ca copiii ei să-și curețe zilnic dinții cu pasta de dinți Chlorodont, căci dinții de lapte sănătoși sunt condițiunea primordială pentru sănătatea dinților definitivi. O calitate deosebită a pastei de dinți Chlorodont o formează elementul său curățător extrem de fin (vizibil numai la microscop) și minunata sa aromă de mentă, care înlătură la copii orice neplăcere a curățirii zilnice a dinților.

Pasta de dinți Chlorodont

CITIȚI
MAGAZINUL

REALITATEA FEMEII

„Spune-mi cine-ți place, și-ți voi spune cine ești“

VĂ duceți să vedeți toate filmele în care joacă „el“. Și ca o scuză, spuneți prietenilor: „Mă dau în vânt după filmele triste (sau vesele, depinde în care joacă „el“)“. Eu vă sfătuiesc să aveți curajul opiniilor dv. Acești eroi ai cinematografului nu vă plac dintr'un capriciu, ci fiindcă ei corespund unui ideal profund pe care în viață nu-l veți întâlni niciodată. Și tocmai acest gust vă va desvălui adevăratul dv. caracter, întocmai ca o carte citită dibaciu de o cărturăreasă care încearcă să vă ghicească destinul.

CLAUDE

ROBERT TAYLOR

Vă place muzica, poezia, plimbările pe apă, florile palide și sunteți visătoare. Vă plac filmele cu subiecte tragice, cu un amor nenorocit, care nu ajunge niciodată la un rezultat. Și vă place să plănești la cinematograful. Așteptați, în fiecare zi, răsplata necazurilor prezente, printr'un viitor fericit.

JOHN BARRYMORE

Sunteți inteligentă, energică, aveți voință. Nu vă plac escapadele, nu cheltuiți bani în vânt. Situația dv. materială se va îmbunătăți din ce în ce. Veți avea o căsnicie fericită, în care însă dv. veți fi conducătoarea. Aveți mult noroc și tot atât de mult curaj.

CLARK GABLE

Natura v'a dat un caracter vesel și optimist, care vă ajută să credeți într'o izbândă finală. Exteriorul dv. este drăgălaș, îngrijit. Știți să vă îmbrăcați, subliniind totdeauna toaleta dv. cu un amănunt care vă scoate în evidență personalitatea. Nu contrariați niciodată pe nimeni.

GARY COOPER

Sunteți fină, sensibilă, spirituală, bine crescută. Romantică, fără a fi melancolică. Sunteți capabilă de multă tandrețe, de dragoste profundă, de devotament și vă doriți o fericire calmă și fără sfârșit. Inima dv. fină preferă poveștile romantice, istoriile cu peripeții dar cu sfârșit bun. Și desigur că viața dv. se va desfășura în aceleași condițiuni, adică până la urmă, veți găsi fericirea care vă va călăuzi până la sfârșitul vieții.

FERNAND GRAVEY

Vă plac sporturile, și tot ce e modern. Ați văzut ultimul film, ați citit ultima carte apărută, ați cumpărat ultima vestă de modă. Pălăria și rochia dv. sunt totdeauna după ultimul jurnal. Nimic nu vă scapă din nouățile la ordinele zilei. Pentru dv. fidelitatea este o virtute care a fost modernă în urmă cu douăzeci de ani. Gustateți în urmă cu douăzeci de ani, Gustateți până la maximum viața modernă, nouă, amuzantă, pasionantă.

CHARLES BOYER

E nevoie de o forță destul de mare ca să vă stăvilească torentul de pasiune care vă mistuie ca un foc ce nu se poate stinge niciodată. Din exteriorul dv. însă, nu se poate deduce nimic. Sunteți calmă, ponderată, rezonabilă. Vă plac dramele puternice, poeziile romantice.

JEAN GABIN

Vă place riscul, deciziile rapide și necunoscutul, ale cărui surprize vă produc bătaie de inimă. V'ați ales o carieră periculoasă, căci tot ce este monoton liniștit, vă plictisește. Ați vrea să faceți călătorii lungi, din care să aduceți daruri uimitoare. Pentru a completa însă unele lipsuri ale vieții dv. citiți, cu mare pasiune, romane de aventuri.

VICTOR FRANZEN

Sunteți o femeie cultă, vă place să citiți, vă pasionează teatrul. Puteți lua totdeauna parte la orice discuție. Vara, când plecați la băi, căutați să aveți cam același societate ca în orașul dv. Sunteți mândră de curiozitatea dv. subtilă

În cinstea artiștilor Comediei Franceze a avut loc o recepție la Ambasada Franței. În clișeu nostru: D. ministru Nistor, D. Yonnel și alți invitați ascultând pe Fănică Luca, meșterul naiului.

DECORAREA LUI MIȘU FOTINO

Cu prilejul sărbătoririi pentru împlinirea celor 30 de ani de teatru, la reprezentația festivă cu piesa „PROSTUL”, M. S. Regele a binevoit să decoreze pe eminentul artist Mișu Fotino cu Crucea Meritului Cultural.

În clișeu: d. I. Nistor, ministrul artelor, pe scenă, înmânează sărbătoritului însemnele decorației.

FAMILIA CARSON LA TEATRUL REGINA MARIA

D-na Puia Ionescu, talentată și mult apreciată noastră artistă, reintrând în teatru — după o absență de 4 ani — a apărut pe scena teatrului „Regina Maria” în „Familia Carson”.

Elogios apreciată în numeroasele ei creații ca societară a primei noastre scene, d-na Puia Ionescu a adus companiei Bulandra, un aport foarte prețios.

Cafeaua cu lapte

se apreciază din
ce în ce mai mult,
însă cu Franck

*Întâi
grija dinților
apoi
culcarea!*

Dar nu mai „ciuguliți” nimic în pat!

Resturile rămase între dinți s'ar descompune peste noapte. Evitați aceasta, căci este tot atât de important ca a vă feri de piatra dentară.

Întrebuințați numai Kalodont! Această pastă de dinți cu Oleat sulfuric curăță radical și îngrijește totodată ca piatra dentară să fie îndepărtată cu timpul.

Dinții rămân solizi și sănătoși numai dacă nu au piatră.

KALODONT

contra
pietrei de
pe dinți

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

**Chirurgie
estetică**

Indepărtarea opera-
tivă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gușei
și pieptului

VIGOAREA COPILOR, BUCURIA PĂRINȚILOR prin
ELIXIRUL PANGADUINE

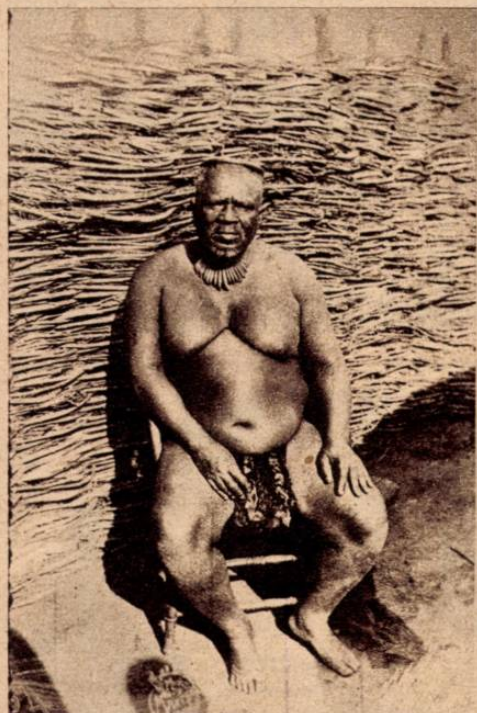
din extracte de
ficați de Morun
delicios la gust
și de patru ori
mai activ decât
**UNTURA
de PEȘTE**

SE POATE LUA ÎN ORICE ANOTIMP.
De vânzare la toate farmaciile și drogueriile

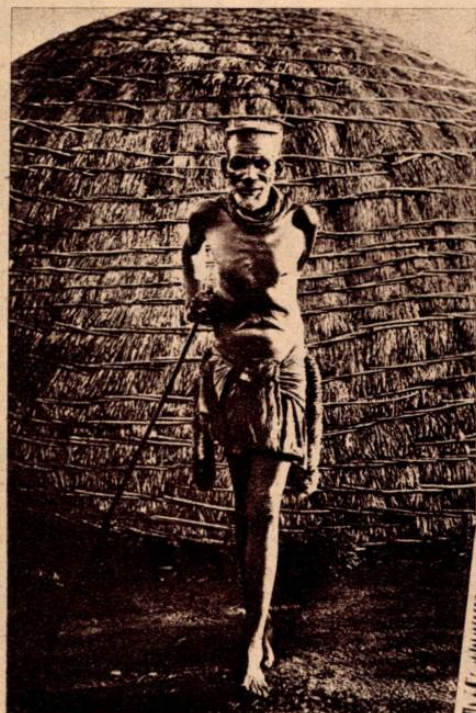
AVENTURILE UNUI ROMÂN ÎN AFRICA CENTRALĂ

VRĂJITORI ȘI LEPROȘI ÎN JUNGLA AFRICANĂ.

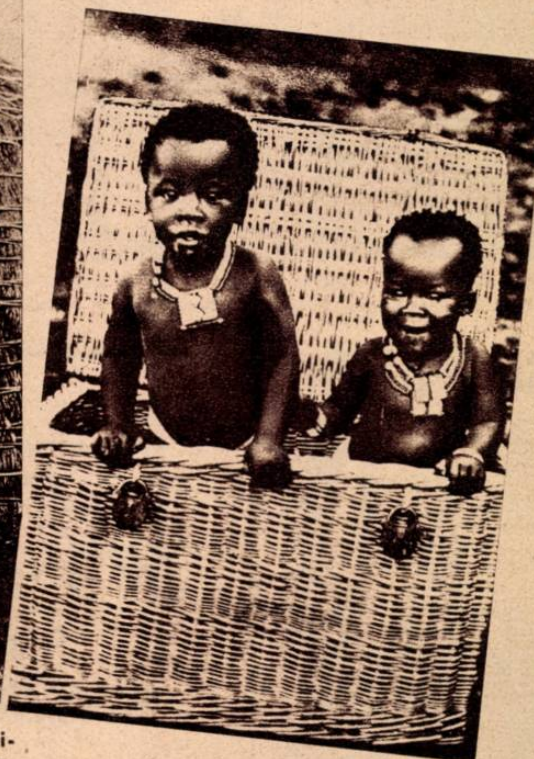
CUTREERÂND PUSTIUL KALAHARI — CIVILIZAREA NEGRILOR

Un om-cămilă în epoca de post.

Vrăjitorul indigen. Pe pântec se vede oribila cicatrice pe care și-a făcut-o singur.

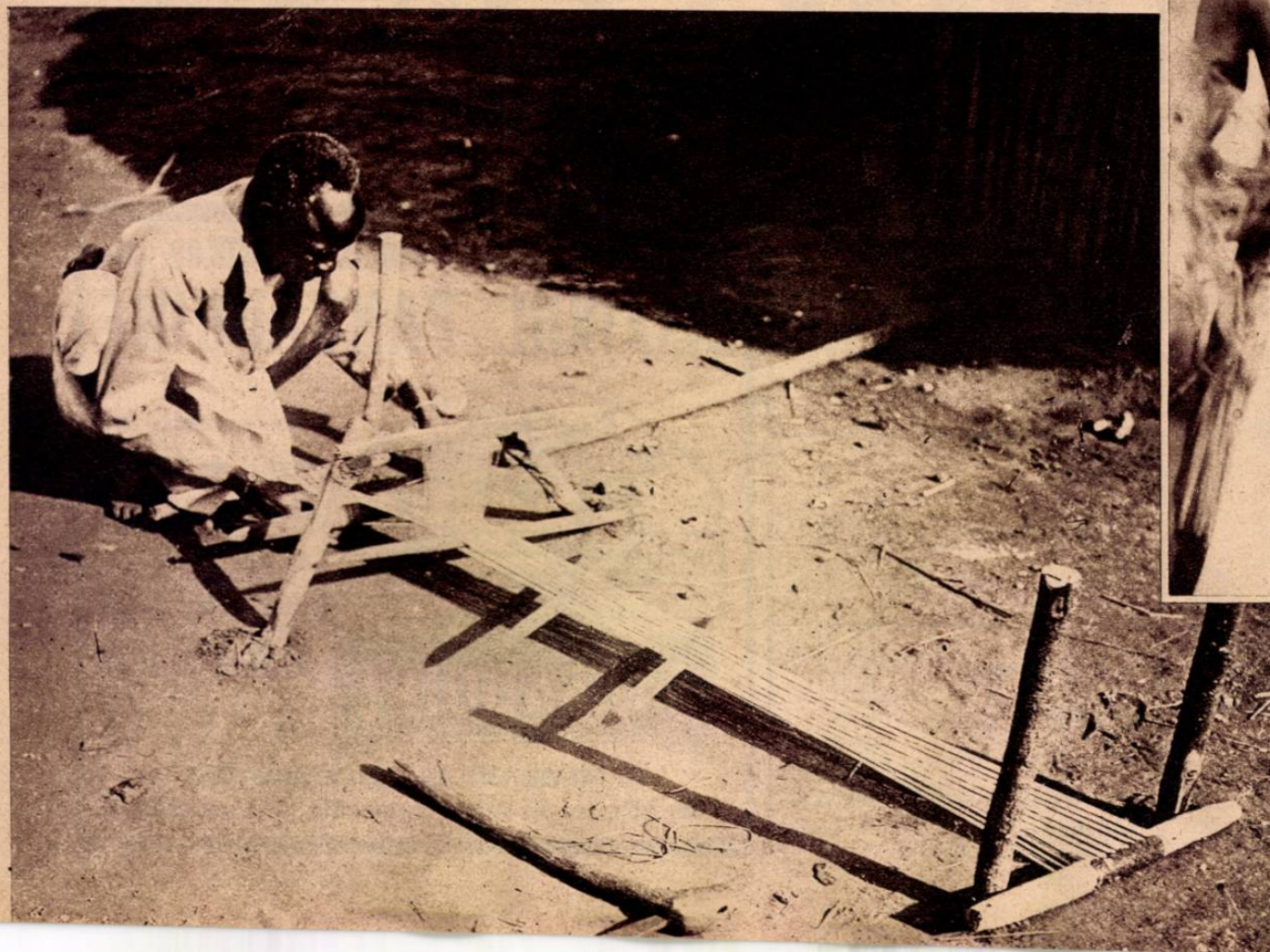

Copii negri transportați în centrele de educație.

AM mai scris, dacă nu mă'nșel că europeanul care locuiește vreme mai îndelungată în jungla africană, mai ales prin ținuturile Mozambicului ajunge să fie pătruns și el de vraja acestor ținuturi. Mentalitatea i se schimbă, omul rațional și logic devine superstițios și fantezmele cele mai bizare îi populează imaginația.

În primele luni ale șederii mele în Africa nu prea puneam mare preț pe vrăjitorii băstinași, cari exercită o domnie aproape despotică asupra semenilor lor. Astăzi trebuie să recunosc că indivizii aceștia incuți, sunt dotați totuși cu puteri sau cu conștiința unor truciuri cari își exercită efectul și asupra oamenilor albi. Se întâmplă într'un rând ca să nu mai am prea mult noroc, în timpul vânătorilor. Nu că n'aș mai fi nimerit vânatul, dar din numeroșii mei însoțitori negri rămânea totdeauna unul victimă, pe teren. Într-o bună zi aghiotantul meu mă anunță că nici unul din negri nu mai vrea să mă întovărășască, dacă nu voi vizita pe vrăjitorul ținutului, care să mă deslege. Or, tocmai în zilele acelea urmăream un leu singuratec, care făcuse numeroase victime printre lucrătorii minei, și ca de un făcut nu reușeam să-i dau de urmă.

Război primitiv, întrebuințat de negri la țesutul pânzelor pe care le poartă.

N'am avut încotro și m'am supus dorinței oamenilor mei. Vrăjitorul a fost anunțat, prin tam-tam că vreau să-l vizitez și pe aceeași cale am primit răspuns că mă pot duce la el. Trebuia să vin însă cu un canin de leu, ucis în ultimele zile. Aveam întâmplător un asemenea trofeu, așa că a doua zi am pornit la drum. Coliba vrăjitorului, situată la jumătate de mers, de mină, era înconjurată de un gard scund, peste care nu îndrăznea nimeni să treacă, deoarece era un loc tabu, adică sfânt. Eu însă am trebuit să aștept la poartă, până ce un vrăjitor al vrăjitorului mi-a adus un colan de ierburi pe care l-am pus pe gât, și astfel am putut intra în colibă.

În prima clipă n'am văzut nimic, din cauza întunecimii care domnia în încăperea. Am rămas pe loc și spre marea groază observai târându-se spre mine câteva cobre. Am rămas împietrit și abia atunci observai pe vrăjitor, care sta ghemuit pe un fel de vatră și mă privia rânjind. În cele din urmă, binevoi să-și fluere uricioasele animale domestice, și-mi făcu semn să mă așez lângă el.

Îmi ceru dintele de leu, care era absolut intact. Țin să atrag atenția că un asemenea dinte are o rezistență formidabilă și nu poate fi sfărâmat nici cu un baros. Făcu o mixtură de ierburi, pe care o puse pe foc și ținu mâna deasupra,

Șef de trib în mare ținută, împreună cu soția sa.

mormăind niște incantații. După aceea îmi înapoie dintele pe care-l ținuse strâns în pumni și care, spre marea mea surprindere, era plesnit în mod simetric, pe ambele laturi. Nu pot nici astăzi să-mi explic cum s'a produs fenomenul.

E de altfel inutil să se pună întrebări cu privire la vrăji, acestor magi ai junglei. Nici cele mai ma-

chinuri nu i-ar determina să-și divulge secretul. Dealtfel în timpul noviciatului ei își spintecă pânțele cu un cuțit, spre a dovedi tăria de caracter. Vindecarea se face apoi prin faptul că se îngroapă, până la gât, într'un nămol radioactiv, care cicatrizează perfect rana. Dealtfel, acesta este sistemul cu care se vindecă în junglă orice rană operatorie. E un lucru dovedit că vrăjitorii negri se pricep să vindecă și cancerul. După terminarea ceremoniei, vrăjitorul, căruia îi fusesem pe plac, îmi oferi să iau parte, a doua zi, la o mare sărbătoare, și anume uciderea leproșilor nevindicabili. Era vorba de o ceremonie religioasă, în timpul căreia bărbații leproși erau lăsați pe o insulă micuță și pustie din mijlocul fluviului, unde erau mâncați de crocodili. Femeile nu pot fi aruncate însă de vii la crocodili și de aceea față de ele se procedează altfel.

La execuția unei leproase am luat și eu parte. Bolnava fu adusă într'un luminiș, i se fixă de frunte o lingură de argilă, în care fură aprinse niște ierburi din familia muștarului. Apoi toată lumea se retrase în grabă, deoarece reptile veninoase, excitate de mirosul fumului, se apropiau în grabă de bolnavă. O mușcătură de cobra era suficientă ca bolnava să treacă pe lumea cealaltă, în cel mai scurt timp. După aceea,

cadavrul era aruncat la crocodili. Am reușit să fotografiez leproasa despre care scriu, cu o clipă înainte de a fi mușcată de o cobra, care se vede în fotografie, în primul plan, în stânga jos. Fiind trimis în prospectare de către societatea unde lucram, prin pustiul Kalahari, am întâlnit acolo un neam de oameni, a căror apariție hideasă întrece cea mai macabră imaginație. Satul lor, asemeni tuturor satelor de negri, este situat în plin pusti, iar apropierea îi este semnalată prin duhoarea pestilențială pe care o împrăștie. E vorba de satul oamenilor-cămilă. Li se spune astfel, deoarece se nutresc odată la trei-patru săptămâni, și atunci mănâncă tot ce le cade sub mână: leșuri, stârvuri intrate în putrefacție, ierburi, etc. Ospățul ține câteodată o săptămână în șir, în care timp indivizii iau proporții fantastice, deoarece ei asimilează absolut orice fel de mâncare, în timpul săptămânilor de post sălbatec. Fotografiile acestor monștri nu sunt îngăduite să treacă peste frontierele Africei. Am reușit să strecor o singură poză de acest fel, pe care o public în cuprinsul reportajului. Dealtfel, tot în pustiul Kalahari am avut plăcuta surpriză să găsesc o biserică și un preot catolic, mai mult decât politico și civilizat, care mi-a fost de cel mai mare folos.

Am fost întrebat, în nenumerate rânduri, cu privire la tratamentul ce li se aplică negrilor africani. Sunt sincer convins că nu există tratament mai indicat decât acela care este întrebuintat de autoritățile portugheze și britanice.

Negrii pot fi civilizați — nu încapă nicio îndoială, dar lucrul acesta necesită timp îndelungat, cheltuieli enorme și mai ales răbdare. Autoritățile britanice au un sistem foarte original de a introduce civilizația, aproape cu forța, printre negrii. Patrulele, formate din medici și bine înțeleși oameni înarmați, străbat satele junglei africane, adunând copiii cari par mai desghetați și mai apți să primească o educație în sens european.

Micuții sunt încărcăți, întocmai unor căței, în niște coșuri speciale, și transportați în centrele de pe coastă, unde sunt crescuți, după toate regulile civilizației, învățând carte și bucurându-se de toate avantajile vieții europene.

După terminarea educației, copiii sunt trimiși înapoi în satele de origină, unde devin un fel de reprezentanți ai autorității coloniale. În felul acesta, negrii se apropie mai ușor de formele civilizate de viață, iar Africa face un pas, pe calea redresării ei.

CITIȚI ÎN FIECAR SĂPTĂMÂNĂ „MEDICUL NOSTRU“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

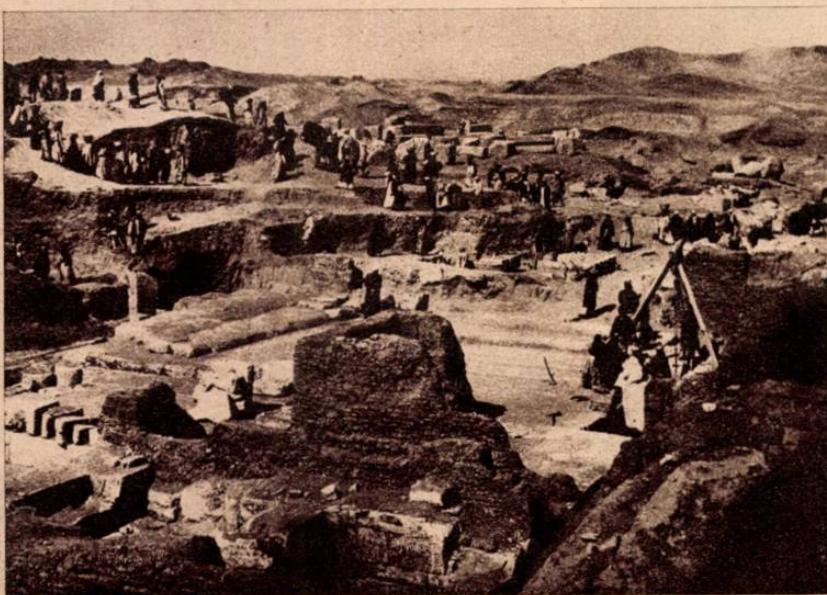
NOUI DESCOPERIRI ARHEOLOGICE, ÎN EGIPT

Profesorul Montet dela Univesitatea din Strassbourg a descoperit, de curând, un mormânt antic, intact, în care se afla mumia Regelui Pausens — după părerea egiptologilor, socrul regelui Solomon. Regele Faruk al Egiptului a anunțat pe profesorul Montet că dorește să asiste la deschiderea sarcofagului.

În fotografia noastră se vede sarcofagul iar alături de el profesorul Montet și un lucrător egiptean.

Vederea generală a locului unde a fost descoperit mormântul Regelui Pausens, la San-el-Hagar.

Întrebați dentistul Dvs.

... și veți afla că înainte de toate o pastă trebuie să fie bactericidă, adică să poată distruge milioanele de bacterii periculoase și să îndepărteze resturile de mâncare.

Perlodont nu-și limitează efectul numai la acțiunea periuței de dinți, ci conține o combinație de săruri organice cari albesc dinții și înlătură piatra de pe dinți. Laptele de magnezie ce intră în compoziția Pastei Perlodont menține cavitatea bucală permanent alcalină, împiedicând dezvoltarea micro-organismelor cari provoacă caria dinților.

Perlodont

ALBEȘTE DANTURA • PARFUMEAZĂ GURA

S B O R U L

DE

RECUNOAȘTERE

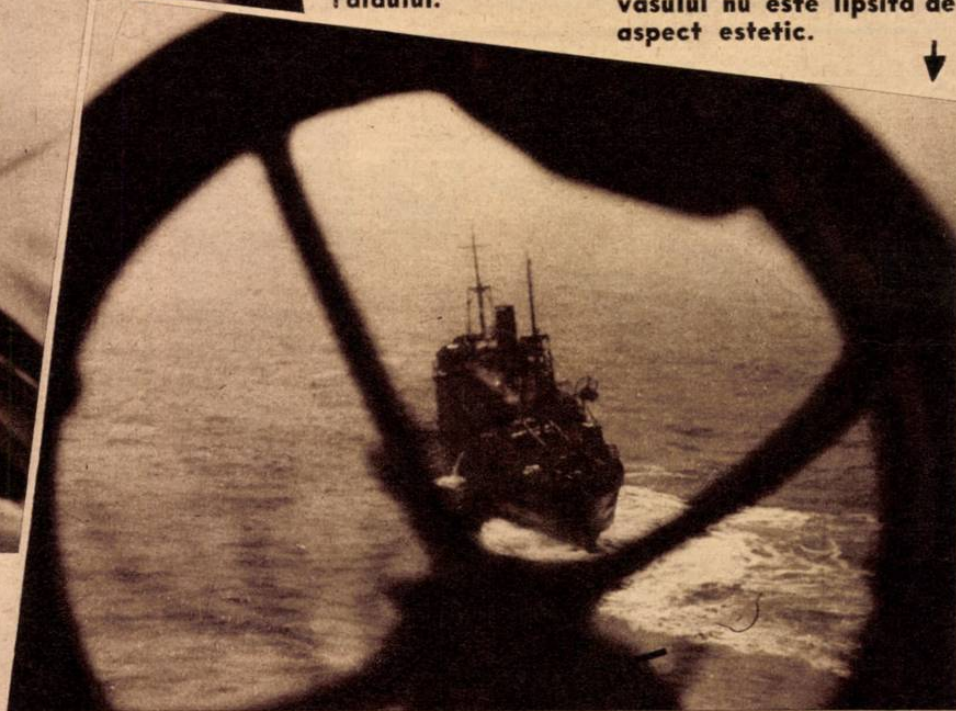
CÂTEVA IMAGINI DINTR'O EXPEDIȚIE
AVIATICĂ ÎN MAREA NORDULUI

ÎNAINTEA PLECĂRII

Sborul de recunoaștere a fost hotărât de comandantul unei unități aviatice germane dela o bază depe coastele Mării Nordului. După indicarea liniilor generale, șeful escadrilei și piloții se consfătuiesc asupra drumului pe care-l vor urma, stabilind în amănunțime fazele raidului.

VAPOR LA ORIZONT!

În depărtare, acolo unde marea se îngemănează cu cerul, se ridică un fum albicios. Șeful escadrilei a dat alarma. Vasul poate fi un vas prieten, dupăcum poate fi și un vas inamic. Escadrila ia formație de luptă și se năpustește, cu toată viteza, în direcția indicată. Câteva minute despart obiectivul de atacant. Se lansează semnalele de oprire. Prin geamurile turelei, imaginea vasului nu este lipsită de aspect estetic.

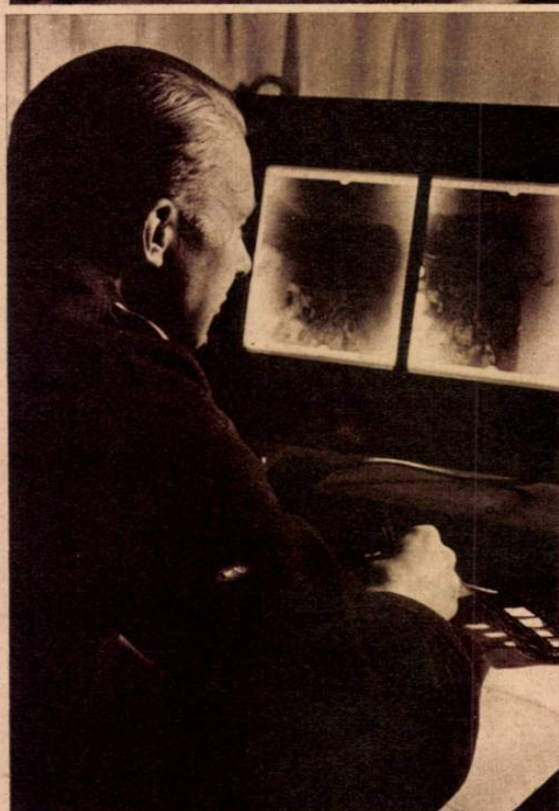

Ce aduce clipa următoare?

Misiunea pilotului, în timp de război, este deosebit de grea. El are nevoie de nervi oțeliți, reflexe sigure, hotărâre rapidă. În avioanele care se năpustesc cu peste 500 kilometri pe oră, micuța mașină omenească nu mai înseamnă nimic. Fiecare clipă poate fi decisivă. E un joc periculos, în care miza principală este viața.

Misiunea a fost → indeplinită

Escadrila pornită în misiune de recunoaștere, a ajuns asupra obiectivelor iar aparatele fotografice au intrat în funcțiune. Pentru câteva minute, zece oameni și-au pus viața în pericol. Înapoiți la bază, purtând sub braț mapele și cutiile de film impresionat, ei se îndreaptă, cu pas grăbit spre camerele de dezvoltare.

REZULTATUL

După dezvoltare, filmele sunt introduse într'un aparat măritor. Un ofițer, specializat în citirea diapozitivelor, notează fiecare amănunt, văzut pe filmul adus de aviatori. Operația se face astfel pentru a nu se pierde timp, deoarece o informație bună, sosită prea târziu, nu mai are nici o valoare.

Instalarea nouilor demnitari ai Frontului Renașterii Naționale

În prezența d-lui Consilier Regal Al. Vaida Voevod, președintele F. R. N. a avut loc instalarea d-lui Victor Moldovan noul secretar general al Frontului și a d-lui A. Bentoiu prim secretar pentru categoria profesiunilor intelectuale.

POVESTE A HOLLYWOOD-ULUI INTR'UN FILM

(Urmare din pag. 13-a)

sosește în plină viteză și se bifurcă în ultima secundă și avaturile polițiștilor mustăcioși... Filmul va prezenta — admirabil păstrate, în ciuda anilor scurși — pe „scăldătoarele” lui Mack Sennett (sau pe fiicele lor) pe Chester Conklin, Ben Turpin, Buster Keaton, și pe Jimmy Finlayson, faimosul comic al companiei Keystone.

În pagina aceasta, veți găsi fotografii autentice de acum un sfert de secol și câteva din reconstituirile făcute recent în studiourile Hollywood-ului.

* * *

Când duduile ambițioase visează să facă cinema, nu se gândesc că s'ar putea întâmpla, într-o bună zi, să fie nevoite să înfrunte un tort cu cremă în obraz — și aceasta de mai multe ori. Când a turnat filmul care redă povestea Hollywood-ului, Alice Faye a cunoscut această... plăcere. Tortul cu cremă a fost el însuși obiectul unor îndelungate pregătiri. Un cofetar șef a fost însărcinat cu confecționarea lui și i s'a atras atenția să respecte instrucțiunile foarte precise ale regisorului: acest tort trebuia să fie destul de moale ca să se întindă pe chipul destinatoarei, destul de tare ca să reziste unei călătorii de douăsprezece metri distanță, și destul de frumos colorat ca să satisfacă exigențele Tehnicolorului. Deaceia a trebuit să se facă mai multe repetiții scenei, meșterul cofetar, Alfred Ulrich, a „tras” tortul în o sută de exemplare, pentru orice eventualitate... Dar repetițiile n'au necesitat decât cincizeci și șase de torte... D. M.

PHOSPHATINE FALIÈRES

renumita făină alimentară care completează laptele matern și oferă copilului în forma cea mai plăcută elementele nutritive necesare desăvârșitei sale dezvoltări. Phosphatine Falières se întrebuintează începând de la a 6-a sau a 7-a lună. Acest aliment e un izvor de putere și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna

PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surrogate.

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUNȚAȚI CONTRA

GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

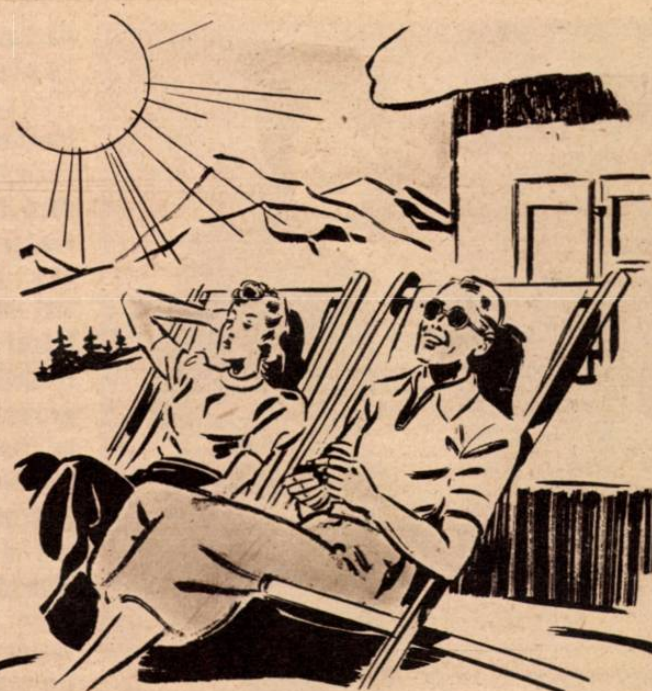
Citiți în fiecare săptămână

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: PUHLMAN & Co., BERLIN, 8.36, MIGGELSTRASSE 25—25 a.

ACEASTĂ PLĂCERE O PUTEȚI AVEA
la D-voastră acasă

Cei ce se recrează la mare sau la munte, cunosc bine-facerile întăririi și în strânsă legătură cu această revenirea întregii capacități de lucru, pentru a putea da tot randamentul de care sunt capabili. Efectul vizibil al unui concediu bine petrecut este pielea frumos bronzată, purtată cu mândrie de cei întorși din vacanță.

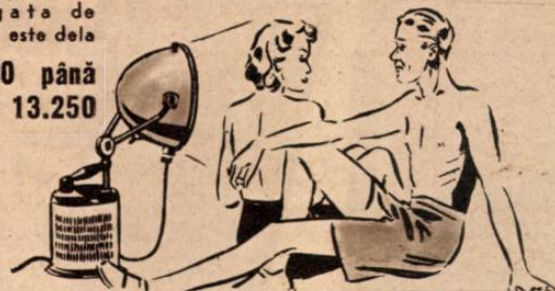
Deoarece soarele nu ne stă la dispoziție decât maximum 100 de zile pe an, nu ne putem bucura tot timpul de această plăcere, care este atât de necesară vieții. Prin descoperirea lămpii „Soarele de Altitudine” Original Hanau, s'a remediat acest neajuns putând avea în mod artificial energia solară, ce este atât de importantă. Deci veți putea face băile de soare la D-voastră în cameră! Numai cine are „Soarele de Altitudine” Original Hanau, nu mai depinde de starea timpului și poate face băi de soare tot anul. Iradierile durează 3-5 minute.

Cereți încă astăzi broșura ilustrată No. 843 dela:

INDUSTRIA MEDICO-TECHNICĂ S. A.
București, Strada Aristide Briand No. 20

Prețul aparatului complet, gata de funcționare este dela

Lei 5.200 până la Lei 13.250

„SOARELE DE ALTITUDINE”

Original Hanau

685 E

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă
RADIO-ADEVERUL

SOARE DE PRIMĂVARĂ TOALETE NOI

Războiul n'a împiedecat Parisul să lanseze și în această primăvară toaletele simple și de bun gust și mai ales tailleurul atât de renumit. Fotografia noastră înfățișează un tailleur foarte tineresc, compus dintr-o jupă bleumarin și o jachetă în dungii, pe fond bleumarin. Geanta de crocodil, în aceeași culoare, cumăner lung, ce poate fi purtat pe umăr.

Olivia de Havilland, dragăiașă ca totdeauna, poartă acest tineresc ansamblu beige, îmbinat minunat cu cordonul lat și geanta însă de crocodil marron.

(Foto Warner Bros, M.G.M., France Press și Keystone).

Anita Louise poartă un tailleur „fantaisie”, compus dintr-o jupă maron cu cute în față și în spate, și o jachetă în carouri beige cu marron. Pantofii, pălăria și geanta marron. Mănuși albe.

Ansamblu dragăiaș de primăvară, purtat de Betty Furness. Broderia multicoloră a vestei, dă un aspect primăvăratec întregului costum.

Tailleur beige de lenaj. Bluză de „surah” bleu cu puncte albe. Creația casei „Demain” Paris.

ANUL XIV No. 688

26 MARTIE 1940

10 LEI

INTĂLNIREA DELA BRENNER

Membrii guvernului în frunte cu d. prim-ministru, Consilier Regal Gheorghe Tătărăscu în Sala Tronului. M. S. Regele întreținându-se cu d. Consilier Regal Constantin Argetoianu, președintele Senatului.

ADRESA DE RĂSPUNS A SENATULUI LA MESAGIUL REGAL

Comisiunea Senatului care a prezentat M. S. Regelui Adresa de răspuns la Mesaj în Sala Tronului. În primul plan I. P. S. S. Patriarhul Nicodem și Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba Iulia.

MARELE VOEVOD MIHAI LA CURTEA DE CASAȚIE

Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba Iulia împreună cu colegii de clasă, au luat parte la o ședință în secțiuni unite a Înaltei curți de casație.

INUNDAȚIILE DIN TARĂ

1. Un cartier marginal al Iașilor inundat.
2. Gara Iași sub apă

INMORMÂNTAREA LUI ION BREZEANU

Coșciugul marelui actor Ion Brezeanu purtat pe umeri de prieteni și admiratori.

COMISIUNEA DE RĂSPUNS LA MESAJ A CAMEREI LA PALAT

Comisiunea de răspuns la mesaj a Camerei, în frunte cu d. Consilier Regal Al. Vaida-Voevod, președintele Camerei, intră în Sala Tronului.

M. S. Regele și Marele Voevod Mihai se întrețin cu membrii Comisiunii.

DUMINICA SPORTIVĂ

SPORTUL STUDENTESC — U. D. R. 2—2

O fază periculoasă la poarta U. D. R.-ului

Ștefănescu periclitează, dar Pfeilinger reușește să acapareze Balonul.

RAPID — CARPAȚI 7—3 (5—1)

Hevessy a trimis balonul plonjând Barátky sare peste el.

Auer deschide scorul în primul minut. Hevessy privește cum intră balonul iar Șipoș pleacă mulțumit sub privirile lui Damian.

Petrolul

NERVUL RĂZBOIULUI MODERN

LUPTA DE ASTĂZI SE DĂ PENTRU DOBÂNDIREA AURULUI NEGRU, ELEMENTUL VITAL AL ECONOMIEI MODERNE

Un câmp petrolifer din România.

PROBABIL că scriitorii viitorului vor face o viață romanțată a petrolului. Lichidul vâscos și negru, fășnit din răunchii pământului, elementul poate cel mai însemnat al progresului civilizației moderne, dar și cauza de sângeroase războaie, își va avea locul său în istoria civilizației.

Istoria ne învață că toate războaiele au avut și o cauză economică. În războaiele moderne principala cauză este stăpânirea surselor de petrol. Petrolul a înlăturat cărbunele din rolul însemnat pe care-l juca, pe vremuri, în viața economică mondială, iar astăzi țara care nu dispune de suficiente surse petrolifere, este nevoită să facă apel la străinătate și să cumpere, cu aur greu, lichidul acesta vital.

Mai este oare necesar să insistăm asupra multiplelor întrebări ale petrolului? Gândiți-vă că nici un avion, nici un tren, nici un vapor, nici un automobil nu s'ar mai putea deplasa, fără benzină, un produs rafinat al aurului negru. S'ar putea oare imagina civilizația omenească, modernă, fără posibilitatea deplasărilor rapide?

Iată cauza care duce la războiu. Lipsa petrolului ar însemna totodată lipsa a numeroase materii prime, care sunt transportate

din toate colțurile pământului, spre metropolele europene.

Dintre națiunile care se află astăzi în războiu, numai Rusia dispune de surse de petrol suficiente, spre a-și acoperi nevoile interne. Franța, Anglia precum și Germania importă prețiosul lichid, de oriunde se găsește. Și trebuie să recunoaștem că succesul nu poate fi decât de partea aceluia care-și va putea menține, până'n ultima clipă, în aer, escadrelor de avioane.

În realitate, războiul pentru petrol nu a început deabia acum. E mult mai vechi. De treizeci de ani încoace, între marile puteri europene, se dă o luptă cruntă pentru stăpânirea surselor acestui prețios carburant. Primul războiu european a dovedit însemnătatea petrolului, ca instrument al victoriei. Fără o urgentă trimitere de carburanți în 1918, aliații s'ar fi aflat într-o situație dificilă.

Filmul și romanele de senzație au banalizat aproape istoria descoperirii surselor petrolifere. Aproape fiecare copil știe astăzi care este bogăția Mesopotamiei, de ce se vorbește atât de mult despre Baku-Baku și despre republica mexicană, care în copilăria noastră nu era decât țara călăreților fantastici și ochitorilor neîntrecuți.

În decursul vremurilor s'au format puternice trusturi pentru exploatarea surselor petrolifere, trusturi care au înglobat apoi societăți de navigație, mine, uzine de tot felul.

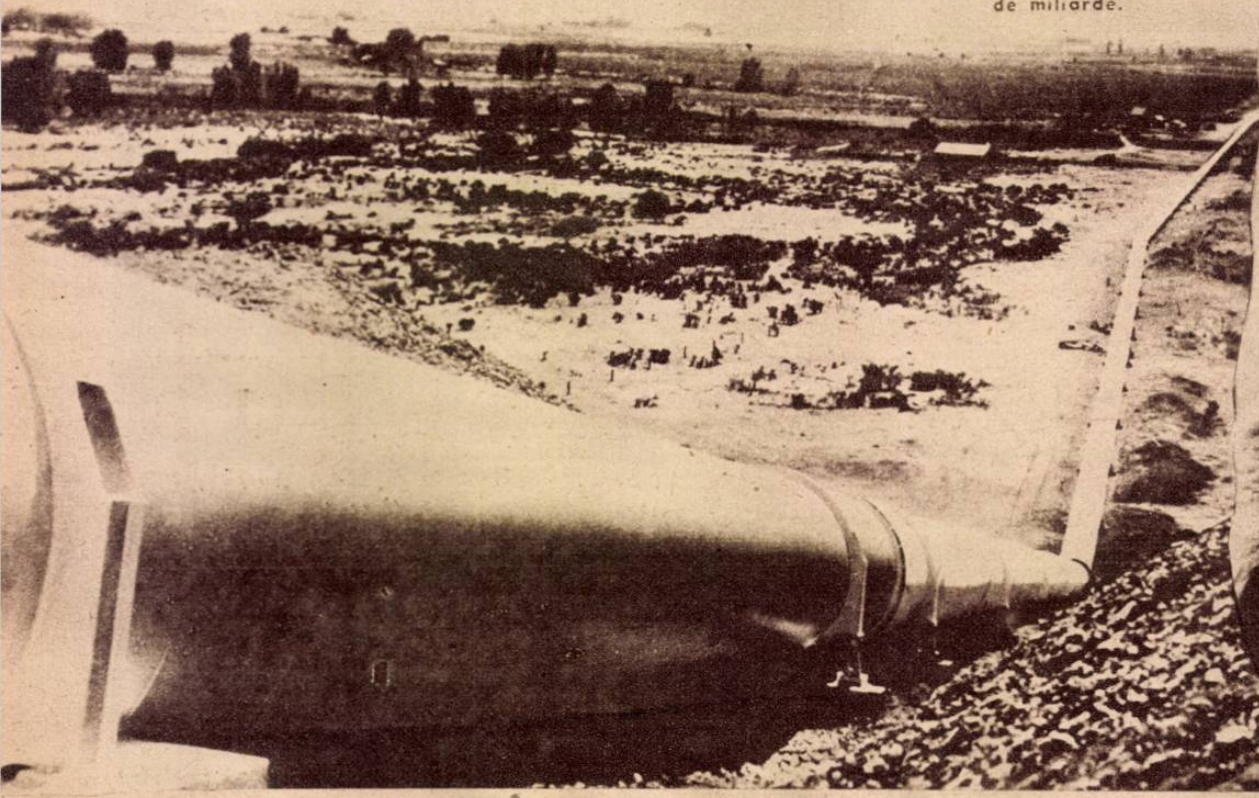
Aspectul războiului petrolului a fost uneori comic. Statele sud-americeane dispun, după cum se știe, de bogate surse petrolifere. So-

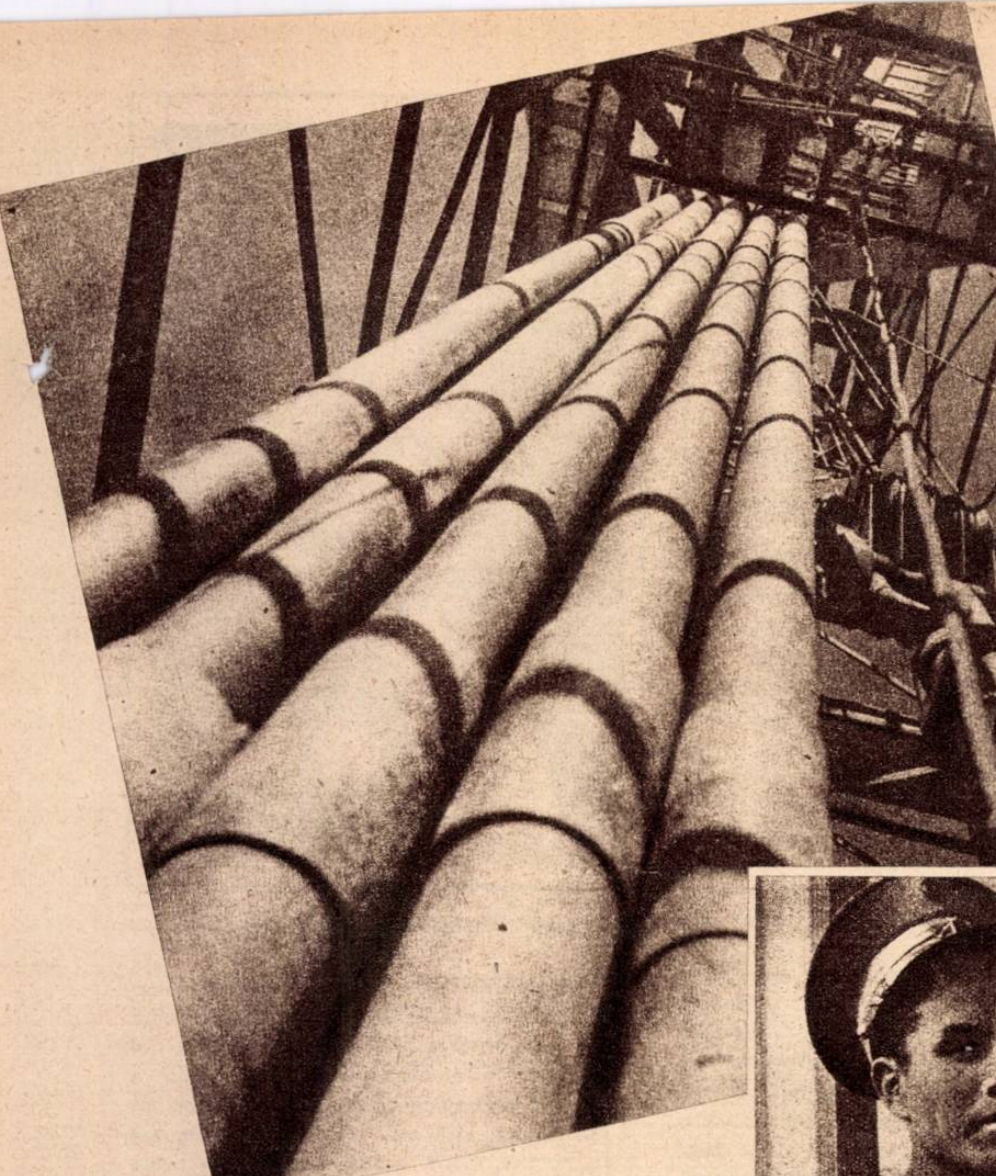
cietățile mari nu au precupețit nicio dată banii, spre a pune mâna pe aceste surse, și atunci creiau guverne care erau răsturnate apoi a doua zi, de oamenii altei societăți, cari erau revoluționari. Revoluționarii aceștia, la rândul lor, erau răsturnați de alții, astfel că sudul Americii a fost împiedicat în progresul său

Un muncitor la puștile de petrol din Baku.

„Pipe-line”-ul, pe românește conducta de petrol, dealungul căreia se scurg averi de miliarde.

Rezervoarele tankurilor se umplu în mod rapid cu ajutorul unor țevi care sunt în legătură directă cu „pipeline”-ul.

adesea, de tendințele acaparatoare ale câtorva mari financiari.

Tratatul ruso-german, încheiat de curând, a redeschis problema petrolului. Germania a făcut acest pas spre a-și asigura carburantul atât de necesar armatei ei motorizate. Rusia este țara care produce petrol din anul 1821. Vreme îndelungată a fost prima producătoare din lume. Iată câteva cifre lămuritoare:

Producția totală de petrol a Rusiei a atins un prim record în 1902 cu peste 11 milioane de tone. Peste această cifră nu s'a ridicat decât după anul 1927. Începând din 1932, progresul a fost continuu. În 1933 a produs 21,3 milioane tone; în 1934, 24,4; în 1935, 25,4; în 1936, 27,4; în 1937, 28,3; iar în 1938, 30,1 milioane tone.

Sporul acesta al producției se datorește, în primul rând, modernizării utilajului de extracție.

Cu toate acestea, cifra stabilită prin al doilea plan cincinal n'a fost realizată, căci, în loc de o producție de 69,2 milioane tone, U. R. S. S. are astăzi o producție reprezentând abia 41% din acest total. Al treilea plan cincinal pare să fie mai aproape de realitate, căci nu a fixat cifre fantastice; astfel se cere pentru 1939 o producție de 39,8 milioane tone, pentru 1940, 36,2 milioane tone și infine pentru 1942, 48,5 milioane tone.

O piedică în calea realizării acestui proiect, o constituie epuizarea straturilor aflate actualmente în exploatare. Terenurile petrolifere din Transcaucazia n'ar mai da cantitatea stabilită,

dacă nu s'ar face neconținut foraje noi. Dealtfel, sondele dela Baku și Azerbeidjan, au produs, în 1938, trei sferturi din totalul petrolului rus, adică 22,1 milioane tone.

Cel mai însemnat succes al exploatării petrolului sovietic, este acela al descoperirii nouilor terenuri petrolifere, din Bașkiria, între versantul meridional al Uralului și Volga.

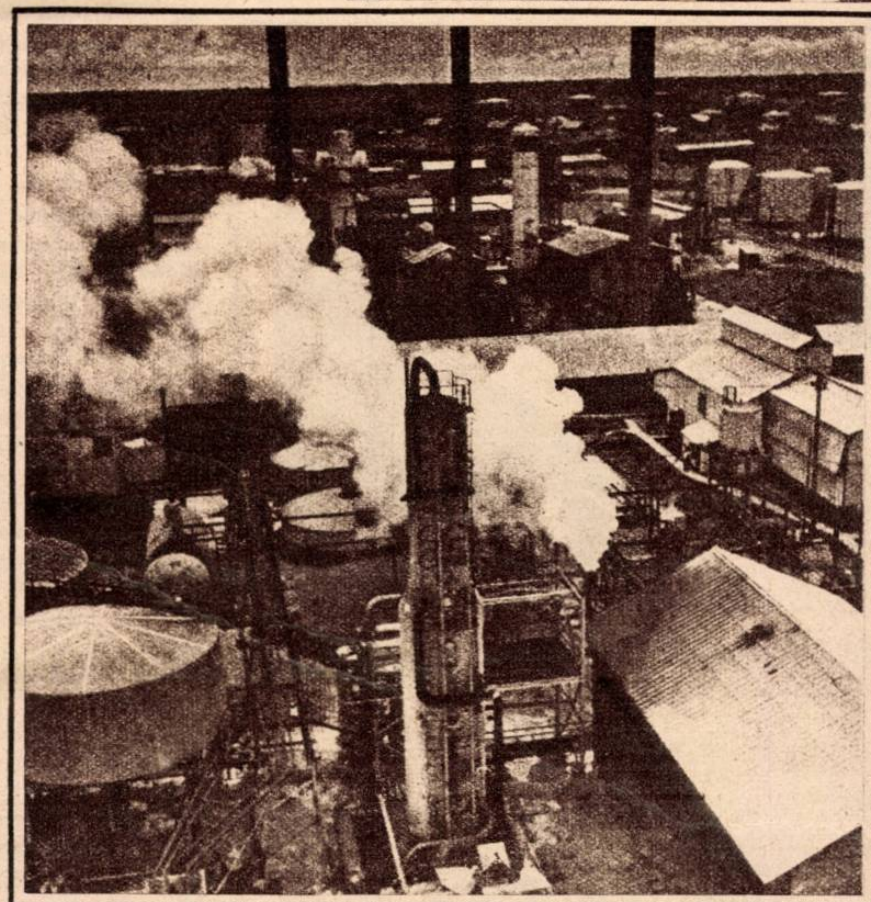
În 1932, Sovietele livrau anual Reichului 517.000 tone petrol, 132 mii de tone Cehoslovaciei și 26.000 tone Austriei prin urmare un total de 675.000 tone. În 1938, U. R. S. S.-ul n'a mai vândut acestei grupări teritoriale mai mult decât 79.000 tone de produse petrolifere. Germania are actualmente nevoie de un import de cel puțin 1.200.000 tone produse petrolifere, din Rusia, urmând ca restul să și-l procure din alte țări. După părerea specialiștilor, Germania ar avea nevoie astăzi, în timpul războiului, de un total de 7 milioane de tone de produse petrolifere.

Un alt important producător de petrol, pe piața mondială, în afară de țara noastră, este America. În timpul anului trecut, ziarele au relatat pe larg, măsurile revoluționare luate de președintele Cardenas, care a naționalizat terenurile petrolifere mexicane, luând toată producția sub controlul statului. Poate că această măsură va aduce cu sine o pacificare a situației interne, în mult agitatul Mexic.

Tot în cadrul acestui articol ar fi să mai amintim și rolul jucat de doi mari financiari și anume: Sir Henry Deterding și Rockefeller. Istoria petrolului se confundă, într-o oarecare măsură, cu lupta dusă de acești doi bărbați,

Soldatii mexicani ai președintelui Cordenas, supraveghează astăzi exploatările petrolifere, devenite proprietatea statului, și trecute sub directă administrație a guvernului.

O mare rafinărie de petrol.

Pregătiri de coraj, în Mexic.

unul împotriva altuia, spre a cuceri nu numai piețele de desfacere mondiale ci și sursele petrolifere. Averile realizate de ei, în decursul anilor, se cifrează la miliarde și de hotărîrea lor a depins adesea liniștea popoarelor.

Actualul conflict prezintă un punct dureros pentru toți combatanții: problema aprovizionării cu petrol. Atâta vreme cât motoarele armatelor respective vor dispune de benzină necesară spre a le pune în mișcare, sângele omenesc va curge, iar aurul negru va fi aducător de nenorocire.

al.

DOAMNELOR

Câștigarea existenței nu mai e azi o problemă

dacă vă cumpărați noul aparat de tricatat cu mână „TRICO-RECORD” cu ajutorul căruia tricotați într-o zi, mai mult decât cu mână în 5 zile. Se poate executa orice model. Puteți întrebuința orice fel de fir. Se economisește 30% material. Confectionând lucru de mână, poate crește, scade și desface. În câteva ore tricotați o rochie, un pulover sau o bluză. Manipularea e extrem de simplă. Instruirea gratuită.

Prețul lei 1.500. Cereți prospectul ilustrat dela:

Repr. Gen. M. Alfandary, București, str. Mămurari 26.

De vânzare la sediu precum și la următoarele magazine: „Centrala Lănei” Calea Victoriei 17, „Dimitriu” str. Carol 62 și „Valencia” Nicolae Șelari 2, colț Doamnei.

Căutăm reprezentanți exclusivi pentru toate județele din țară.

Mitraliera

CEA MAI UCIGĂTOARE ARMĂ A RĂZBOIULUI MODERN

In luna trecută s'au implinit
o sută de ani dela nașterea
inventatorului ei, Hiram Maxim

Hiram Maxim, inventatorul mitralierei

Era însă o armă grea, având un tir neprecis și o mânăuire dificilă. Dealtfel, rezultatul războiului din 1870—1871 ilustrează perfect insuficiența acestei arme, pe care statul major francez își bazase toată încrederea sa.

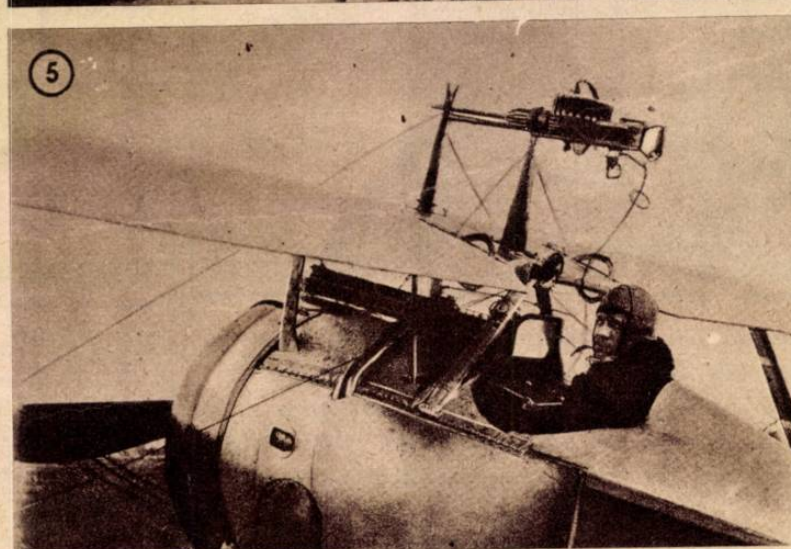
După experiența din acest războiu, s'ar fi părut că nimeni nu se va mai interesa de mitraliere.

În 1873 însă, Nordenfeld, un cunoscut bancher, a obținut brevetul pentru o mitralieră, iar în 1874 americanul Hotchkiss breveta o armă similară. E inutil să spunem că ambele invenții nu s'au dovedit suficiente.

În acest moment a intrat în arenă un om care avea să joace un rol sinistru în istoria ultimelor decenii. Este vorba de grecul Basil Zaharoff, devenit ulterior Sir Basil Zaharoff, coproprietar al marelui fabrici de armament Wickers. Omul acesta înțelesese însemnătatea covârșitoare pe care putea să o aibă o armă cu tir rapid, în noua tactică militară și nu cruță bani pentru perfecționarea mitralierei.

Am putea spune că Sir Basil Zaharoff a deschis drumul invenției ulterioare a lui Hiram Maxim.

1. Mitraliera franceză, cu mai multe țevi, utilizată în războiul din 1870.
2. Hiram Maxim trăgând primele focuri cu mitraliera sa, în anul 1882.
3. Instantaneu din timpul războiului din 1914—1918. Soldați germani, purtând pe spate mitralierele Maxim.
4. Verificarea tirului unei mitraliere.
5. Mitraliera Lewis montată la bordul unui avion de vânătoare.

RĂPĂITUL sinistru al mitralierelor răsună astăzi pe numeroase câmpuri de bătăie, din Extremul Orient până în Occident. Mii de proiectile curmă vieți omenești, semănând tristețea între zeci de mii de oameni. S'a gândit oare cineva la cel care a fost inventatorul mitralierei?

Din documentele rămase reese că Leonardo da Vinci, geniala apariție din timpul Renașterii italiene, a fost primul care a imaginat un fel de mitralieră, mai precis o armă de foc cu guri numeroase, a căror rapiditate de tir, ridicolă pentru zilele de astăzi, era totuși remarcabilă pentru atunci.

Arma perfecționată din zilele noastre are o dată de naștere mult mai apropiată. Primele mitraliere au fost cei drept, bazate pe vechiul principiu enunțat de Leonardo da Vinci. În timpul războiului dela 1870, dintre Germania și Franța, armata imperială franceză dispunea de un soi de mitralieră, formată din 25 de țevi, reunite într'un mănunchiu, și care putea trage până la 12 focuri pe minut.

Inventatorul mitralierei moderne americanul Hiram Maxim s'a născut în ziua de 5 Februarie 1840, la Sangerville, în Statele Unite. După terminarea școlii a învățat mecanica și a fost lucrător în mai multe ateliere. În 1881 s'a strămutat în Anglia, unde a fost angajat de firma Wickers. Recunoscându-i-se meritele excepționale, a ajuns în scurtă vreme director al întreprinderii, ocupând acest post vreme de 27 de ani.

În această situație Hiram Maxim a putut studia proprietățile pulberelor fără fum și aplicarea acestora la mitralieră.

Inovația lui Maxim a constatat în aceea că a părăsit principiul mitralierei cu mai multe țevi, pentru aceea a armei cu o singură țevă, pe care să se tragă însă un număr sporit de focuri, într'un interval cât mai scurt. A trebuit, prin urmare, să rezolve problema încărcării, percuțiunii și evacuării tubului cartușului ars, pe cale automată și într'un timp cât mai scurt.

În 1822, Hiram Maxim și-a experimentat prima mitralieră bazată pe acest principiu. Experiențele au fost făcute la Haltengarden. Maxim a îmbrăcat țeava armei într'un radiator cu răcire prin apă, deoarece din cauza repeziciunii tirului, metalul se încălzea până la roșu.

E inutil să insistăm aci asupra proprietăților unei mitraliere. Ceea ce este interesant de știut e că și cele mai moderne arme automate nu au părăsit principiul stabilit de Hiram Maxim. Mitralierele Lewys, Hotchkiss și toate celelalte, se bazează pe același principiu. Armata italiană adoptase, înainte de războiul mondial, mitraliera Ravelli Fiat, dar care nu a îndeplinit condițiunile strălucite ale armelor moderne.

Hiram Maxim, ca de altfel mai toți inventatorii mijloacelor de distrugere, s'a îmbogățit și am putea spune că această bogăție a fost creată de suferința, moartea și tristețea a mii și mii de oameni. Inventatorul mitralierei moderne a murit în 1916, astfel c'a avut ocazia să vadă sinistrele roade ale invenției sale.

Invenția lui Maxim a fost, fără îndoială, interesantă din punct de vedere tehnic-mecanic. Dintr'un punct de vedere însă mai general și mai omenesc, credem că așa zisa glorie a lui Hiram Maxim este îndoielnică.

a. c.

ACTUALITĂȚI

DI. Paul Reynaud asediat de ziariști la eșirea din Palatul Elysée, după alegerea sa ca președinte al consiliului de miniștri francez.

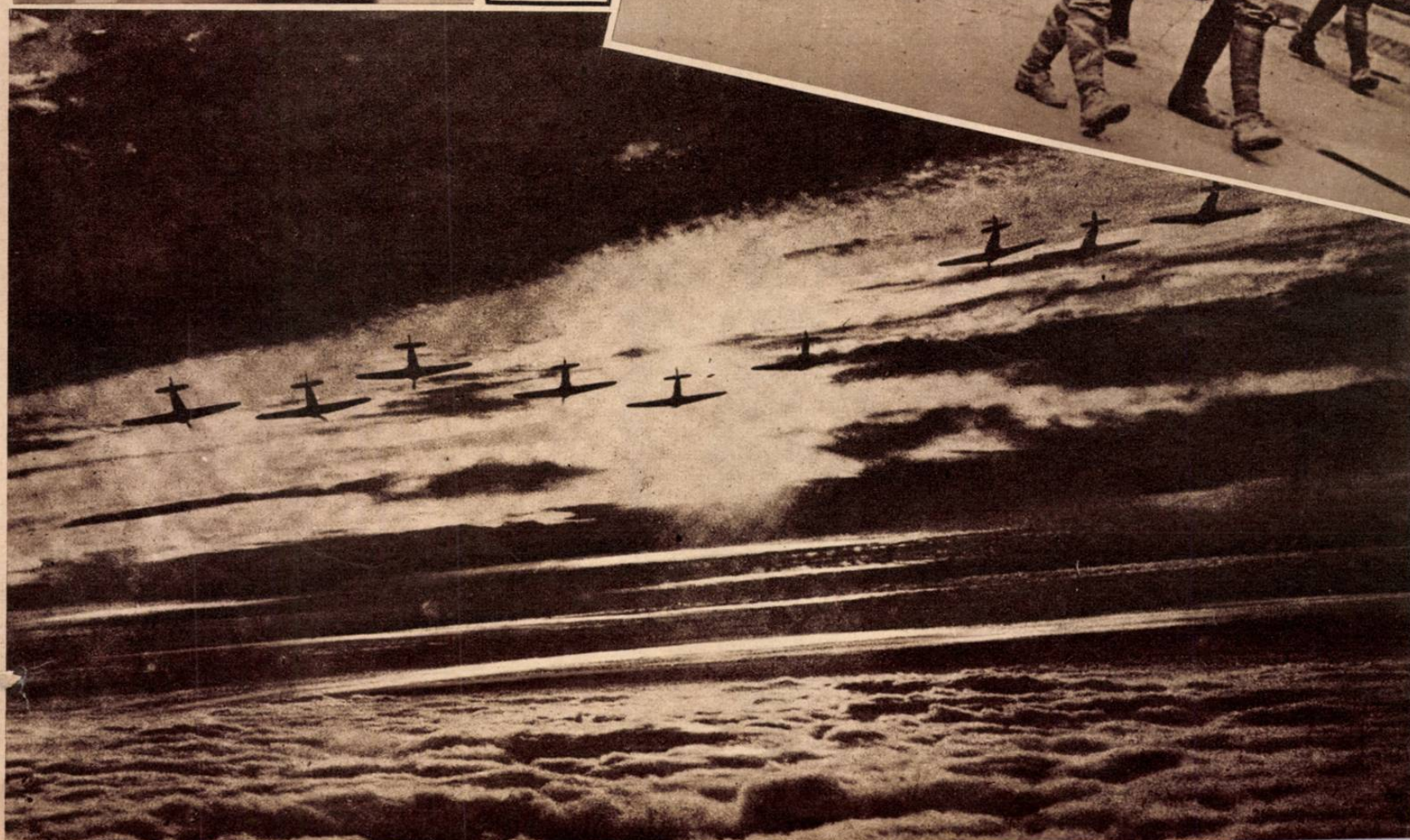
Aruncători de granate germani, într'un post înaintat, pregătindu-și granatele.

Trupele japoneze au pătruns în orașul Ynfuk, la nord de Canton.

Celebra dansatoare germană La Jana, care a murit de curând într'o clinică din Berlin, răpusă de o gripă complicată cu o dublă pneumonie

Atacul avioanelor engleze, în zorii zilei la Sylt.

Avioane în formație de luptă, deasupra mării.

PE URMELE CONTRABANDIȘTILOR DE ALCOOL DIN CODRII AMERICEI

Regimul „umed” n'a extirpat greaua plagă

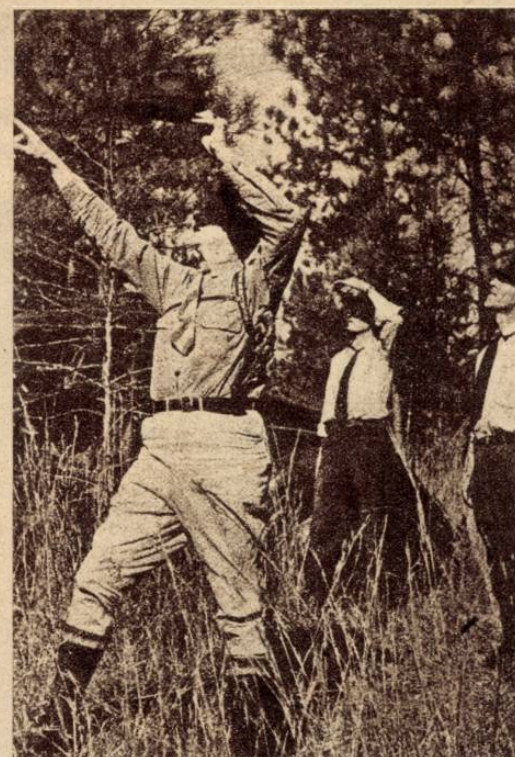
TOATĂ perioada „regimului sec” a fost pentru contrabandiștii americani o adevărată epocă de aur.

După cum ne reamintim, această reînviere a tendinței puritane, totdeauna foarte puternică în viața socială americană, a avut ca rezultat îmbogățirea speculanților și a importatorilor clandestini de băuturi alcoolice.

La 5 Decembrie 1933, Președintele Roosevelt, dând dovadă de mult realism, a abolit regimul prohibiției adoptând pe cel „umed”. Dintr-o singură lovitură, traficul criminal a fost înlăturat, iar contrabandiștii au fost nevoiți să trăiască din veniturile averilor strânse, sau să-și schimbe meseria.

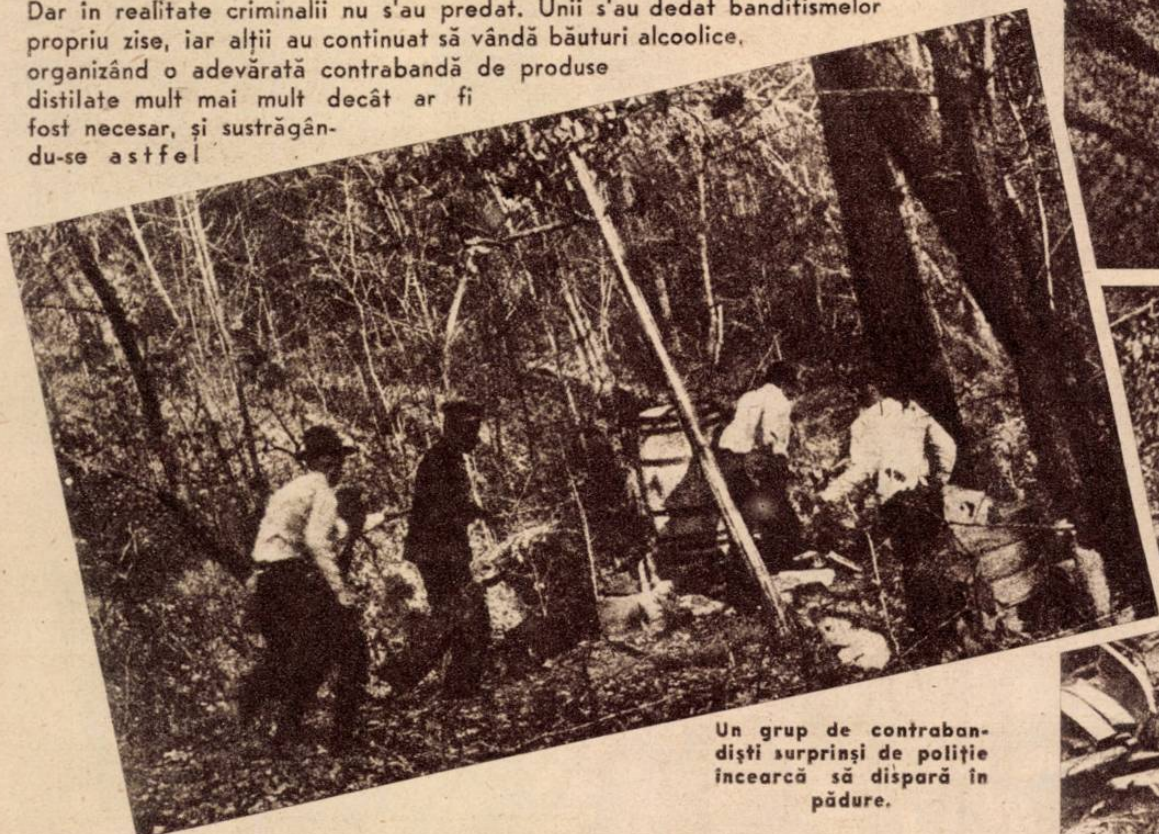
Aceste lucruri erau menite să producă consolarea spiritelor puritane. Dar în realitate criminalii nu s'au predat. Unii s'au dedat banditismelor propriu zise, iar alții au continuat să vândă băuturi alcoolice,

organizând o adevărată contrabandă de produse distilate mult mai mult decât ar fi fost necesar, și sustrăgându-se astfel

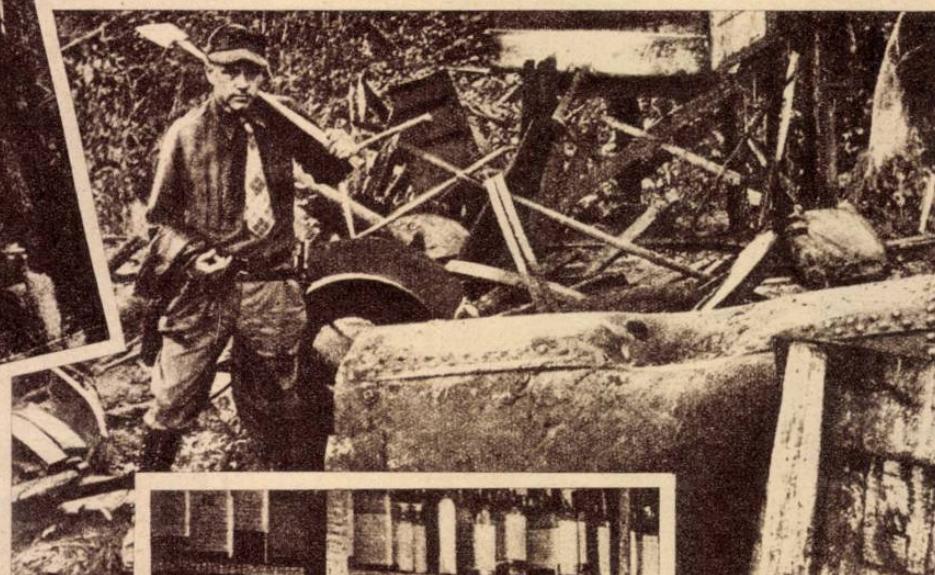

Avioanele semnalizează amplasamentul unei distilerii.

Agenții distrug amplasamentul unui alambic.

Un grup de contrabandiști surprinși de poliție încearcă să dispară în pădure.

dela plata impozitelor. Astfel, a cincea parte din coniacurile consumate de cetățenii Americii aveau o proveniență ilicită. S'a constatat că 35 de milioane de butoaie — dintr'un total de 170 de milioane de butoaie — erau produsele contrabandei.

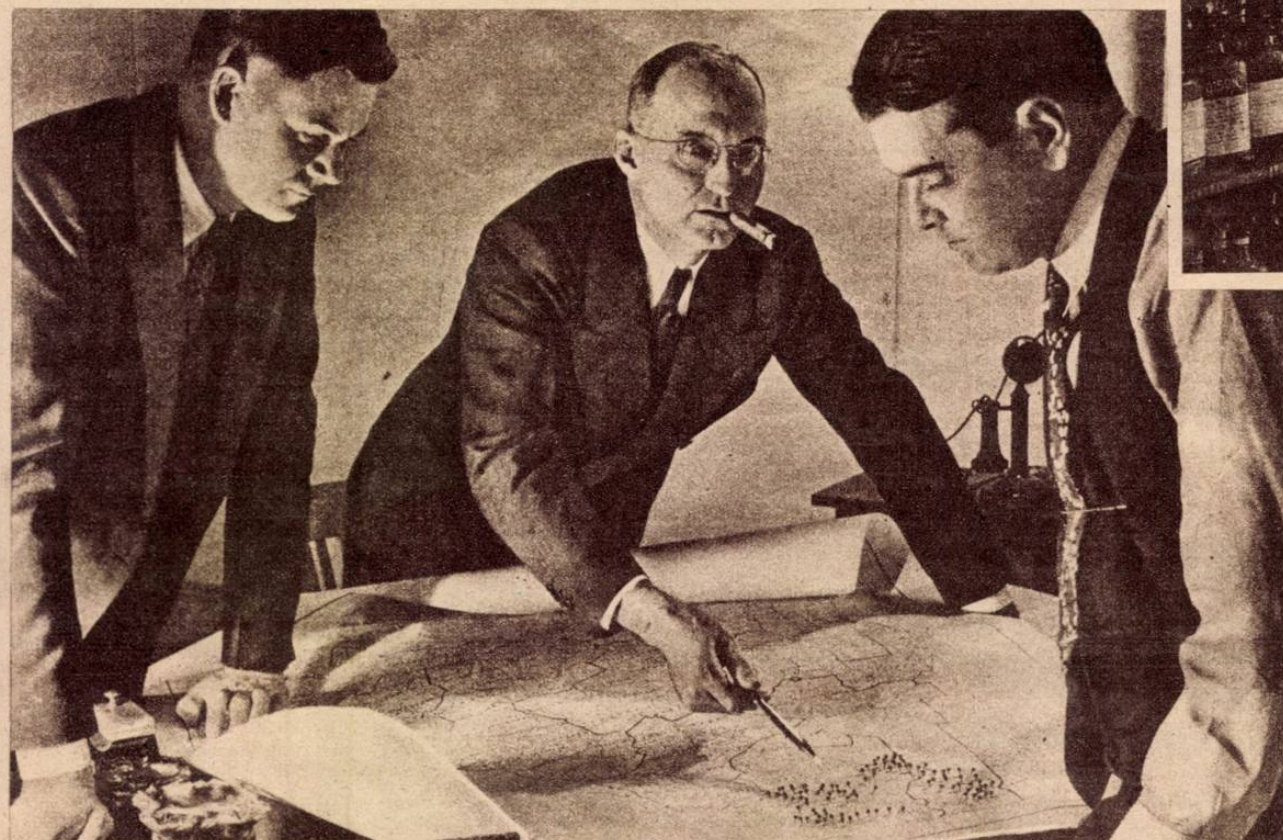
Agenții fiscalului, întreprinzând o campanie viguroasă și neobosită contra acestui trafic ilicit, și-au propus să curme răul dela rădăcini, adică să atace însăși producția, care dădea loc nefastului comerț. Documentele fotografice pe care le publicăm, arată în mod precis

Conducătorii poliției din Georgia studiază harta, pe care sunt marcate distilerile clandestine.

Ce a mai rămas dintr'o distilerie clandestină.

Sticle de alcool confiscate de agenții polițienești.

episoadele acestei vânători interminabile, vânătoare care nu este decât o serie de urmărituri foarte oboștoare și de incursiuni foarte fulgerătoare în ținuturi păduroase și accidentate.

Centrul distileriiilor clandestine, ceri au transformat tot aspectul pieții interne a Statelor Unite, se găsește în regiunea deluroasă a sud-estului, în care este foarte greu de pătruns.

Cetățenii acestei zone nu vor să plătească taxele, atât de ridicate pentru transportul mărfurilor către piețele de desfacere, preferând să vândă pe loc produsele lor acestor distilatori clandestini numiți „moonshiners” („moonshine” înseamnă „clar de lună”; cum va fi ajuns să însemne și contrabandiști nu am putea spune).

Distileriiile, al căror preț este relativ mic, nu sunt greu de instalat în pădurile sud-estului, unde clima este atât de plăcută.

(Continuare în pag. 19)

OMUL CARE A LUPTAT PÂNĂ IN ULTIMA CLIPĂ PENTRU PACE

ERA la începutul lui Octombrie, anul trecut. Pe peronul gării Grantham se plimba prin vântul umed și rece al toamnei un bărbat înalt și slab, cu fața lunguiată, ridată și cu o mustață cenușie. Aștepta trenul de Londra care era întârziat.

Purta un pardesiu de culoare închisă cu care plecase, cu o lună mai înainte, dela Berlin, un cașneu croșetat, mănuși de lână, o pălărie cafenie cu o minuscule pană verde înfiptă în panglică.

La un moment dat, trecu pe lângă chioșcul de jurnale Mr. Harold Gardner, șeful stației. Negustorul îl opri.

„la te uită la domnul de colo” zise el. „Il cunoști? E Sir Nevile Henderson”. „Da, desigur, ai dreptate”, zise șeful, și, apropiindu-se de ultimul ambasador al Angliei la Berlin, îl invită în biroul său să aștepte trenul la gura sobei. În încăperea mică, cu o lampă de petrol pe birou, și cu obicinuitele hărți și itinerarii pe pereți, fostul ambasador se așeză la taifas cu micul șef de gară.

„Oridecâteori mă întorc în țară” zise Sir Nevile — iar în ultimii treizecișicinci de ani, misiunile-i diplomatice l-au purtat prin Rusia, Japonia, Roma, Paris, Turcia, Egipt, Jugoslavia și Argentina — „oridecâteori revin

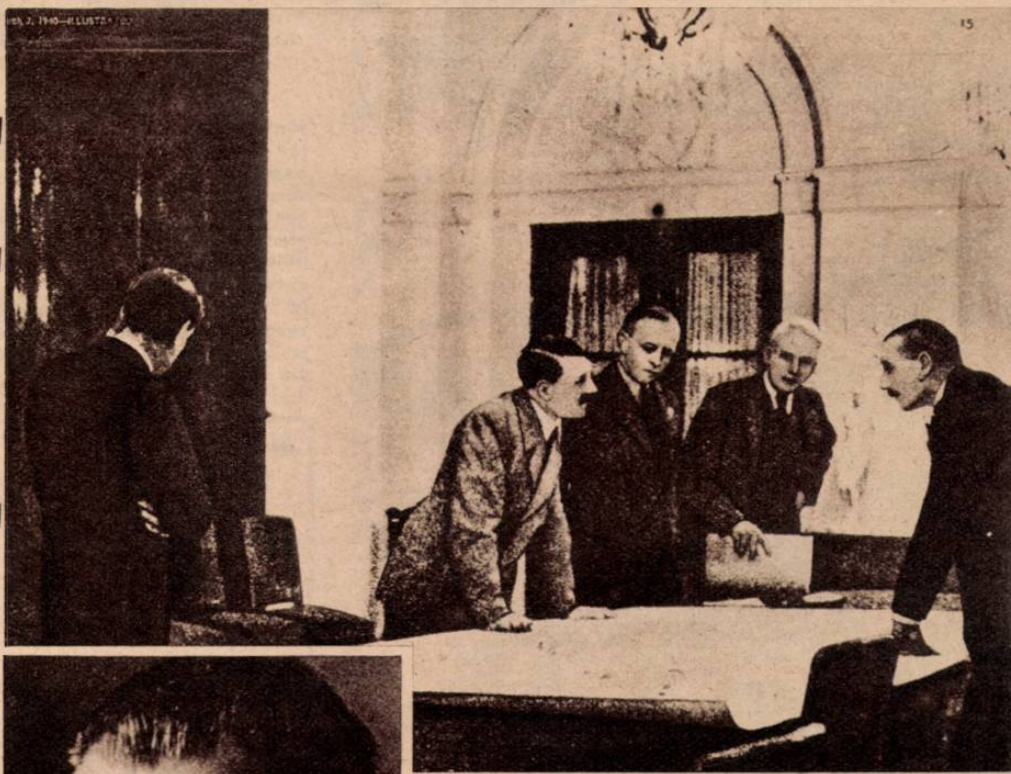

Pavilion 1 de la Rauceby-Hall, unde a locuit vreme de câteva luni de zile, în timpul războiului, actualul rege George al VI-lea.

aci, sunt impresionat de înțelegerea și bunul simț al cetățeanului englez în genere, al „omului de pe stradă”.

„Foarte drăguț din partea dvs., Sir Nevile, că spuneți asta”, răspunse șeful gării, dar adevărul este, că omul de pe stradă, cum sunt eu spre exemplu, când încearcă să-și facă o idee despre războiul de azi, descoperă că nu știe mai nimic”. Diplomatul n'apucă să răspundă nimic la aceasta, căci tocmai atunci intra în gară trenul de Londra și șeful îl conduse la vagon. Dar remarcă aceasta îl puse pe gânduri.

După întoarcerea sa din Germania, el scrisese, din proprie inițiativă, un raport asupra ultimelor două săptămâni petrecute la Berlin, raport pe care guvernul îl publicase sub titlul de „Carte Albă” și avusese un mare succes de librărie.

Ultima întrevedere cu cancelarul Hitler.

Imediat după aceea, mai mulți editori îi cerură să scrie o carte, în care să descrie pe larg evenimentele și impresiile ultimei sale misiuni. Respinse această propunere deoarece, potrivit unei străvechi tradiții, slujitorii Coroanei nu-și publică niciodată memoriile atâta vreme cât se mai află încă în exercițiul funcțiunii.

Dar cuvintele șefului de gară aduseseră o radicală schimbare în vederile sale.

Intr'adevăr, își zise Sir Nevile, omul de pe stradă care e chemat să lupte în războiul acesta, trebuie să fie complet și sincer informat. Când ajunse la Londra, se duse direct la Ministerul de Externe și împărtăși Lordului Halifax ideile sale, cerând permisiunea de a încerca să scrie, într'un stil cât mai simplu cu

(Cont. în pag. 19)

Distinsul diplomat este un pasionat fumător de țigări turcești

Sir Nevile Henderson și matusa sa, Mrs. Sylvia Henderson la Rauceby Hall.

Vine Ofensiva

tentată să încerce această lovitură, — iar aliații ar putea și ei începe ofensiva, pentru a sili pe adversarii lor să-și consume materialul pe care-l au. În tot cazul ne aflăm în ajunul unor mari evenimente care pot schimba situația de azi dela o zi la alta și întreaga presă europeană se străduiește să descopere în cele ce se întâmplă simptomele evenimentelor care vor veni. Redăm, în spicuirile ce urmează, situația văzută din ambele tabere:

Un post de pușcă mitralieră, în fața liniei Siegfried.

Avantpost francez, pe frontul din Lorena.

DOUA armate mari, stau de șase luni în inacțiune, în fața unor fortificații formidabile. Trecerea lor, necesită jertfe îndoit din partea celui care atacă, și de aceea hotărârea este grea. Lumea se întreabă, cu drept cuvânt, cum se va ieși din acest impas. Specialiștii au lămurit, în diferite rânduri, dificultățile acestei situațiuni. Pentru ofensivă nu erau pregătiți nici unii, nici alții. Astfel cele șase luni de inacțiune, au folosit și unora și altora pentru a desăvârși înarmarea lor, iar ofensiva cea mare trebuia deslănțuită în primăvară. Acum, când ora pare că se apropie, lumea trăește în cea mai cumplită încordare. Vine ofensiva militară? Vine ofensiva diplomatică? Una nu exclude pe cealaltă. Criticii militari cred că Germania, după eșuarea tentativelor de pace, ar putea fi

CUM O VĂD ALIAȚII

„E de cea mai mare importanță să se stabilească depe acum cum privesc conducătorii marilor democrații, viitorul Europei. În discursul său la Senat, la 8 Februarie d-l Daladier a făcut, aluzie la posibilitățile unei legături federative, între popoarele Europei. Războiul nu constituie un scop în sine, pentru democrații. Ele luptă pentru o pace dreaptă. Poporul francez a dovedit că este de acord cu cuvintele d-lui Daladier, împărțind întru totul părerile domniei sale. Lucrul acesta nu ne poate surprinde, căci opinia publică franceză a favorizat, în ultimii zece ani, asemenea planuri, în timp ce guvernul francez a arătat totdeauna o prudență, care provoca uneori uimire. Declarațiile d-lui Daladier au avut un ecou simpatice în Anglia. D. Daladier a dat mereu dovada spiritului său realist introducând ideea federativă, în planul de pace general al democrațiilor.

Astăzi e realist acela care recunoaște faptul că majoritatea omenirii tinde spre o pace stabilită pe baze solide. Utopist este în schimb acela care crede că poate impune europenilor secolului al XX-lea, o ideologie de stat, care este opusă ideii de pace și libertate democratică. Ideea conducătoare a actualei lupte, trebuie să fie crearea unei Europe unite”.

(Socialdemokraten - Suedia).

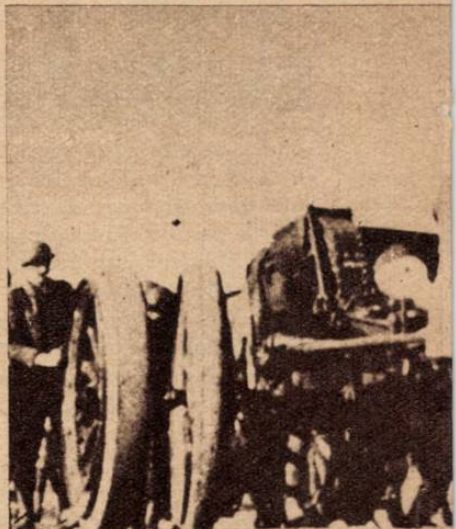
CE SE PROPUNEA...

În situația de azi, unele fapte mai vechi, capătă o înfățișare foarte

stranie. Astfel de către delegații:
1. O convenție
2. Un pact general
3. Un pact regional
4. Un pact privat
a avioanelor de

Dr. Daladier, consiliul de actual mi

Sanctitatea Sa Papa Pius al XII-lea,

Pun
a u
und

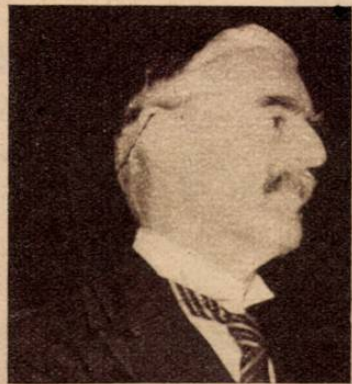
Con
brit

IDEIA PĂCII..

„Luna Martie, așteptată cu teamă de atâta vreme, a adus cu sine temutele evenimente senzaționale. Dar ele s'au produs sub o altă formă decât au fost prevăzute. În locul anunțatei ofensive s'a produs o accentuare a activității diplomatice, care nu are totuși un efect mai liniștitor.

Vizita la Vatican a ministrului de externe german pare azi, după încheierea păcii ruso-finice, unul dintre cele mai importante evenimente ale ultimelor luni.

Pentru a se înțelege acest lucru, trebuie să ne gândim la ceea ce înseamnă o vizită făcută Papei de către reprezentantul unui regim, care a luat din prima clipă o atitudine vădit ostilă, față de biserica română.

Dr. Neville Chamberlain.

Când d. Hitler a făcut ultima vizită la Roma, Papa a plecat la Castelul Gandolfo, iar muzeele Vaticanului au fost închise. Acum, cu ocazia vizitei d-lui Ribbentrop s'a dat să se înțeleagă că Vaticanul s'a arătat dispus să primească pe reprezentantul celui de al treilea Reich, deoarece acesta ceruse o audiență. Se poate spune deci că vizita d-lui Ribbentrop la Vatican constituie un prim pas, extrem de binevoitor Berlinului, care însă nu poate fi explicat decât prin motive politice importante.

Pare că vizita d-lui Ribbentrop la Vatican nu se poate explica decât prin aceea că se pregătește o nouă ofensivă a păcii. Punctul de pornire, văzut din prima clipă, pare favorabil celui de al treilea Reich.

Dar tocmai fiindcă situația celui de al III-lea Reich pare, la prima vedere, atât de favorabilă, nu credem în succesul unei asemenea ofensive a păcii. Unul din principiile fundamentale ale politicii engleze, este acela de a nu începe tratative de pace, atâta vreme cât adversarul are o situație prea favorabilă. Adversarii Angliei, începând cu Ludovic al XIV-lea până la Napoleon și Wilhelm al II-lea au verificat acest lucru”. — (Weltwoche)

Coloană de artilerie motorizată germană, în drum spre linia Siegfried.

Generalul britanic, lordul Gort.

ENSIVA CEA MARE

În 1932, la 10 Octombrie, Edouard Herriot anunța un plan de dezarmare, care urma să fie depus pe biroul conferinței dela Geneva, ația franceză. Planul acesta cuprindea cinci elemente esențiale:

1. generală și amănunțită, de dezarmare, având toate clauzele inspirate din recomandările făcute în cuprinsul planului Hoover, eral consultativ, comportând în caz de agresiune aplicarea, de către statele europene, a măsurilor de siguranță, prevăzute prin

Individuale; Statele Unite urmând a renunța la privilegiile și beneficiile neutralității.

2. (rezervat statelor europene) de asistență, securitate și control, comportând și o clauză de neagresiune.

3. 4. Un protocol, privitor la aplicarea principiului egalității de drepturi, care ar interzice sporirea înarmărilor, în raport cu starea actuală și ar avea în vedere

posibilitățile de reducere ale acestora.

fost președinte al
ministrii franceze și
ministru al apărării
naționale.

area în baterie
nui tun francez,
eva pe frontul
de Vest.

voi de trupe
anice, spre linia
Magenot.

5. Un protocol, privitor la aplicarea principiului egalității de drepturi, care ar interzice sporirea înarmărilor, în raport cu starea actuală și ar avea în vedere

INCEPE ATACUL PE LINIA MAGINOT?

„In cercurile conducătoare ale celui de al III-lea Reich domnește nehotărârea, cu privire la o mare ofensivă.

Dacă Germania nu întreprinde înainte de primăvară o mare operație, n'o va mai putea face mai târziu. Războiul s'ar transforma atunci într-o încercare a rezistenței economice, în loc de a fi o luptă strict militară, în care Germania ar avea avantajul de a putea sacrifica mai mulți oameni. Știrile aflate cu greutate dela cartierul general german, arată că în sânul acestui înalt for părerile sunt împărțite, și nu s'a luat nici o hotărâre. În urma

acestor informațiuni, cancelarul Hitler pare să fie el însuși partizanul unei acțiuni rapide și zdrobitoare, care ar face să se termine războiul cu succes.

Pare însă că generalii cari erau înainte de această părere, au luat acum o atitudine diametrel opusă. Pe de altă parte, nu vrea nimeni să-și ia răspunderea unei acțiuni, care ar costa viața a milioane de oameni, fără să aibă certitudinea victoriei. Se poate lua drept sigur că armata germană va asculta ordinul de ofensivă, întocmai ca și în timpul trecutului războiu, dar nehotărârea comandai supreme, a făcut ca acest ordin să nu fie dat încă

(New-York Times).

ULTIMELE BATALIOANE...

În ce privește ofensiva germană, doctorul Ley, conducătorul german Frontului Muncii, a spus pe vremuri într'un discurs ținut la Lippe:

„Vom zdrobi Anglia și puntea ei de trecere, care este Franța. Pentru fiecare om, lucrul acesta este tot atât de limpede ca și victoria noastră. În lupta noastră electorală de acum

șapte ani, a fost suficientă majoritatea de 6.000 de voturi, pentru a determina succesul alegerilor în favoarea noastră. Astăzi, ca și atunci, lucrul cel mai însemnat este care vor fi ultimele batalioane ce vor rezista în luptă

IN ALTĂ PARTE

„Deoarece dușmanul se stăpânește, și nu ia inițiativa, ne este imposibil să prevedem ce vom face. Trebuie numai să luăm măsuri ca să prevenim orice acțiune a dușmanului. Părerea mai tuturor experților înclină spre aceea că o mare ofensivă germană împotriva liniei Maginot nu este probabilă. În acest sens, „Blitzkrieg-ul" este exclus. Aliații au avut destul timp ca să ia măsuri de apărare, cele mai extraordinare care pot exista, pentru a face față oricărei împrejurări. Orice mare atac german, împotriva barajului pe care-l constituie linia Maginot ar fi ultima ipoteză pe care ar adapta-o. E un războiu de asediu. De aci reiese că e legat de o cheltuială fantastică în ceea ce privește materialul mecanizat, combustibilul și tot ceea ce este în legătură cu acest gen de luptă. În modul acesta, adversarii germani s'ar expune ruinii. Deaceia, germanii așteaptă și ei un atac al armatelor aliate, împotriva liniei Siegfried. Germanii încearcă să atragă toată sforțarea franco-britanică pe linia Maginot, astfel încât inițiativa germană să fie liberă în alte puncte. Una din principalele probleme ale statului major aliat este să dea deosece acest plan. Efortul cel mai mare este acela de a stabili, într'un ritm cât mai viu, forțele aeriene care să-i asigure supremația, — una dintre cele mai sigure soluții pentru lămurirea situației pe frontul de vest”.

(the Observer)

Comandantul șef al armatei franceze, generalul Gamelin.

Figuri DE OPERETA

NEVA spunea că opereta este un copil prost crescut, care mănâncă, bea, cântă, plânge, și dansează în același timp.

Lucram în redacția unui ziar de dimineață, sunt mulți ani de atunci. La un moment dat, deschide ușa un băiat tânăr, frumos, bine pudrat și cu o enormă crizantemă la cheutoare. Fără să spună bună-

Leonard cu soția sa în piața San Marco, din Veneția.

ziua, obicei cu care niciun tânăr nu se poate familiariza, vizitatorul se apropie de masa unui coleg, îi puse mâna în ceață și ridicându-l, îl invită să-l urmeze. Colegul trecu de lângă masa mea și-mi șopti încet: „Spune că mă'norc imediat!” Apoi adăugă: „E tenorul Leonard!”.

Era o manieră a lui, de a-și invita prietenii la mese sau primblări. Venia singur, sau trimetea câte un corist, care avea să execute invitațiile în aceeași manieră. Pe vremea aceea era și Leonard corist. Opereta era într-o fază de refacere. Trecuse o bună bucată de vreme între epoca cea mare, care a dat pe Offenbach, Johann Strauss și Millöcker, împreună cu marii cântăreți și celebrele subrete care au caracterizat prin talentul lor acele vremuri. Acum naștea o operetă nouă. Intemeetorii ei erau Eissler, Lehar și Oscar Strauss, ajutați de o pleoră de interpreți la înălțimea lor, cum era faimosul Girarci, Mitzi Zwerentz, Louise Cartusch și alții.

★

La noi, opereta renăștea cu Leonard, Florica Florescu, Maximilian și ceilalți. Primul mare succes, care a deschis drumul acestui gen de teatru, la noi, a fost „Fire de artist”. Este, fără îndoială, creația cea mai frumoasă pe care a

avut-o Maximilian și care va conta în cariera lui. Multă vreme, cunosătorii discutau dacă a fost mai desăvârșit Maximilian la București sau Girardi la Viena, jucând același rol.

Maximilian avea pe atunci 25 de ani și studia rolul cu Paul Gusty, acela care a imprimat personalitatea lui multor generații de actori. În seara premierii, când totul era la punct, până și emoțiile debutanților, în ultimul moment Maximilian își amintise că-i mai lipsea ceva. Bastonul personajului său, Gusty, care era în culise, îi dete bastonul său, despre care s'ar putea spune azi că a fost, în teatru, pentru Maximilian, bastonul lui de mareșal.

Teatrul se juca pe atunci cu suflet, cu toată fantezia și cu pasiune nemăsurată. Actorii considerau viața de teatru ca viața lor. Se identificau cu rolurile pe care le jucau și publicul îi vedea la fel, iar în fiecare seară, cele mai frumoase femei ale Bucureștilor, care veniau să-și admire actorii favoriți, îi așteptau după spectacol, în cupeuri, cu perdelele lăsate, iar aventurile lor imprimau nopților bucureștene o viață plină de poezie, de cântec și de frivolitate care se scurgea între ele, îmbinându-le pe toate.

★

Trupa de operetă, pe care o conducea Grigoriu, nu avea, la început o formațiune continuă. În fiecare primăvară venia Grigoriu, care avea la dispoziția lui numai pe Leonard și își alcătuia trupa luând din elementele Teatrului Național, care intrau în vacanță, iar în toamnă trupa se descompunea. Grigoriu devenia pensionar până în primăvara următoare, iar actorii se întorceau la Teatrul Național, extenuați și oboșiți, pentru a începe repetițiile la piesele cu care își deschideau porțile Teatrului Național. Această situație a dăinuit câțiva timp. La un moment dat, s'a produs o revoluție în micul serai. Steagul revoluției la ridicat Paul Gusty. El a strâns în jurul lui cele mai bune elemente din Teatrul Național și a plecat cu ele, la Grădina Blanduziei, unde a înființat o trupă de comedii. Ansamblul lui se compunea din Maximilian, Livescu, Brezeanu, Ciucurette, Carussy, Liciu, Soreanu și cele mai bune subrete din acea epocă. Ansamblul era atât de desăvârșit încât lumea care se odihnea la Sinaia venia cu trenurile la București, ca să poată asista la câte un spectacol al trupei dela Blanduzia.

Opereta trecea atunci prin cele mai grele momente. La Grigoriu jucau elemente care nu se puteau suda. Dintre subrete aproape nici una nu-l părăsise. Dar actorii erau toți la Blanduzia. Cele mai importante roluri aveau să le interpreteze Niculescu-Buzău și Vasile Toneanu.

În asemenea împrejurări, apărut opereta „Văduva veselă”. Toneanu fu osândit să joace rolul Contelui Danillo, rol scris pentru tenor liric,

O repetiție generală.

amorez, având toate gamele de comedie și dramă. E lesne de înțeles ce dezastru a fost la premieră. Toneanu cântând lieduri de tenor și făcând pe amozul.

„Văduva veselă” care repurtase un succes universal, cădea la noi dela primul spectacol. Anul următor, trupa s'a re-

făcut, Grigoriu a fost înfrânt, Maximilian, Leonard, Ciucurette și Carussy au fost acceptați tovarăși.

„Văduva veselă” a primit și ea reabilitarea la care avea dreptul. Ea a trecut printr'o nouă traducere a lui Gusty, care a scos din cor pe Leonard și a făcut din el ma-

rele tenor de operetă, iubit și dorit de atâtea femei frumoase ale epocii lui.

★

Această epocă și figurile care au ilustrat-o, le vom reda într'o serie de articole, care se vor succeda în „Realitatea Ilustrată”.

C. MARTIN

— O cunoști?
— Da, e plutoniera secției de tricotați din cartierul nostru.
(După „Rire”)